SEMICENTENARUL

MIȘCĂRII LEGIONARE

LEGIUNEA IN IMAGINI

Albumele Traian Borobaru

EDITURA MIȘCĂRII LEGIONARE

MADRID 1977

CHIPURI DE ALTĂDATĂ

Albumul legionar este o colecție de fotografii din trecutul mișcării, prezentate în ordine cronologică, după epoca la care aparțin. Aceste fotografii nu reprezintă decât o mică parte

din mulţimea acelora care s-au pierdut. Era timpul suprem să se salveze de la dispariţie şi aceste preţioase documente istorice.

În toate prigoanele, inamicii Legiunii şi-au fixat ca scop să distrugă nu numai cadrele ei conducătoare, ci şi orice obiect, orice urmă care ar putea perpetua în conştiinţa posterităţii existenţa acestei mişcări. Generaţiile viitoare trebuiau împiedicate să se adape din acest izvor de spiritualitate, din a cărei cunoaştere putea să prindă noi puteri pentru a înălţa neamul nostru pe culmi de mărire naţională. Manifestele noastre, cărţile, revistele, medalioanele, timbrele poştale şi cu atât mai mult fotografiile din viaţa legionară, toate au căzut pradă furiei devastatoare a Irozilor moderni.

Pe timpul dictaturii Regelui Carol II, orice material descoperit în posesia cuiva era calificat corp delict şi aducea după sine ani grei de închisoare. Sub regimul lui Antonescu s-a mers atât de departe cu nebunia persecuţiei, încât un timbru legionar, din acelea care au fost legal emise în timpul guvernării noastre, expunea pe posesorul lui să trimis la moarte. În regimul comunist nu numai că nimeni nu mai îndrăzneşte să păstreze vreun obiect care ar putea fi pus în legătură cu mişcarea, ci chiar simpla pronunţare a numelui de legionar, într-o conversaţie particulară, este considerată crimă contra Statului şi nefericitul ajunge la ocnă.

Dar cu toate aceste prigoniri sălbatice, în rarele intervale de libertate de care s-a bucurat mişcarea, s-a putut reconstitui stocul publicaţiilor pierdute. A fost întâia noastră grijă. În cele patru luni şi jumătate de guvernare legionară, 1940-1941, s-a retipărit întreaga literatură legionară. În timpul exilului din Germania, 1941-1944, au fost aduse în ţară multe lucrări şi chiar au fost multiplicate unele din ele. Din nefericire, condiţiile generale ale războiului ne-au împiedicat să repetăm aceeaşi ispravă în perioada guvernului de la Viena.

Acum oferim exilului şi ţării, la a cincizecea aniversare a Legiunii, acest Album Legionar cu fotografii ce-au putut fi salvate de la confiscare şi distrugere. Baza acestui Album o constituie filmoteca rămasa de la Traian Borobaru, la care s-au adăugat colecţii primite de la alţi camarazi.

Dat fiind costul ridicat al publicării unei atari lucrări, am fost siliţi să limitam mărimea acestui Album în jurul a o mie de fotografii, deşi aveam mult mai multe. Am dat precădere acelora cari fixează momente importante din viaţa Legiunii, oferind mai puţine din acelea cari au mai mult o valoare afectivă.

În ce priveşte identificarea fotografiilor, pe lângă cunoştinţele proprii, am recurs la mărturia persoanelor care au trăit acele momente, pentru a reduce la minimum eventualele greşeli.

Mulţumim tuturor camarazilor şi prietenilor care, cu subscrierea lor anticipată, au înlesnit apariţia acestui Album şi tuturor acelora care cu colecţiile lor de fotografii au contribuit la demna lui prezentare.

HORIA SIMA

Madrid, 13 Ianuarie 1977.

I. PERIOADA CĂPITANULUI

Perioada Căpitanului începe înainte de întemeierea Legiunii, din toamna anului 1919, când Corneliu Codreanu a păşit pragul Universităţii din Iaşi şi a dat primele bătălii pentru apărarea neamului românesc. Originile mişcării legionare trebuie căutate în această parte a vieţii lui, 1919-1927, pe care o putem numi faza pre-legionară, deoarece descoperim în ea, într-o expresie generală, toate acele caracteristici care vor constitui mai târziu profilul acestei mişcări. La înfiinţarea Legiunii, numele Căpitanului era rostit cu admiraţie de tineret şi de masele ţărăneşti, care aşteptau de la el mântuirea, ca un nou Horia sau Tudor Vladimirescu. Eroul studenţimii devenise o figură legendară a poporului românesc.

Din faza pre-legionară datează toate aceste mari fapte din viaţa lui Corneliu Zelea Codreanu care au zguduit sufletul ţării şi au răscolit tineretul, determinându-l să răspundă chemării lui când va înfiinţa Legiunea:

- Îndrumarea mişcării studenţeşti, izbucnite la 10 Decembrie 1922, spre ţeluri politice cu caracter naţional.

- Rolul important ce l-a avut la înfiinţarea Ligii Apărării Naţionale Creştine.

- Complotul studenţesc din 1923, cu strălucita achitare de la Curtea cu Juraţi din Bucureşti.

- Cărămidăria de la Ungheni, din Mai 1924, cea dintâi tabără de muncă voluntară din Europa.

- Ridicarea Căminului Cultural Creştin de la Iaşi.

- Conflictul cu prefectul de poliţie de la Iaşi, Manciu, schingiuitorul tineretului, care cade lovit de gloanţe în condiţii de legitimii apărare.

- Achitarea triumfală a lui Corneliu Codreanu în procesul Manciu, judecat la Turnu Severin, în Mai 1925.

Când Căpitanul pune temeliile Legiunii „Arhanghelul Mihail", în 24 Iunie 1927, dovedise prin faptele lui anterioare că este gata de orice sacrificiu pentru a scoate neamul românesc din suferinţă şi mizerie. El nu se afirmase atunci pentru întâia oară în viaţa politică, ci era în

continuitate de serviciu, luptând pentru aceleaşi idealuri pe care le urmărise încă din Universitate.

Din punct de vedere doctrinar, spre deosebire de Liga Apărării Naţionale Creştine, care se stabilise pe poziţii strict defensive, denunţând primejdiile care ameninţau neamul, Corneliu Codreanu lărgeşte orizontul mişcării naţionale, înzestrându-o cu principii care îi dau o fizionomie spirituală proprie. El este purtătorul de cuvânt al unei noi concepţii de viaţă, care se cristalizează în ideea omului nou. „Ţara aceasta, spunea Căpitanul, piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe. Aceasta este părerea noastră. Că deci, nu programe trebuie sa creăm, ci oameni, oameni noi. De aceea piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice". Legiunea a fost concepută de Căpitan în primul rând ca o mare şcoală spirituală, şcoala omului nou, „în care daca va intra un om, la celălalt capăt trebuie să iasă un erou".

Ce este eroul legionar? Căpitanul îl defineşte în modul următor: erou în sens războinic, pentru ca să poată prin luptă să-şi impună părerea; erou în sens social, incapabil după victorie de a exploata munca altuia; erou al muncii, uriaşul creator prin muncă al ţării lui".

Înarmat cu această doctrină dinamică, şi însufleţit de o imensă dragoste de ţară, tineretul porneşte la cucerirea maselor populare, sub conducerea energică a Căpitanului. Dar se izbeşte de la primele lui manifestări de „zidul de ură şi mişelie" al clasei conducătoare. Oricare ar fi partidul care e la putere, legionarii trebuie să suporte aceleaşi sălbăticii din partea autorităţilor, deşi îşi desfăşurau propaganda lor în cadrul celei mai perfecte legalităţi. Fiecare pas înainte trebuie plătit cu grele sacrificii. Opreliştile de tot felul, abuzurile, arestările ilegale, bătăile şi schingiuirile sunt la ordinea zilei.

Punctul culminant al prigoanei patronate de partide îl atinge guvernarea liberală, din toamna anului 1933. Şeful acestui partid, I. G. Duca, înscăunat la putere graţie bancherilor evrei din Paris, dizolvă mişcarea în 10 Decembrie 1933 şi procedează la arestări masive. Peste 11.000 de legionari sunt azvârliţi în închisoare, fără a fi vinovaţi cu nimic şi fără a se fi respectat normele legale. Dar nici Duca nu ajunge să se bucure de roadele fărădelegilor lui. Trei studenţi legionari, Nicolae Constantinescu, Doru Belimace şi Ion Caranica, cunoscuţi mai târziu sub numele de „Nicadori", nemaiputând suporta nedreptăţile, batjocurile şi suferinţele îndurate de legionari şi considerând pe Duca responsabil de aceste crime, prin angajamentele ce şi le-a luat faţă de bancherii evrei din Paris, îl împuşcă pe peronul gării Sinaia, în seara de 29 Decembrie 1933.

Prigoana începe din nou cu o şi mai mare furie. Abia eliberaţi din închisori în Ajunul Crăciunului, legionarii sunt din nou ridicaţi de la casele lor şi azvârliţi în închisoare. Numărul celor închişi, pe bază de ordine guvernamentale, fără nici un amestec al justiţiei, se ridică de astă dată la 18.000. Căpitanul fiind liber, poliţia primeşte ordin să-l lichideze, dacă va fi prins. Dumnezeu îl ocroteşte şi nu poate fi găsit. În schimb, Sterie Ciumetti plăteşte cu viaţa refuzul lui de a descoperi autorităţilor gazdele unde s-ar fi putut să se ascundă. Corneliu Codreanu. Mai târziu, după ce furtuna s-a potolit, Căpitanul se predă de bunăvoie Tribunalului Militar al Capitalei, unde se judeca procesul atentatului contra lui Duca. Guvernul urmărea ca sa fie condamnaţi în acest proces nu numai Nicadorii, ci toţi

fruntaşii Legiunii, în frunte cu Căpitanul şi în acest scop Siguranţa a înscenat existenţa unui complot pentru asasinarea lui Duca, la care ar fi participat toţi cei aflaţi pe banca acuzaţilor, în total 50 de persoane, între cari se aflau, în afară de Căpitan, Ion Moţa, Generalul Cantacuzino-Grănicerul, inginerul Clime şi tatăl Căpitanului, profesorul Ion Zelea Codreanu. Cu toate presiunile guvernului şi ale Regelui asupra generalilor cari formau completul de judecată, procesul se încheie în 5 Aprilie 1934 cu o nouă biruinţă a Gărzii de Fier. Toţi fruntaşii legionari sunt achitaţi, în afară de cei trei atentatori, cari sunt condamnaţi la muncă, silnică pe viaţă.

Între anii 1934-1937 mişcarea legionară se bucură de relativă libertate. Prigoana, fără a înceta o clipa, îşi pierde din virulenţa anterioară. Tragicul sfârşit al lui Duca a fost un avertisment pentru clasa conducătoare să nu mai încerce o probă de forţă cu Mişcarea Legionară. În schimb oculta de la palat n-a renunţat nici o clipă la planul de nimicire a mişcării legionare, dar caută să atingă acelaşi fel „cu alte mijloace". Camarila reuşise să, ademenească pe un tânăr legionar, Mihail Stelescu, în care Căpitanul îşi pusese mari speranţe şi acesta îşi ia odioasa însărcinare să-l suprime cu pistolul sau prin otravă, promiţându-i în schimb un loc în guvern şi avantaje materiale. Nici acest plan nu reuşeşte. Stelescu este demascat şi recunoscut vinovat de un Consiliu de Onoare legionar, prezidat de Generalul Cantacuzino. Continuând însă a servi şi mai departe ca unealtă ocultei, Stelescu îşi primeşte în vara anului 1936 pedeapsa trădării lui, fiind împuşcat de un grup de 10 studenţi, cari au intrat în istorie sub numele de „Decemviri".

În afară de acest trist episod şi în afară de hărţuielile zilnice cu autorităţile, între anii 1934-1937 mişcarea îşi reia cursul ei ascendent. E perioada de creştere şi înflorire a Legiunii. Organizaţia legionari se întinde în toată ţara şi mii şi mii de cuiburi acoperă suprafaţa ei. Poporul freamătă de bucurie, sperând într-o îndreptare a sorţii lui. Amintim câteva din faptele mai importante din această perioadă:

- Epopeea taberelor de muncă. În vara anului 1936, aproape nu exista judeţ care să nu-şi fi deschis propria lui tabără de muncă, iar şantierele se numărau cu miile.

- În 1935 se pun bazele comerţului legionar. În 1937 ajunsese la o mare prosperitate, cu zeci de întreprinderi care funcţionau.

- În 13 Ianuarie 1937 cad pe frontul din Spania, la Majadahonda, lângă Madrid, eroii legionari Ion Moţa şi Vasile Marin. Trupurile lor au fost aduse în ţară şi pe tot parcursul străbătut de cortegiul funebru, de la staţiunea de frontieră Grigore Ghica Vodă până la Bucureşti, sute de mii de oameni au ieşit în întâmpinarea lor, rugându-se în genunchi înaintea sicrielor în viscolul iernii, aducându-le prinosul lor de recunoştinţă. Poporul român a trăit atunci un moment de adâncă religiozitate, cum n-a mai cunoscut de multă vreme.

Alegerile din 20 Decembrie 1937 au fost un semnal de alarmă pentru oculta palatului, indicându-i ca mişcarea deţine suficientă popularitate pentru a cuceri puterea pe căi legale, prin luarea de majorităţi parlamentare. Acest deznodământ trebuia împiedecat cu orice preţ. Regele Carol însărcinează mai întâi pe Octavian Goga, şeful partidului naţional-creştin, cu formarea noului guvern. Acesta dizolvă corpurile legiuitoare, care nici nu se constituiseră încă şi anunţă, noi alegeri. Oculta îşi pusese speranţa că cele două, grupări naţionaliste se vor încăiera în alegeri, iar masa electorală, dezorientată, se va îndepărta de mişcare şi va vota cu guvernul. Manevra nu reuşeşte şi atunci Regele recurge la ultimă soluţie ce i-a mai rămas: instaurarea unui regim de dictatură sub propria lui răspundere. Octavian Goga este concediat şi se constituie un nou guvern, sub preşedinţia Patriarhului Miron, având la Interne pe Armand Călinescu şi la Armată pe Generalul Antonescu. Vechea Constituţie este abolită şi este proclamată de Rege o nouă Constituţie, aprobată cu 99% printr-un plebiscit care se ţine sub teroare şi cu votul pe faţă.

Toate aceste măsuri erau îndreptate împotriva mişcării legionare şi nu erau decât preludiul unei noi prigoane care se va dezlănţui contra ei, mult mai feroce decât cele precedente. De astă dată se urmăreşte distrugerea ei totală. Noua Constituţie, impusă prin forţă, servea ca instrument politic şi juridic pentru a se pregăti arestarea Căpitanului şi apoi asasinarea lui şi-a întregii elite legionare. Personajele principale ale ocultei de la Palat care dirijează din umbră acţiunea de nimicire a mişcării legionare erau Elena Lupescu, metresa Regelui, Armand Călinescu şi Profesorul Nicolae Iorga. Acesta din urmă se însărcinase, bazându-se pe marele lui prestigiu de apostol al neamului, să convingă opinia publică de pericolul legionar să justifice măsurile luate de regim contra mişcării ca o acţiune curajoasă de salvare a Statului. Zilnic apăreau în Neamul Romanesc, gazeta profesorului Iorga, articole pline de venin, semnate chiar de profesor, în care Căpitanul era atacat în modul cel mai infam.

Căpitanul este arestat în 17 Aprilie 1938 şi condamnat mai întâi la şase luni închisoare pentru o presupusă insultă adusă consilierului regal Nicolae Iorga. Dar imediat în continuare i se deschide un nou proces, adevăratul proces, în care este condamnat la 10 ani închisoare pentru aţâţare la război civil, trădare de patrie şi legături cu o putere străină, cu scopul de a răsturna ordinea în Stat. Toate aceste acuzaţii nedrepte sunt spulberate de Căpitan şi de apărare în cursul dezbaterilor, dar completul de judecată, prezidat de Colonelul Dumitru, nu ţine seamă de probele aduse şi se dezonorează, dând un verdict de condamnare, în conformitate cu ordinele primite de la Palat.

Căpitanul a fost ţinut în închisoare preventivă la Jilava, iar după ce sentinţa a rămas definitivă, a fost strămutat la Doftana, pentru ca mai târziu să fie dus la închisoarea din Râmnicu Sărat. Aici au fost concentraţi fruntaşii legionari din toată ţara, condamnaţi în alte procese, desigur cu intenţia de a-i avea pe toţi la un loc în momentul când se va hotărî soarta lor.

În noaptea de 29-30 Noiembrie 1938, Căpitanul, împreună cu Nicadorii şi Decemvirii, sunt ridicaţi de la închisoarea Râmnicu Sărat pentru a fi transportaţi la Bucureşti. În dreptul kilometrului 30 de pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti, Căpitanul şi camarazii lui sunt ştrangulaţi de jandarmii care stăteau în spatele fiecăruia, cu frânghiile ce le aveau pregătite.

Trupurile lor neînsufleţite au fost aduse la Jilava, unde au fost azvârlite într-o groapă comună. Mai târziu s-a turnat vitriol peste ele şi deasupra mormântului s-a pus o uriaşă placă de beton.

Alţi legionari cad victima sistemului criminal. Sunt ucişi în acelaşi mod barbar fără nici o judecată Profesorul Vasile Cristescu, Locotenentul Nicolae Dumitrescu, Dr. Iovu, Dr. Vucu, Nadoleanu, Tiberiu Popa, Ştefan Comjig, preotul-călugăr Isihie Antohie şi Nicoleta Nicolescu.

Dar toate au o limită. În 21 Septembrie 1939 cade călăul Armand Călinescu, executat de echipa „răzbunătorilor", sub conducerea lui Miti Dumitrescu. Regele numeşte ca preşedinte de consiliu pe Generalul Argeşanu. Acesta, având la Interne pe Gabriel Marinescu, ordonă împuşcarea marii majorităţi a legionarilor din lagăre şi închisori. În afară de această hecatombă, mai sunt executaţi trei legionari din fiecare judeţ ceea ce face în total 252 de legionari ucişi în această noapte. Trupurile lor au fost apoi azvârlite pe străzi şi expuse, pentru a fi văzute de public, 24 de ore.

Perioada Căpitanului se încheie cu acest masacru înfiorător, căruia i-a căzut victima elita mişcării legionare. De aici înainte începe o nouă epocă din istoria Legiunii. Gloanţele cari au doborât pe Armand Călinescu loviseră mortal şi regimul, deoarece acesta concentra în mâna lui toate puterile Statului şi deţinea toate firele aparatului de teroare. Nu se mai găsea un alt om în România, în acel moment, capabil să-i ia locul. După, această, culme de demenţă sangvinară, începe şi dezagregarea regimului. Masacrele patronate de Regele Carol au adâncit prăpastia dintre el şi popor, înstrăinându-i şi ultimele simpatii. Cu toate groaznicele pierderi suferite, mişcarea îşi reface rândurile şi continuă lupta contra regimului

LEGIONARII ASASINAŢI ÎN NOAPTEA

DE 21-22 SEPTEMBRIE 1939

Din Calendarul „Cuvântul" 1941

Noaptea de 21 spre 22 Septembrie 1939 sfinţeşte cu sângele ei cea mai mare jertfă eroică din istoria Românilor.

252 legionari, pentru credinţa lor în opera Căpitanului şi în destinul mântuitor al generaţiei de astăzi, au fost asasinaţi săvârşindu-se astfel o crimă împotriva întregului neam românesc. Legionarii cei mai destoinici, din toate unghiurile ţării, din sate şi oraşe, au adus cu slava morţii lor întemeierea României Legionare.

Spiritul lor trebuie să trăiască în făptuirile noastre.

Sângele lor şi durerea să o simţim necontenit. Numai astfel le vom da mărirea care li se cuvine. Căci ei sunt: Prezenţi, Prezenţi, Prezenţi, în viaţa de astăzi şi de-a pururi a României Legionare.

Penitenciarul Râmnicu Sărat

Cantacuzino Alexandru, avocat, Bucureşti; Totu Nicolae, avocat, Bucureşti; Clime Gheorghe, inginer; Tell C. Alexandru, avocat, Bucureşti; Furdui Gheorghe, profesor, Bucureşti; Bănică Dobre, ad-tor ziar, Bucureşti; Polihroniade Mihail, avocat, Bucureşti; Craja Paul, medic, Bucureşti; Simulescu Sima, profesor, Bucureşti; Apostolescu Gheorghe, comerciant, Bucureşti; Istrate Gheorghe, abs. acad. com., Bucureşti; Banea Ioan, medic, Cluj; Serafim Aurel, inginer, Bucureşti.

La Spitalul Militar Braşov

Cotigă Traian, avocat, Bucureşti, Penit. Sp. R. Sărat; Ionică Eugen, inginer, Bucureşti, Penit. Sp. R. Sărat; Şiancu Emil, ofiţer rez. Cluj, Penit. Sp. R. Sărat; Proca Gheorghe, monteur Domniţa Maria (Bacău), cu domiciliul obligator la M. Ciuc; Pihu Grigore, funcţionar Bucureşti, Dom. obl. Vaslui; Suşman Iuliu, funcţionar, Bucureşti, Dom. obl. Vaslui; Herghelegiu Ion, avocat, Bacău, Dom. obl. M. Ciuc.

În Lagărul de la Vaslui

Spânu Iordache, student, Bucureşti; Clime Traian, student, Bucureşti; Gârcineanu Victor, avocat, Bucureşti; Teodor Tudose, avocat, Iaşi; Polisperhon Supila, student, Bucureşti; Boboc Constantin, student, Bucureşti; Goga Mircea, student, Bucureşti; Popescu Spiru, student, Frăsan-Durostor; Comănescu Nicolae, student, Ploieşti; Calapăr Mihsi, abs. teol., Negreşti-Neamţ; Belgea Ioan, bibliot., Bucureşti; Popescu Vasile, f. profesie, Bucureşti; Antoniu Ioan, avocat, Bucureşti; Stahu Teodor, avocat, Fălticeni-Baia; Cârdu Valeriu, ziarist, Oraviţa Caraş; Moţoc Mircea, student, Bucureşti; Răcman Gogu, student, Hodivoaia-Vlaşca; Teohari Mircea, student, Bucureşti; Bujgoli Spiru, lic. lit., Frăsani-Durostor; Moraru Alexandru, student, Dej-Someş; Rioşeanu Petre, dir. Nitrogen Bucureşti; Constantiniu Dorin, contr. S. T. B., Bucureşti; Dobre Radu, rnanip. S. T. B., Bucureşti; Danielescu Josim, student, Ploieşti; Nicolicescu Gheorghe, elev, ing., Bucureşti; Borzea Virgil, student, Braşov;

Carataşu Chiriac, student; Bucureşti; Busuioc Ioan, student, Bucureşti; Maricari Nicolae, locot. ref., Bucureşti; Tucan Boris, viticultor, Hârtop-Tighina.

Bucureşti

Dumitrescu Dumitru, avocat, Ploieşti; Popescu Cezar, student medicină, originar Ploieşti; Popescu Traian, student Drept, originar Ploieşti; Moldoveanu Ion, student Politehnică, originar Ploieşti; Ionescu R. Ion, student Drept, originar Ploieşti; Vasiliu Ion, desenator, originar Ploieşti; Ovidiu Isaia, fotograf, Bucureşti M. Brătianu 34; Stănciulescu Marin, lăcatuş, Bucureşti, Bd. Brătianu 24; Paraschivescu Gheorghe, student Politehnică, Bucureşti Bd. Brătianu 24; Dragomirescu Victor, abs. Politehnică, din închisoarea Văcăreşti.

În Lagărul de la Miercurea Ciucului

Stegărescu Constantin, contabil, Bucureşti Ilfov; Borzea Titus, student, Braşov; Rădulescu Virgil, gazetar, Bucureşti; Enescu Ioan, student, Bucureşti; Micu Augustin Liviu, inginer, Timişoara; Macoveschi Ioan, desenator, Bucureşti; Pavlescu Alexandru, avocat, Bucureşti; Biriş Ovidiu, avocat, Bucureşti; Susai Vasile, lic. Drept, Bucureşti; Felecan Vasile, ajust. mecanic, Bucureşti; Prodea Nicolae, lăcătuş, Bucureşti; Grama Iosif, student, Bucureşti; Miter Ioan, student, Caransebeş; Popescu B. Anton, funcţionar, Băile Herculane; Noaghiea Gh. Virgil, student, Caransebeş; Tiponuţ Gheorghe, elev liceu, Oradea; Nuţiu Aurel, student, Bucureşti; Teodorescu Gheorghe, sculptor, Ploieşti; Todan Coriolan, student, Fibiş-T. Torontal; Ducaru Dumitru, subing., Râşnov-Braşov; Ungureanu Corneliu, lic. litere, Craiova; Corbeanu Vasile, student, Bragadiru-Ilfov; Coman Constantin, student, Bragadiru-Ilfov; Popa Tiberiu, stud., Bragadiru-Ilfov; Popescu Marin, stud., Cumpăna-Constanţa; Vilmuş Adam, bucătar, Iaşi; Dorca Afilon, abs. Teolog., Velişoara-Severin; Cioflec Marius, student, Timişoara; Benec Constantin, funcţionar CFR, Ohaba-Mătnic Severin; Gheorghe Constantin, student, Stupini-Braşov; Strugaru Nicolae, avocat, Iaşi; Constantinescu Dimitrie, abs. med., Iaşi; Dobrin Liviu, abs., med., Arpaşul de Jos-Făgăraş; Zus Radu, student, Cernăuţi; Buhai Vasile, student, Bucureşti; Iordache N. Nicoară, asistent univ., Bucureşti; Raicu Const., licenţiat, Iaşi; Stamate Eugen, student, Iaşi; Zanche Petre, funcţionar, Iaşi; Gârcineanu Florin, lt. ref., Bucureşti; Vasiliu Gheorghe, lt. ref., Iaşi; Filipov Vasile, comerciant, Bucureşti.

În restul ţării

Jud. Durostor: Nicolae Nastu, Costică Manganiţa şi Dionisie Memu.

Jud. Timiş Torontal: Udrea Teodor, Dragomir Gheorghe şi Cocora Alexandru.

Jud. Caliacra; Petre Caranica, Chiţu M. Popescu şi Dumitru Covache.

Jud. Gorj: Constantin Şerban, Căpitanul Gh. Munteanu şi preotul Motomancea Grigore.

Jud. Constanţa: preotul Chivu Ion, Chiriazi Constantin, preotul Mocanu Staicu şi preotul Secăreanu Ion.

Jud. Putna: Vasile State, Nicolae Voinea şi Petre Marin.

Jud. Vâlcea: preot Aurel Nicolaescu, Dumitru Diaconescu şi Nicolae Vasilescu de pe teritoriul urban.

Jud. Lăpuşna: Diaconescu Vasile, Florescu Sergiu şi Palamarciuc Ioan.

Jud. Bacău: Condopol Mircea, Mandache Alexandru şi Antonovici Constantin.

Jud. Mehedinţi: Gheorghiu Victor, Matici Marin şi Geacu Petre.

Jud. Argeş: Ioan Pielmuşi, Olteanu Vasile şi Traian Amzăr.

Jud. Cluj: Cuibus Petre şi Erimia Nicolae.

Jud. Prahova: Alexandru Cojocaru şi Filip Dumitru.

Jud. Dolj: Nicolae Horculescu, Ilie Poenaru şi Ioan I. Ştefanache.

Jud. Bihor: Cosma Lazăr şi Jude Dumitru.

Jud. Roman: Creangă Vasile.

Jud. Vaslui: Gheorghe N. Volocaru.

Jud. Brăila: Bobota Teodor şi Ioan Udrea.

Jud. Cahul: Borzac Lazăr, Băleanu Ioan şi Cerbu Iancu (asasinaţi ulterior).

Jud. Neamţ: Nicolae Malinici, Vasili Avădanei şi Vasile Puiu.

Jud. Olt: Găman Florea, Dumitru Mânzu şi Gheorghe Preda.

Jud. Fălciu: Ioan Codreanu, Nicolae Emil şl Croitoru Vasile.

Jud. Teleorman: Abagiu Dumitru şi Aristotel Cristea.

Jud. Ialomiţa: Manolescu Grigore, Constantin Constantinescu şi Traian Badea.

Jud. Dâmboviţa: Niţescu Petre, Lungu Ioan şi Gălmeanu Ioan.

Jud. Dorohoi: Gheorghe Surugiu, Gheorghe Barbu şi Ioan Honceru.

Jud. Turda: Cucerzan Constantin, Nichita Augustin şi Tonceanu Gheorghe.

Jud. Bălţi: Condratiuc Alexe, Ursache Victor şi Ioan Gherman.

Jud. Braşov: Faur Ioan, Bordeianu I. Lehaciu, Papacioc Radu şi Nicolici Nicolae.

Jud. Mureş: Rusu Iacob, Paletaş Francisc şi Pădurean Nicolae.

Jud. Hotin: Vasile Dobuleac, Teodor Dubovinschi şi Iacob Soroceanu.

Jud. Cernăuţi: Pisarciuc Silvestru, Regwald Francisc şi Molotiuc Ioan.

Jud. Severin: Ghinda Gheorghe, Galescu Pavel şi Damaschin Sârbu.

Jud. Sălaj: avocatul Burcaş Augustin.

Jud. Ciuc: Duma Iosif, Caranica Ioan şi Mircea A. Ilie.

Jud. Tighina: Heidenrech Wladimir, Căldare Constantin şi Coragancev Ioan.

Jud. Năsăud: Tonea Simion, Cornel Girigan şi Tolan Alexandru.

Jud. Cetatea Albă: Ioan Vlădău, Paucă Dumitru şi Damian Curoglu.

Jud. Tecuci: Căsăneanu Gheorghe, Spirache Teodorescu şi Baciu Vasile.

Jud. Muscel: Nerasan (av. Câmpulung) şi Ioan Stancu.

Jud. Covurlui: Costăchel Popa, Asasinat ulterior; Tudor Croitoru şi Gheorghe Potolea.

Jud. Soroca: Levițchi Ştefan, Şciucă Boris şi Criclivai Azare.

Jud. Arad: av. Maduta Ioan, Bulboacă Ioan şi Julan Ilie.

Jud. Maramureş: Butnaru Ioan, Chirculiță Dumitru şi Belidcan Mircea.

Jud. Iaşi; Elena Bagdad, Nicolae Dănilă şi pr. Leonid Miron.

Jud. Hunedoara: Popa Petre, Cornea Gheorghe şi Sârbu Nicolae.

Jud. Orhei: Zalupcescu Grigore, Mocanu Andrei şi Răileanu Naum.

Jud. Romanaţi: Niculescu Gheorghe şi Oprovici Horia. (Teritoriul urban).

Jud. Suceava: Reuţ Ioan Neculae.

Jud. Buzău; Voinea M. Constantin.

Jud. Trei Scaune: Ing. Lascăr Gheorghe, Vrânceanu Gheorghe (asasinat ulterior).

Jud. Botoşani: Vasile Iftimuţă, Mihai Grigoriu şi Gheorghe Mancoş.

Jud. Satu-Mare: Bozinteanu Victor şi Spiridon Jitaru.

Jud. Câmpulung (Bucovina): Irimiciue Valerian, Ţăranu Traian şi Cozan Luchian.

Jud. Târnava Mică: Bârza Gheorghe, Prus Ioan şi Codrea Nicolae.

Din aceste relatări oficiale, reiese că au fost asasinaţi numai în noaptea de 21-22 Septembrie 1939,

la Bucureşti 10 legionari;

spitalul Militar Braşov 7 legionari;

Lagărul de la Miercurea Ciucului 44 legionari;

Penitenciarul Râmnicu Sărat 13 legionari;

Lagărul de la Vaslui 31 legionari şi

în restul ţării 147 legionari.

Deci un total de 252 legionari numai într-o singură noapte.

Ceilalţi eroi şi martiri asasinaţi în timpul prigoanei din 1998 - 40 sau omorâţi pentru credinţa lor Legionară în anii anteriori, au fost pomeniţi în *Cronologia legionară*.

Unora însă, nici până astăzi nu li s-a putut preciza data şi împrejurările în care au fost asasinaţi.

1. Arhanghelul Mihail, ocrotitorul ceresc al Legiunii, care poartă numele lui. „Spre inimile cele necurate care vin întru preacurata casă a lui Dumnezeu, fără milă întind sabia mea”

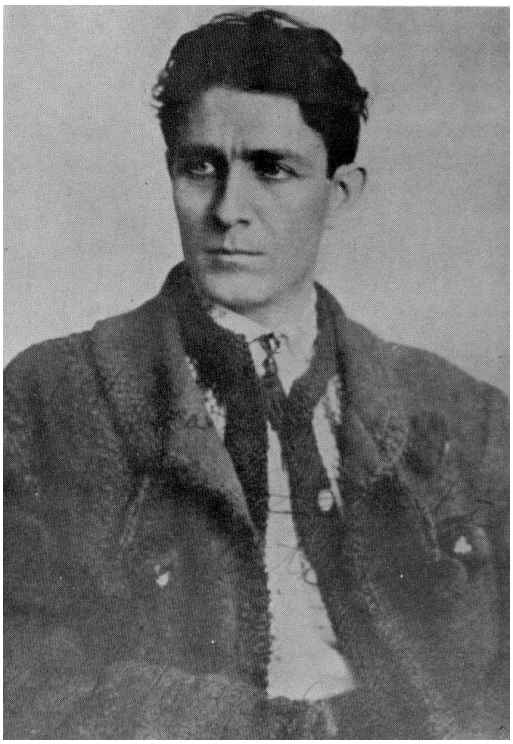

2. Căpitanul

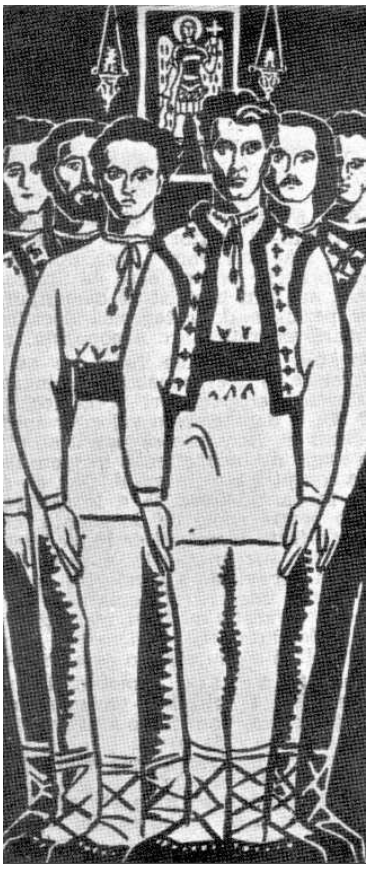

3. Văcăreştenii în imagine

4. Complotul studenţesc de la 1923. Studenţii din proces

5. Ion Moţa în costum naţional

6. Studenţii în cursul procesului. Denumiţi *Văcăreşteni* după închisoarea Văcăreşti

7. Harta taberelor legionare de muncă din România

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL"
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I. Nr. 8.

„Spre inimile cele necurate care vin întru prosecurata casă a lui Dumnezeu, — fără milă întind sabia mea"!

Decebal către Popor.

IAȘI, 1927.

— Un număr 6 Lei. —

8. *Pământul Strămoșesc*, revista Legiunii

Prima tabără de muncă a fost organizată de Căpitan în anul 1924 la Ungheni. Aci s'au lucrat cărămizile pentru căminul ce s'a ridicat în anul 1925 la Râpa Galbenă la Iaşi

9. Prima tabără de muncă a fost organizată de Căpitan în anul 1924 la Ungheni. Aici s-au lucrat cărămizile pentru căminul ce s-a ridicat în 1925 la Râpa Galbenă la Iaşi

Faţada Căminului cultural creştin din Iaşi

10. Faţada Căminului cultural creştin din Iaşi

11. Căpitanul şi soţia lui, Elena Ilinoiu, la căsătorie. Nunta a avut loc la Focşani, într-o pădurice numită *Crâng*, situată la 7 km de această localitate, la data de 13 iunie 1925. 100.000 de persoane au participat la ceremonie

12. Corneliu Codreanu la studii în Franţa în 1925-1927. Cu soţia lui în camera lor din Pinet d'Uriage (Grenoble)

13. Casa din Pinet d'Uriage unde au locuit (centru)

14. Iarna în Pinet d'Uriage cu familia Belmain

15. Întemeietorii Legiunii

16. Moţa, primul şef al Frăţiilor de Cruce

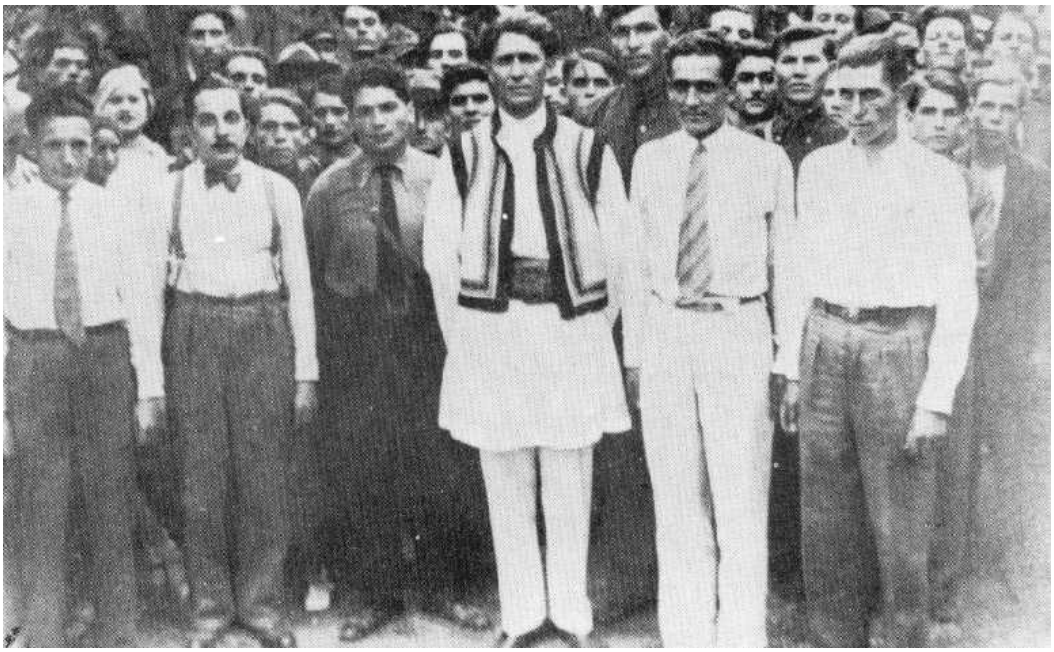

17. Căpitanul cu un grup de legionari, anii 1932-1933. La dreapta lui, Mihail Stelescu

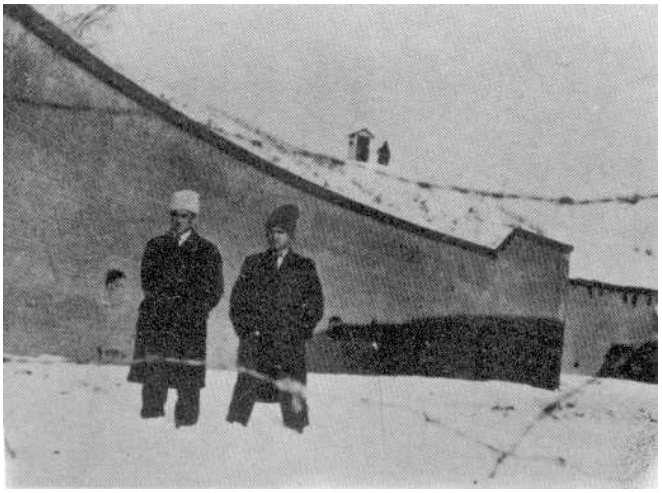

18. Ion Moţa şi Sterie Ciumetti în închisoarea Jilava, Crăciun 1933

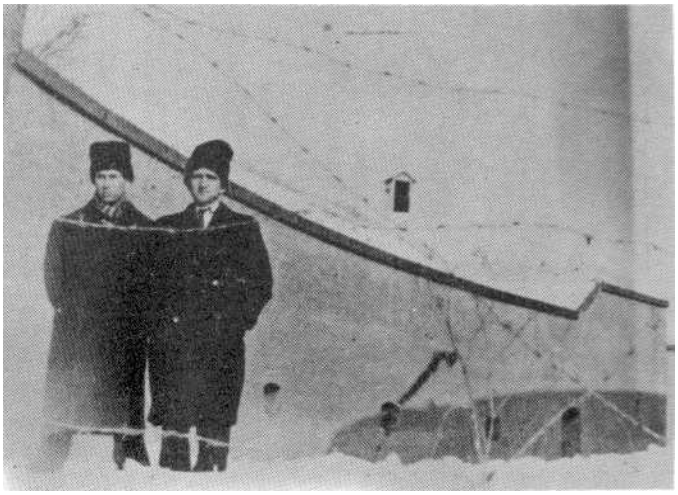

19. Vasile Marin şi Sterie Ciumetti la Jilava

20. Nicadorii cu lanţuri la picioare în aceeaşi închisoare

21. Procesul mişcării legionare din martie 1934

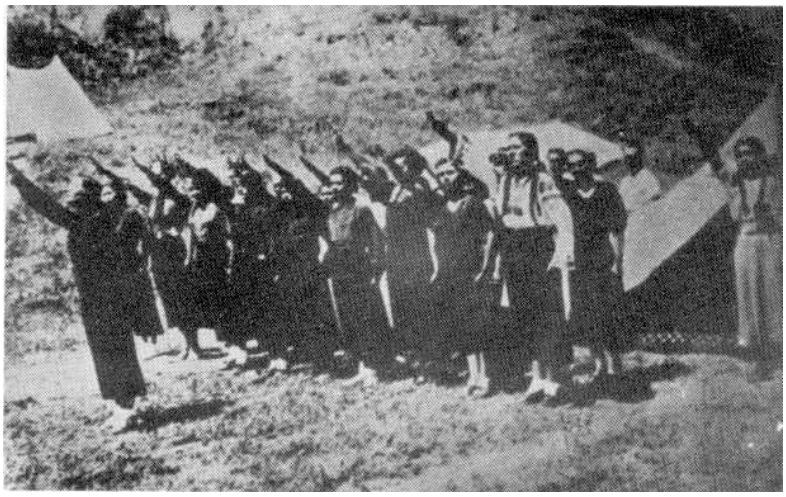

22. Nicoleta Nicolescu în fruntea cetăţuilor de fete, dă onorul

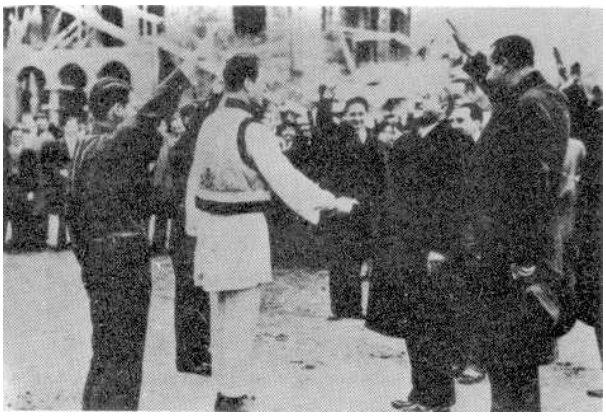

23. Senatorul fascist Coselschi vizitează *Casa Verde*, octombrie 1934

24. Studente din cetăţuile de fete

25. Moţa lucrând la *Casa Verde*

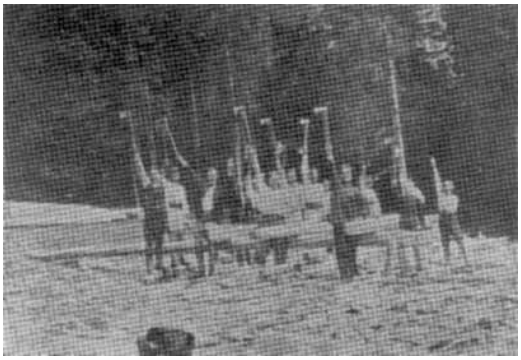

26. Tabăra de pe Rarău, iulie 1934

27. Prin corn, Căpitanul vesteşte încetarea lucrului. E ora mesei

28. În genunchi, Căpitanul ia parte la sfinţirea casei Rarău

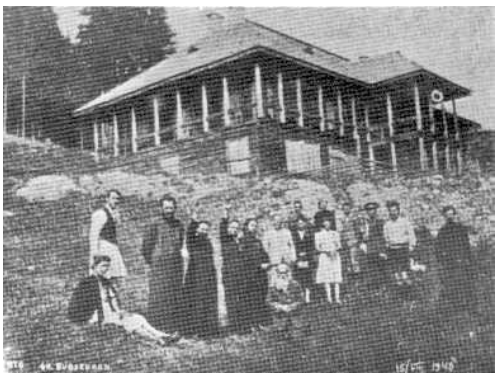

29. Casa de pe Rarău aşa cum arată astăzi

30. Căpitanul însoţit de d. Papanace urcă pieptul Rarăului

31. Moţa şi Căpitanul salutând sicriul cu rămăşiţele pământeşti ale lui Hristache Solomon

32. Tabăra Carmen Sylva, 1935. Căpitanul la postul de comandă

33. Generalul Cantacuzino inspectează lucrările

34. …*din zori şi până-nserează, cu toţii noi cu drag muncim*…

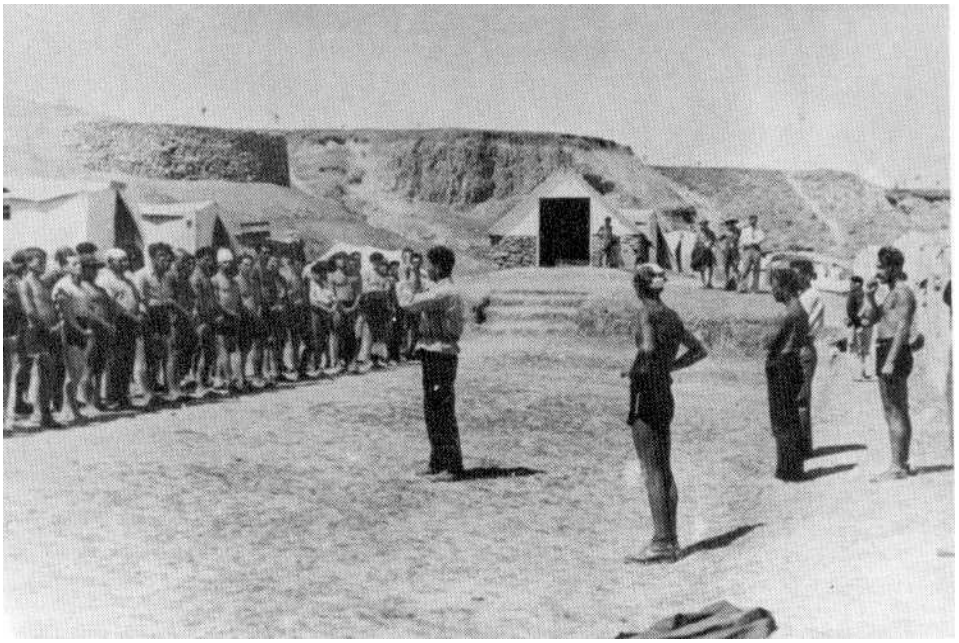

35. Căpitanul fixează programul de lucru al taberei

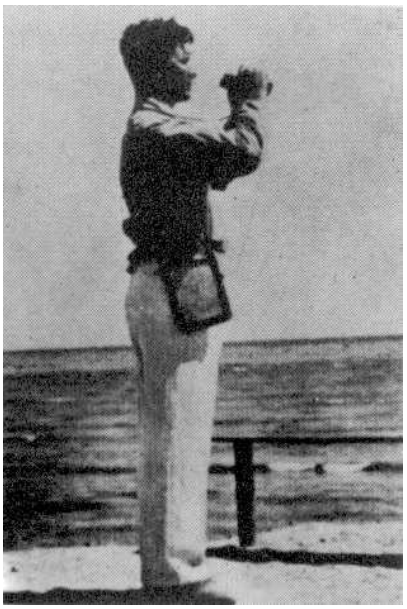

36. Cu ocheanul scrutând marea la Carmen Sylva

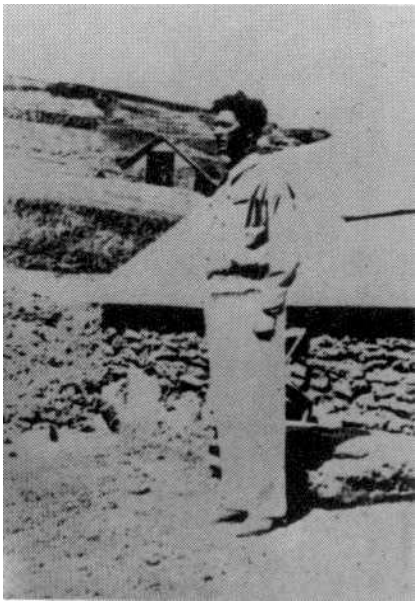

37. Căpitanul, supraveghind desfăşurarea lucrărilor

38. Învăţând să tragă cu arcul de la profesorul Dobre

39. Generalul Cantacuzino munceşte în tabără

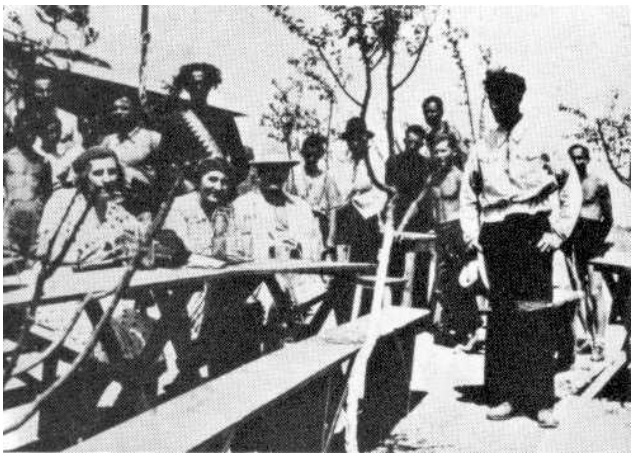

40. Căpitanul cu vizitatorii taberei

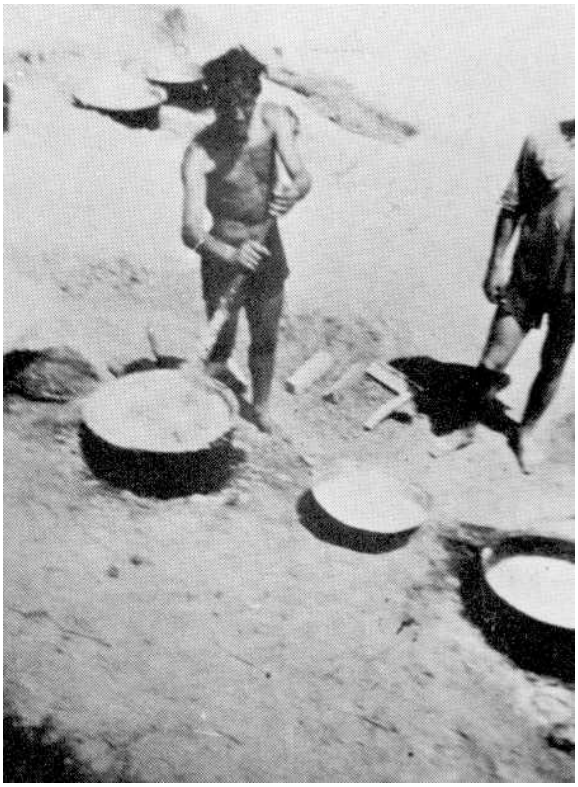

41. Echipa de serviciu pregăteşte mămăliga în ceaune uriaşe

42. Nisip și pietre din mare

43. Un grup de vizitatori în tabără

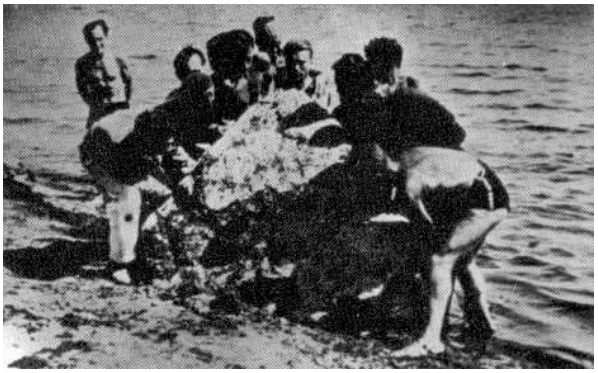

44. O stâncă e scoasă din mare

45. Tabăra Hotarele-Ilfov, condusă de Vasile Marin

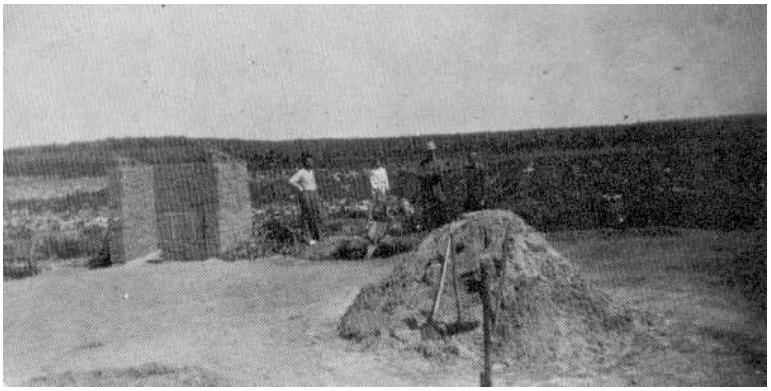

46. Cărămizi la uscat

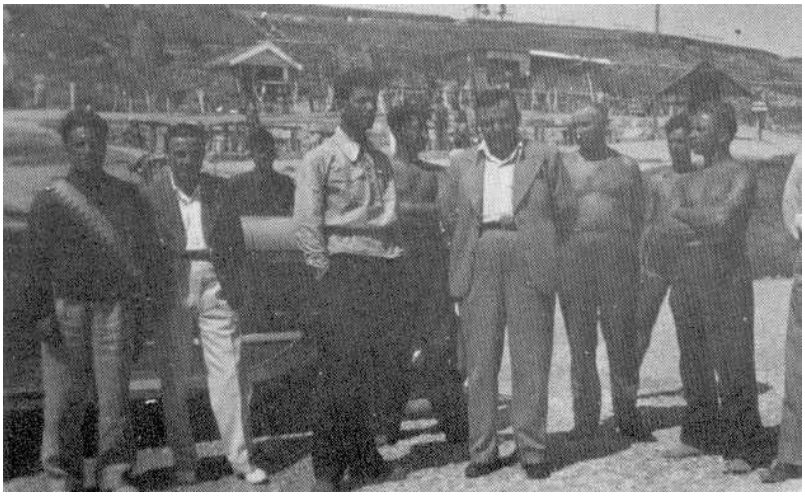

47. Căpitanul în tabăra Hotarele

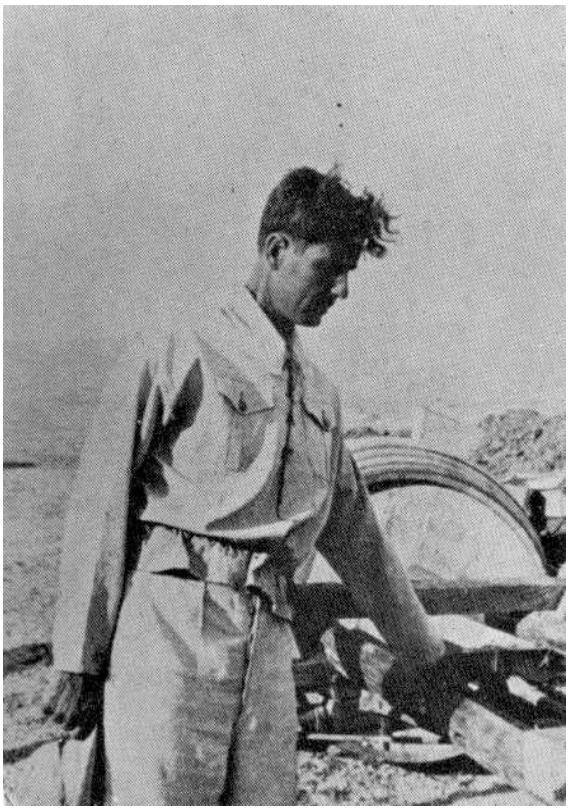

48. Cărămidăria Giuleşti de lângă Bucureşti. Căpitanul la lucru

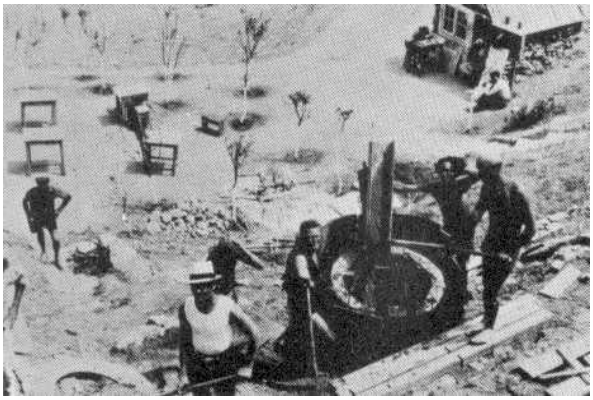

49. Vedere a cărămidăriei

50. Tabăra Hotarele. Vasile Marin în faţa postului de comandă

51. Tabăra Arnota unde se construia un drum spre Mânăstirea Arnota

52. Tabăra Drăgăşani. Căpitanul în mijlocul ţăranilor care munceau în această tabără

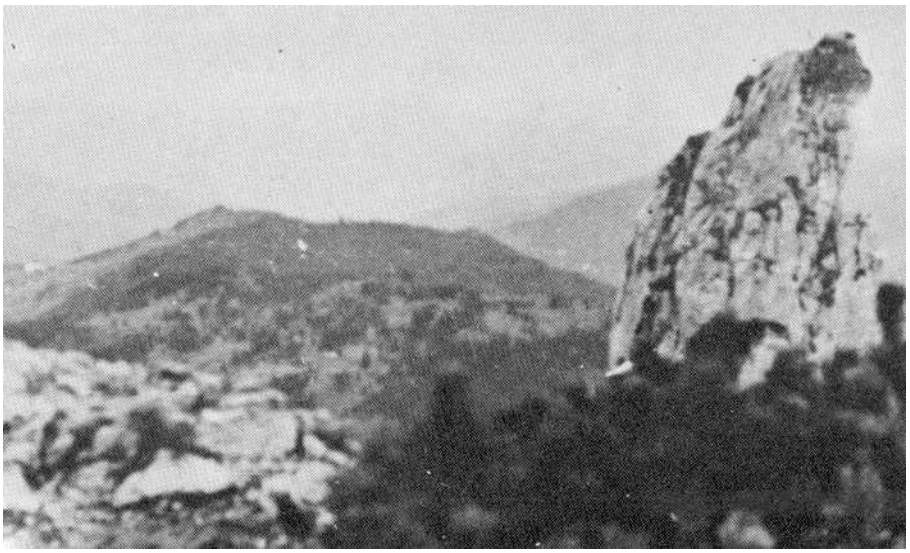

53. Pietrele Doamnei de pe Rarău, era locul de preferinţă al Căpitanului pentru meditaţie

54. Osemintele soldaţilor căzuţi pe Muntele Susai. Slujba religioasă

55. Căpitanul pe şantierul de lucru la sediului din Gutenberg

56. Tabăra de pe Susai

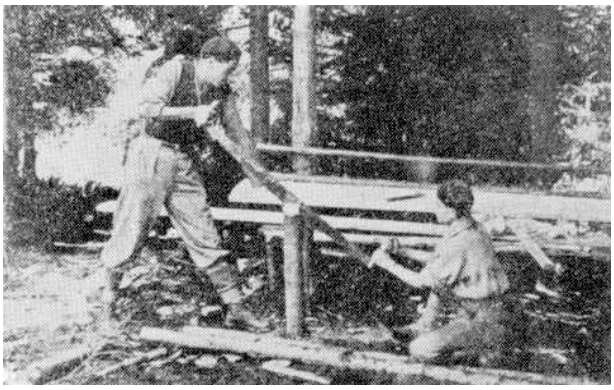

57. În tabăra clubului polisportiv C*olţea* de pe Susai, unde s-a construit o casă de adăpost

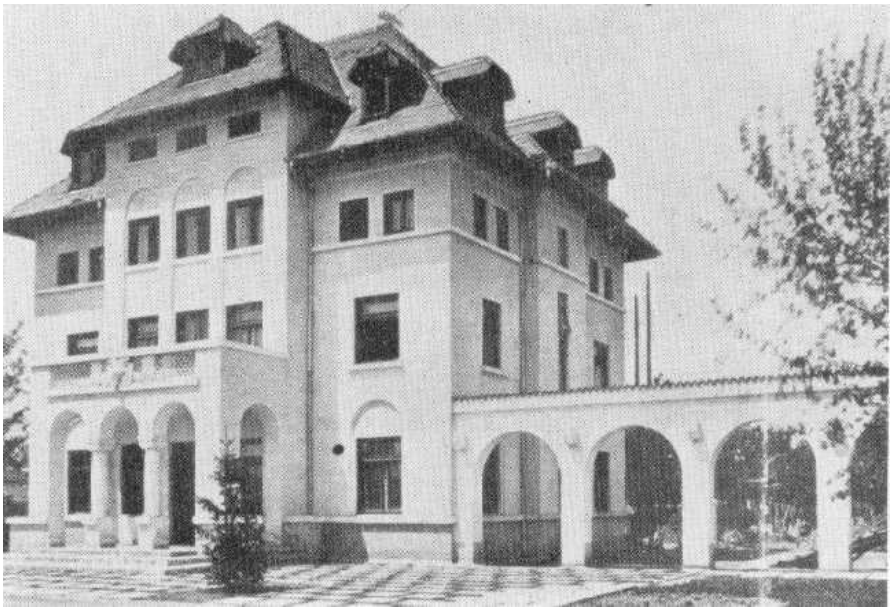

58. Casa Verde - Bucureşti la încheierea lucrărilor

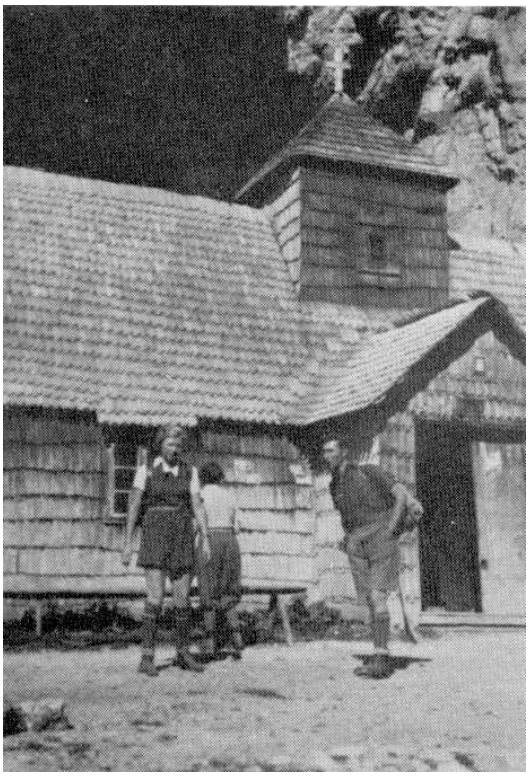

59. Vasile Marin la Mânăstirea Peştera

60. Părinţii lui Vasile Marin

61. Ion Moţa şi Vasile Marin, nedespărţiţi în luptă şi în moarte

62. *Pe-al vostru sânge jurăm, / Crezul sfânt să-l împlinim, / Ţării noastre să îi dăm, / Totul, ori murim!*

63. Echipa legionară care a luptat în Spania

64. Generalul Moscardo, apărătorul Alcazarului

65. Generalul Cantacuzino a condus echipa legionară în Spania şi a oferit Generalului Moscardo propria lui sabie ca omagiu al Legiunii pentru vitejia sa

66. Echipa legionară soseşte la Lisabona

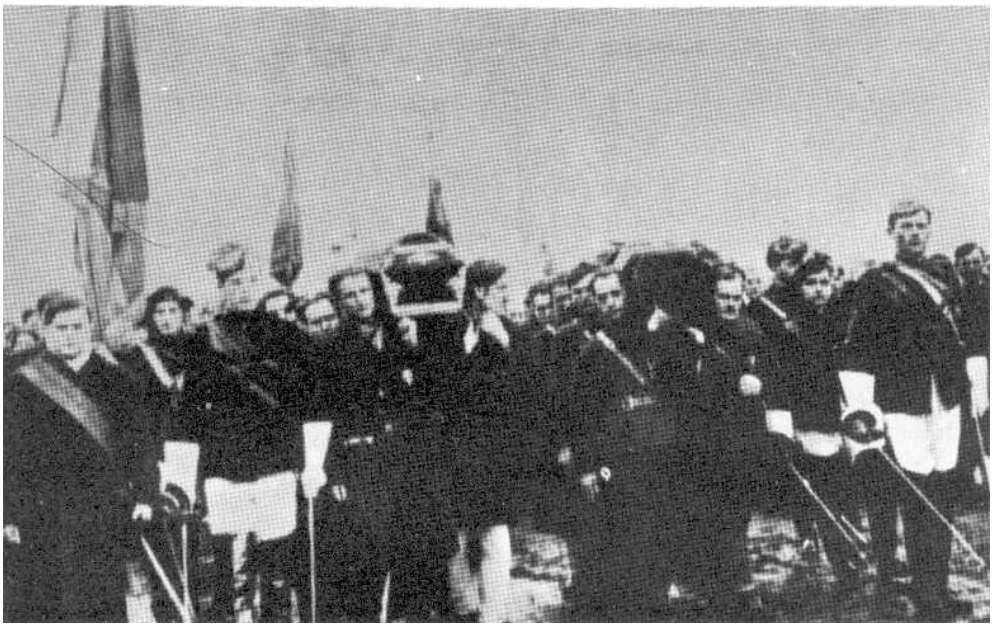

67. Sicriele lui Moţa şi Marin sunt purtate spre Catedrala din Cernăuţi. Corporaţiile studenţeşti germane însoţesc cortegiul

68. Coborârea sicrielor în gara Cernăuţi

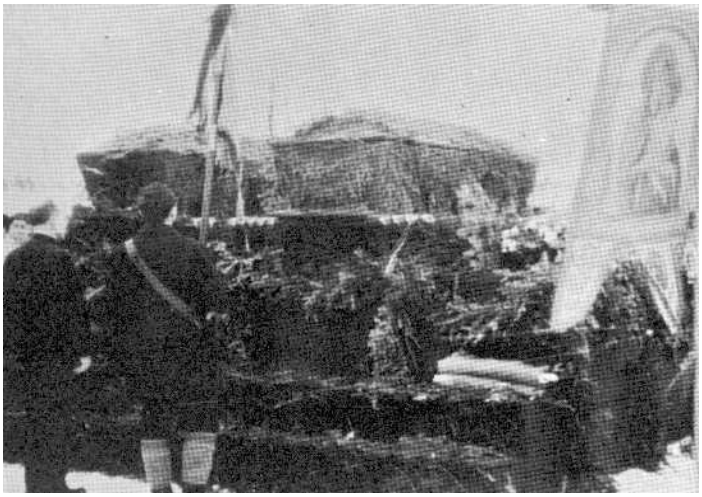

69. Trenul eroilor legionari într-o gară din Moldova

70. Bănică Dobre, Alex. Cantacuzino, Preot Dumitrescu Borşa, Ing. Gh. Clime, Nilulae Totu

71. Căpitanul şi Vasile Iasinschi, şeful organizaţiei din Bucovina, în drum spre gara Cernăuţi

72. Arcaşii din Dolhasca dau onorul eroilor legionari

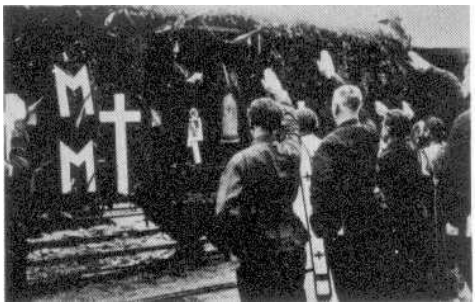

73. Trenul cu camarazii morţi, în gara Roman

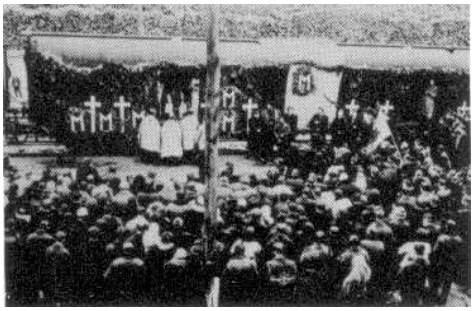

74. Trenul intră în gara Bacău, 9 februarie 1937

75. Căpitanul cu Prat y Soutzo la ceremonia din Capitală

76. Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu şi ambasadorul Spaniei, Marchizul Prat y Nantouillet, aşteptând trenul mortuar în Gara de Nord

77. Căpitanul şi Generalul Zizi Cantacuzino - Grănicerul

78. Gara de Nord - Bucureşti. Formare cortegiului cu sicriele eroilor. Icoane sfinte, prapuri şi un număr mare de preoţi

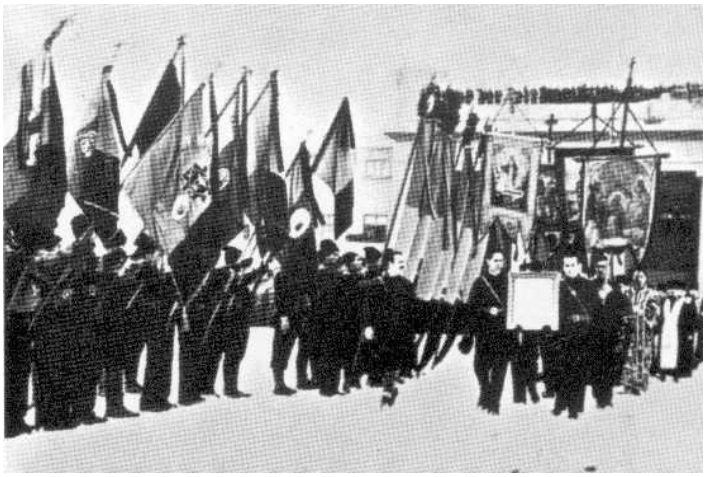

79. Organizaţiile studenţeşti cu steagurile lor salută trecerea eroilor

80. Pe treptele Bisericii Sf. Ilie Gorgani din Bucureşti, după slujba religioasă. Căpitanul, Generalul Cantacuzino şi Prat y Soutzo, reprezentantul Spaniei naţionaliste

81. Cortegiul funebru se pune în mişcare

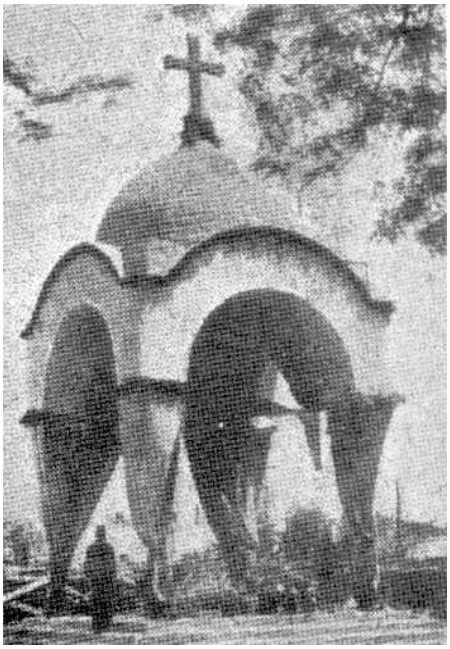

82. Mausoleul Moţa - Marin de la Casa Verde

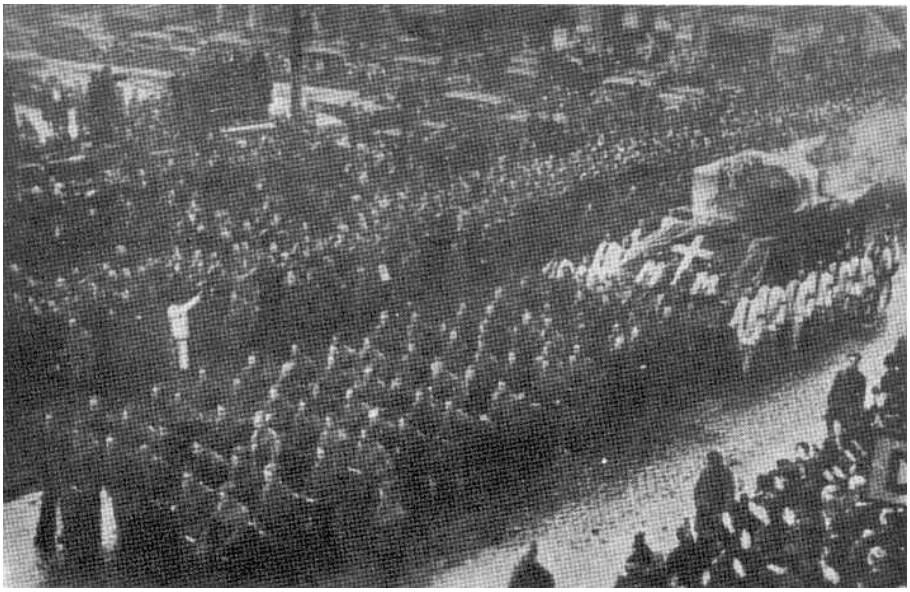

83. Sicriele aşezate pe un car îmbrăcat în cetină de brad, este tras de legionari

84. Căpitanul cu supravieţuitorii echipei din Spania la înmormântarea eroilor

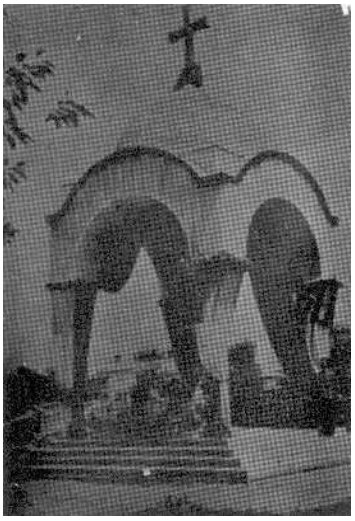

85. Mausoleul de la *Casa Verde* unde au fost înmormântaţi Moţa şi Marin

86. Moţi din Ardeal cântă de jale la înmormântarea eroilor

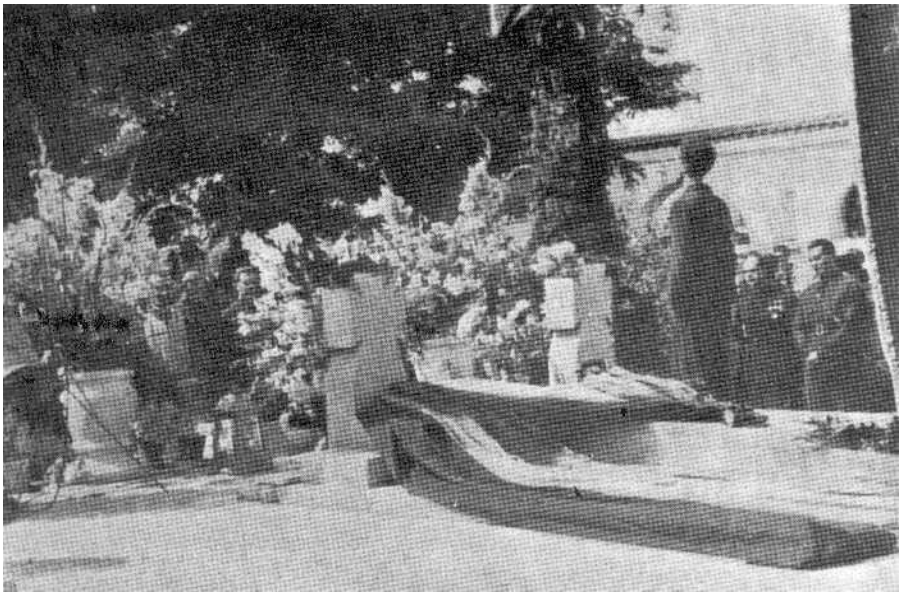

87. Legionarii fac de gardă la mormântul Moţa - Marin de la Casa Verde, înainte de a se fi ridicat mausoleul

88. Vasile Marin

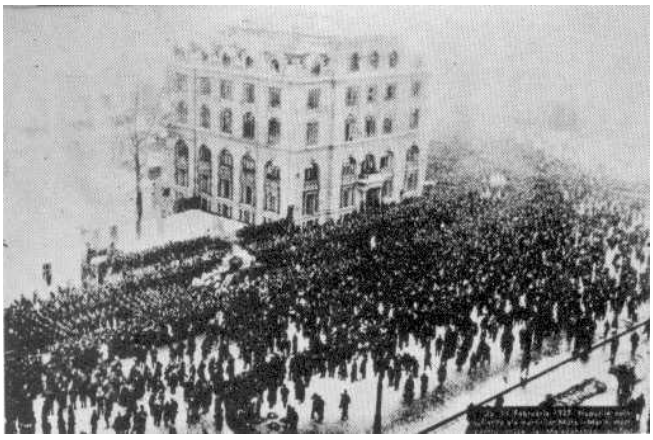

89. Mulţimea în drum spre Casa Verde

90. Înmormântarea Generalului Cantacuzino, 11.11.1937

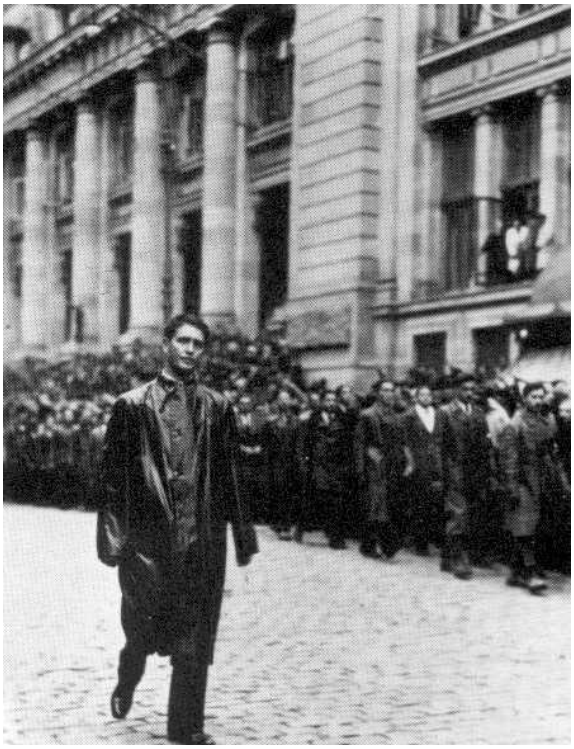

91. Căpitanul la funeraliile Generalului

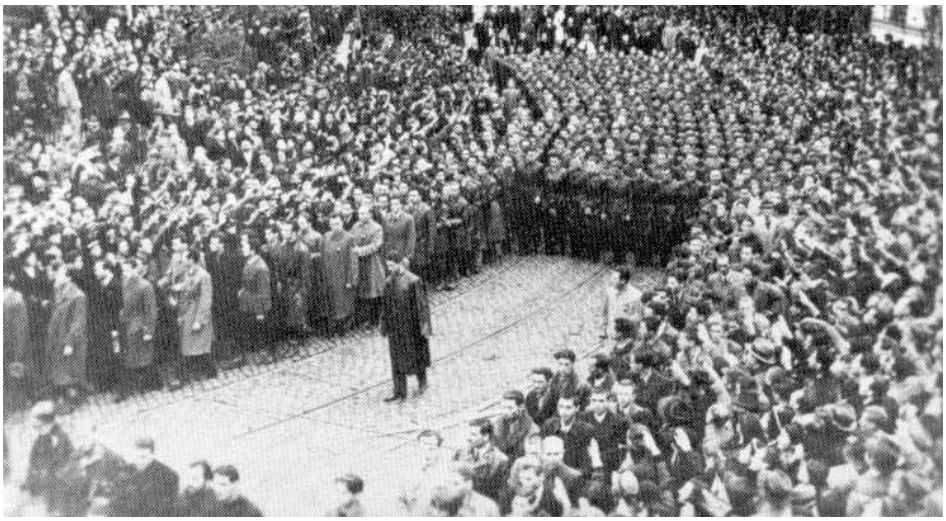

92. Căpitanul în fruntea coloanei legionare în drum spre Cimitirul Belu

93. Căpitanul. Fotografie din revista franceză *Le Mois*, nr. 88, apr.-mai 1938

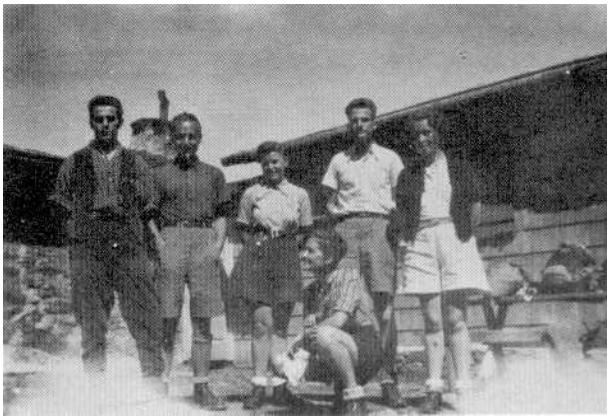

94. Legionari şi legionare în excursie în Munţii Făgăraşului

95. Casa Verde astăzi

96. Căpitanul şi inginerul Clime, şef al partidului *Totul pentru Ţară*

97. Ion Banea în campania electorală din 1937. Alături, Corneliu Georgescu şi Bănică Dobre

98. Inaugurarea unei cooperative. În centru, colonelul Zăvoianu

99. Corneliu Codreanu şi Generalul Antonescu la schi la Predeal

100. Sub regimul scelerat Carol - Călinescu. Începe prigoana cea mare. Căpitanul pe banca acuzaţilor în procesul din mai 1938

101. Întrebat la proces în ce calitate s-a ocupat de educaţia tineretului român. Căpitanul a răspuns: „în calitate de român”

102. Patru avocaţi din procesul Căpitanului: Vasile Mailat, Mircea Vlasto, Radu Ghenea şi Horia Cosmovici

103. O fotografie a Căpitanului din 1938. Presimţindu-şi sfârşitul în prigoana care se apropia, salută pe legionarii care, trecând peste mormintele celor căzuţi, vor continua lupta şi vor vedea ziua biruinţei legionare

104. Puterile răului se dezlănţuie contra Legiunii

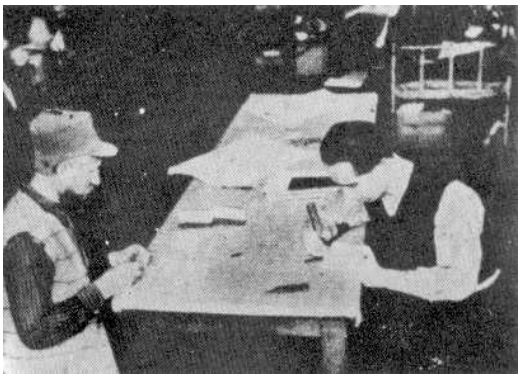

105. Vasile Iovin şi lt. Maricari lucrând cruciuliţe de os sub privirea atentă a lui Puiu Gârcineanu

106. Iordache Nicoară desenând o Madonă pe lemn de cireş. Alături, Puiu Gârcineanu

107. Vasile Iovin, Victor Belici şi Fănică Anastasescu în atelierul de os

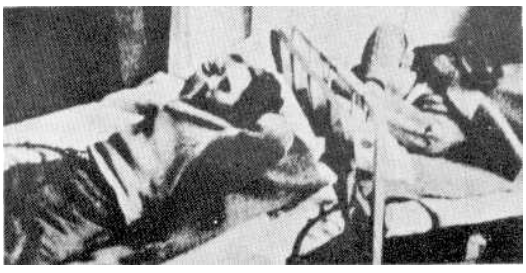

108. Iordache Nicoară în dormitor (legionarii în lagărele de concentrare)

109. Crucea de pe mormântul de la Jilava cu numele celor asasinaţi în noaptea de 29/30 noiembrie 1938

110. Decemvirii, grupul de studenţi şi muncitori care l-au pedepsit pe trădătorul Stelescu

111. „Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, *învierea din morţi*, este ţelul cel mai înalt şic el mai sublim către care se poate înălţa un neam” (Corneliu Zelea Codreanu)

112. Miti Dumitrescu, răzbunătorul Căpitanului. Fapta lui va rămâne ca unul dintre cele mai sublima acte de sacrificiu din istoria noastră

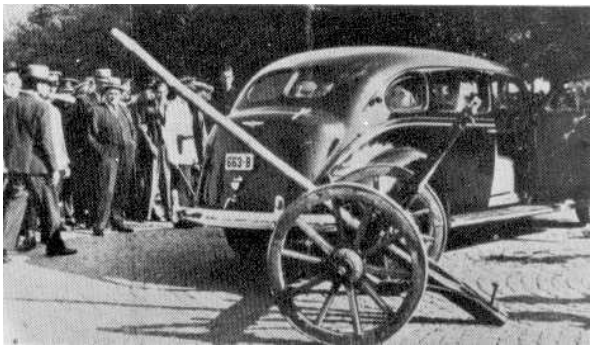

113. Maşina în care circula Armand Călinescu pe locul unde a fost fulgerat de echipa Miti Dumitrescu

114. Scene de groază în toată ţara. Trupurile legionarilor ucişi sunt expuse pe străzi şi în pieţe

115. „Răzbunătorii” ucişi şi azvârliţi pe caldarâm

116. Podul Sf. Elefterie, unde s-a organizat macabrul ceremonial, demn de vremuri neroniane

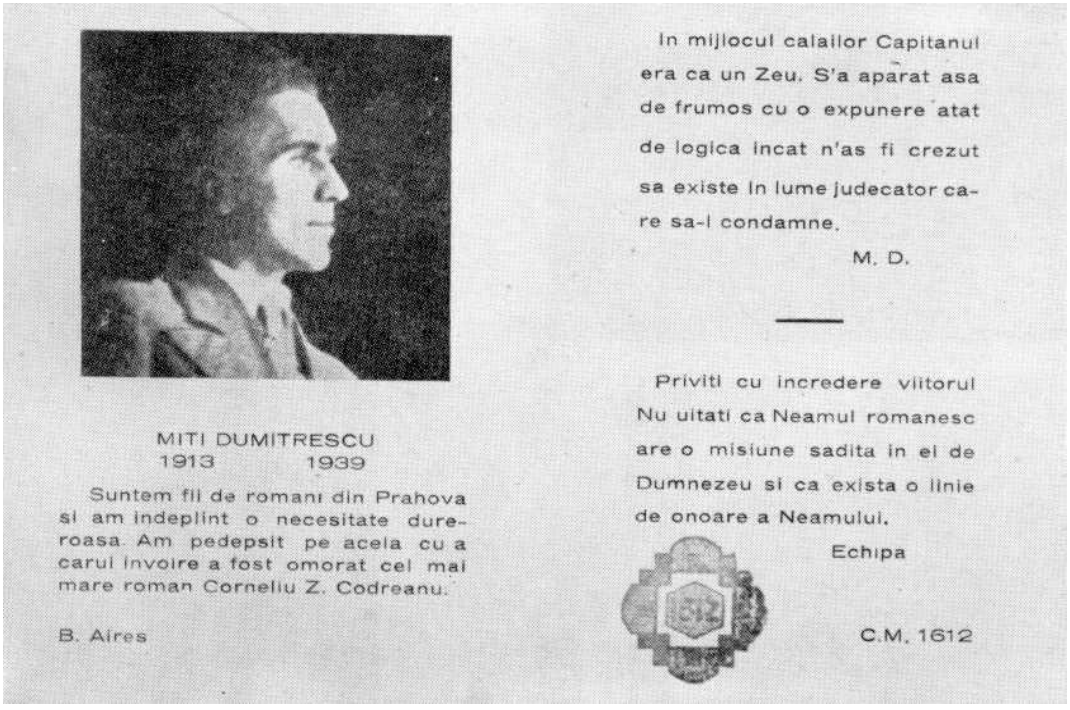

117. Miti Dumitrescu (1919-1939). Suntem fii de români din Prahova şi am îndeplinit o necesitate dureroasă. Am pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român, Corneliu Z. Codreanu. În mijlocul călăilor, Căpitanul era ca un zeu. S-a apărat aşa de frumos, cu o expunere atât de logică, încât n-aş fi crezut

să existe pe lume un judecător care să-l condamne. Priviţi cu încredere viitorul. Nu uitaţi că neamul românesc are o misiune sădită în el, de Dumnezeu şi că există o line de onoare a neamului. Echipa M.D.

118. Înmormântarea studentului Gh. Gligor, ucişi de evrei comunişti la Cernăuţi, în 5 august 1936

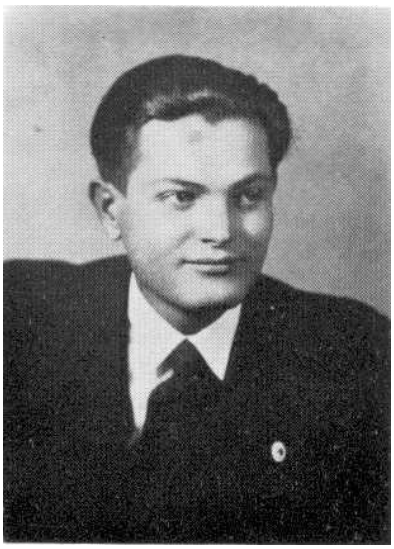

119. Studentul basarabean Gheorghe Gligor

120. Moare Prof. Nae Ionescu, în 15 martie 1940

121. Profesorul Nae Ionescu

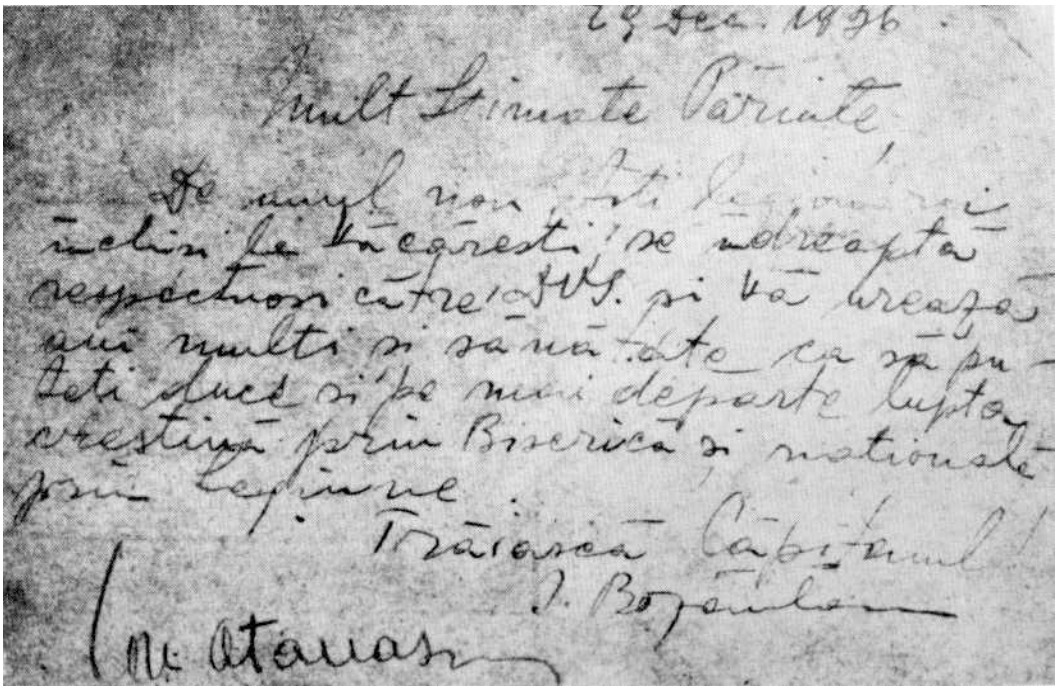

122. O scrisoare adresată de Decemviri Părintelui Ignat

123. Inginerul Gheorghe Clime, ucis în masacrul din 22 septembrie 1939

124. Profesorul Vasile Christescu, ucis la 26 ianuarie 1939

125. Alexandru Cantacuzino în uniformă de soldat spaniol din Tercio. Ucis în 22 septembrie 1939

126. Corneliu Georgescu, întemeietor al Mişcării Legionare, Comandant al Bunei Vestiri

127. „Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El!” (Ion I. Moţa)

128. „Dragi camarazi, un legionar din Tercio vă îmbrăţişează. Mereu tare aştept ora decisivă. Mereu legionar strig: Trăiască Legiunea! Trăiască Căpitanul!” (Vasile Marin)

129. „...Crucificarea este a neamului... Este a luptelor, a biruinţelor, a tuturor celor cu sabie sau fără, în slujba adevărului” (Bănică Dobre)

130. Nicolae Totu, soldat în Tercio. Portret de pictorul Zlotescu

131. Prof. Ion Găvănescul, doctrinar al naţionalismului şi îndrumător al noii generaţii

132. „...Generaţia noastră este sortită să lupte, să transforme, să aducă o viaţă nouă” (Ion Banea)

133. Pictorul legionar Basarab. Autoportret. Mort pe front în Rusia

134. Lucia Grecu şi Olimpia Zeană

Victor Puiu Gârcineanu, ing. Ion I. Zelea Codreanu, Al. Pavlescu şi Valeriu Cârdu

135. Victor Puiu Gârcineanu. Ing. Ion I. Zelea Codreanu, Al. Pavelescu şi Valeriu Cârdu

Vasile Christescu, ing. Eugen Ionică, Paul Craja şi Aurel Serafim

136. Vasile Christescu, ing. Eugen ionică, Paul Craja şi Aurel Serafim

Miti Dumitrescu, Nicoleta Nicolescu, Victor Dragomirescu şi Al. Cristian Tell

137. Miti Dumitrescu, Nicoleta Nicolescu, Victor Dragomirescu şi Al. Cristian Tell

Nicadorii

1934

138. Nicadorii (1934)

Bănică Dobre, Căpitan Emil Şiancu, Gheorghe Furdui şi Al. Cantacuzin

139. Bănică Dobre, Căpitan Emil Şiancu, Gheorghe Furdui şi Al. Cantacuzino

Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Sterie Ciumeti şi Ion Belgea

140. Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Sterie Ciumetti şi Ion Belgea

Lt. Maricarie Nicolae, Grigore Pihu, lt. Nicu Dumitrescu şi Fleschin Petre

141. Lt. Maricari Nicolae, Grigore Pihu, lt. Nicu Dumitrescu şi Fleschin Petre

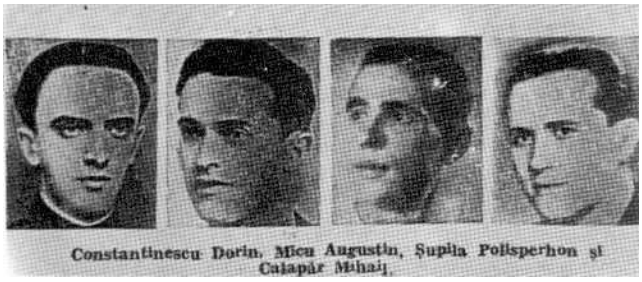

Constantinescu Dorin, Micu Augustin, Şupilă Polisperhon şi Caiapăr Mihai

142. Constantinescu Dorin, Micu Augustin, Şupila Polispheron şi Calapăr Mihail

143. Absolvenţii liceului din Storojineţ, 1940, cu profesorul legionar Al. Pavelescu, mort în închisorile comuniste

144. Petruş Stănescu, student la Politehnica din Timişoara. Asasinat în perioada carlistă

145. Petruş Stănescu, cu un grup de prieteni în parcul din Timişoara

II. ÎNTÂIUL EXIL DIN GERMANIA (1939-1940)

O parte dintre fruntaşii legionari urmăriţi în ţară au izbutit să treacă frontiera şi să se refugieze în străinătate. Marea lor majoritate se concentrează în Berlin. În Mai 1939, grupul legionar din Berlin se organizează în comandament legionar, sub conducerea preotului Dumitrescu-Borşa. Din comandament mai fac parte Constantin Papanace, Horia Sima, Ion Victor Vojen, Alexandru Constant şi Victor Silaghi. Comandamentul dă dezlegare lui Miti Dumitrescu ca să răzbune pe Căpitan. Acesta trece frontiera ţării în 6 Iunie 1939 şi pătrunde în interiorul ţarii.

După atentatul lui Miti Dumitrescu şi masacrele de legionari care au urmat, grupul din Berlin trece printr-o gravă criză. Preotul Borşa părăseşte şefia grupului, iar ceilalţi se izolează. Singur Papanace rămâne pe poziţie, opunându-se tendinţelor defetiste.

Horia Sima se afla în ţară în momentul atentatului. După multe peripeţii şi primejdii, reuşeşte să treacă frontiera în Banatul sârbesc şi de aici să plece mai departe spre Germania. Odată cu el se refugiază un alt grup de 7 legionari. După, o deţinere de două săptămâni în închisoarea din Graz, din cauza prinderii lor pe frontieră, legionarii sunt eliberaţi şi ajung la Berlin în Ajunul Crăciunului din 1939.

Fotografiile care urmează încep cu acest moment. Legionarii sosiţi din ţară, departe de a fi descurajaţi, îşi exprimă hotărârea să se întoarcă cât mai de grabă în mijlocul primejdiilor. Atitudinea lor, încrezătoare în destinul Legiunii, schimbă atmosfera apăsătoare care domnea în grupul Berlin. Moralul se reface şi, în 13 Ianuarie 1940, refugiaţii mai vechi cu cei noi se reunesc într-o şedinţă solemnă la Amalienhof, pentru a comemora aniversarea căderii lui Ion Moţa şi Vasile Marin pe frontul din Spania. Şedinţa are efecte binefăcătoare. Spiritul de luptă reînvie şi lozinca „faţa la duşman" electrizează sufletele.

Ca urmare a acestei întruniri, comanda grupului Berlin trece asupra lui Constantin Papanace şi Horia Sima. Papanace se va ocupa de politica externă, păstrând legaturile cu autorităţile germane, iar Horia Sima se va îngriji, ca şi mai înainte, de legăturile cu ţara. De-a doua zi Horia Sima începe să recruteze elemente din sânul grupului Berlin dispuse să se întoarcă în ţară pentru a participa la o nouă bătălie pentru răsturnarea regimului carlist. În total 17 legionari declară că sunt gata să intre în noua acţiune.

Horia Sima ţine şedinţe săptămânale cu ei, pentru a-i pregăti în vederea unei acţiuni revoluţionare în ţară. În 17 Martie 1940, „grupul de 17", cum se numea, depune jurământul de luptă şi primele elemente se îndreaptă spre România. Din lipsă de paşapoarte, necesare pentru trecerea frontierei germane, numai şapte legionari din grupul de 17 au putut pomi spre ţară. Ceilalţi, cu amărăciunea în suflet, au fost siliţi sa renunţe la expediţie. Cei şapte legionari cari s-au azvârlit din nou în primejdie au fost următorii: Horia Sima, Nicolae Petraşcu, Eugen Teodorescu, Ion Boian, Petre Dumitriu, Ilie Rotea şi Traian Borobaru.

Planul de acţiune conceput la Berlin nu a putut fi pus în aplicare, deoarece aproape întreg grupul a căzut în mâinile duşmanului, înainte de a fi pătruns în România, unii în Banatul sârbesc, iar alţii pe frontiera română. Revoluţia legionara s-a putut toţii înfăptui, dar în alte condiţii decât cele imaginate în momentul plecării.

Grupul de acţiune din Berlin

Acest grup s-a constituit pe bază, de adeziuni voluntare şi era format din următorii 17 legionari: Horia Sima, Nicolae Petraşcu, Ilie Rotea, Ilie Smultea, Octavian Roşu, Traian Borobaru, Alexandru Popovici, Eugen Teodorescu, Nicolae Şeitan, Virgil Mihăilescu, Ion Boian, Ion Popa, Valeriu Vinţan, Iosif Vasiu, Iosif Găvăgină, Ion Tolcea, Nicolae Crăcea.

Petre Ponta nu făcea parte din grup, deoarece intrase recent în mişcare, abia în toamna anului 1939. El se găsea de 10 ani în Berlin şi era desenator tehnic de profesiune. Dar deşi abia cunoscuse Legiunea, s-a angajat cu trup a suflet în luptă şi a desfăşurat o activitate prodigioasă în serviciul acţiunii plănuite. Fără de ajutorul lui, ar fi fost aproape imposibil să ne realizăm programul. Mai întâi a pus la dispoziţia mişcării casa lui din Sondershausenstr. 84, unde locuiau Horia Sima şi Nicolae Petraşcu şi care servea totodată ca loc de adunare pentru şedinţele grupului. Prin mijlocirea lui Petre Ponta au fost apoi plasaţi la lucru mai

mulţi legionari, la Editura Braun und Co., din cartierul Tempelhof. La această întreprindere lucrau ca împachetatori Nicolae Petraşcu, Ilie Rotea Ilie Smultea, Nicolae Şeitan şi Eugen Teodorescu.

Tot prin intervenţia lui Ponta, vechi angajat la Editură, Ilie Rotea şi Ilie Smultea primiseră învoire de la patroni să locuiască într-o baracă de scânduri, fără să plătească chirie. Baraca era aşezată pe un loc viran în cartierul Tempelhof şi era folosită de Editura ca depozit de hârtie şi de maşini vechi. Petre Ponta a amenajat o parte a barăcii, transformându-o într-o locuinţă plăcută.

Şedinţele grupului de acţiune se fixau când la baraca din Tempelhof, denumită „bojdeuca", când la Petre Ponta acasă. Petre Ponta a fost cooptat în grupul de acţiune la sfârşitul cursurilor de pregătire revoluţionară. Când s-a depus legământul de luptă, Ponta figurează printre semnatari. A fost recrutat de asemeni pentru grup, legionarul Biloiu, originar din Teleorman, venit mai târziu la Berlin. Un alt grup legionar locuia la Amalienhof, o casă în afara Berlinului, în direcţia Wannsee.

1. Crăciunul 1939 la Petre Ponta acasă. Berlin - Lankwitz, Sonderhausenstr. 84

2. Masa de Crăciun

3. Grupul legionar din Berlin comemorează moartea profesorului Nae Ionescu, 24 martie 1940, la Amalienhof. După şedinţă, în faţa casei. În mijloc, doamna Elena Codreanu

4. Horia Sima în curtea casei din Sonderhausenstr. 84

5. Petre Ponta la biroul lui

6. Horia Sima, Petre Ponta şi Nicolae Petraşcu

7. Grădina casei lui Ponta

8. Şedinţa generală a grupului la Ponta acasă

9. O altă fotografie a aceluiași grup

10. Baraca din Tempelhof unde locuiau Rotea şi Smultea

11. Şedinţă restrânsă la Ponta. De la stânga: Boian, Borobaru, Rotea, Popovici, Sima, Roşu, Smultea şi Petraşcu

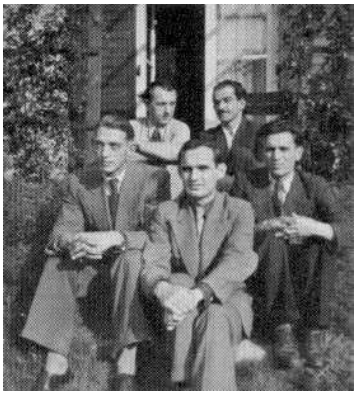

12. Pe treptele casei Ponta

13. Nicolae Petraşcu

14. Şedinţă restrânsă de mai sus, cu cam. Ponta

15. În faţa barăcii din Tempelhof. De la stânga: Biloiu, Tolcea, Crăcea, Vasiu, Sima, Popa, Popovici, Şeitan, Găvăgină, Vinţan, Roşu, Petraşcu

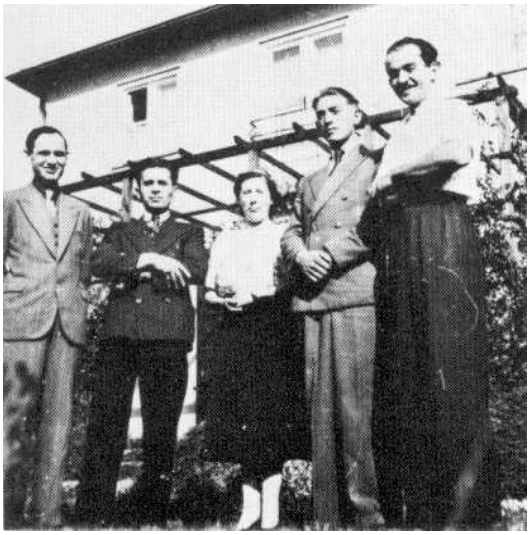

16. D-na Alice Ponta cu un grup de legionari

17. Grupul de mai sus într-o altă formaţie

18. Doamna Elena Codreanu, cu nepoţica ei, Cătălina

19. Livia, soţia lui Petraşcu

20. În grădina lui Ponta, vara 1940

21. Horia Sima în martie 1940

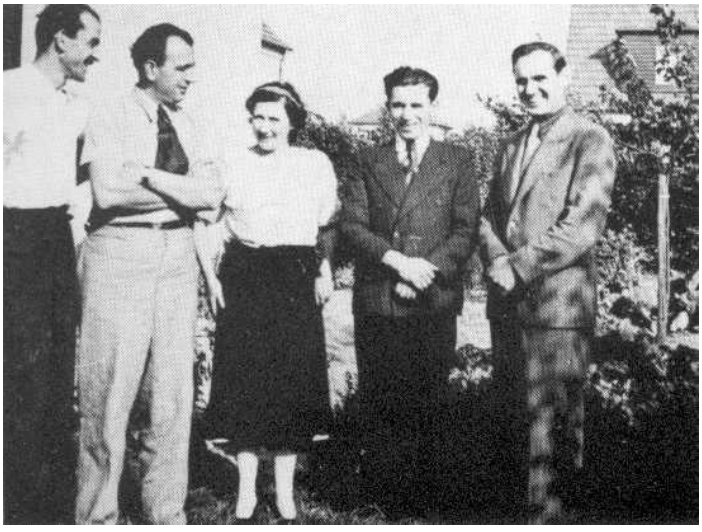

22. Vara 1940. Prietenii credincioşi ai celor plecaţi în ţară

23. August 1940. Preotul Palaghiţă cu camarazi din grupul de acţiune

24. După o şedinţă la baraca din Tempelhof. Se văd de la stânga: Borobaru, Sima, V. Mihăilescu, Rotea, Popa Ion, Smultea, Boian, Petraşcu, E. Teodorescu. Şeitan, Popovici, Crăcea

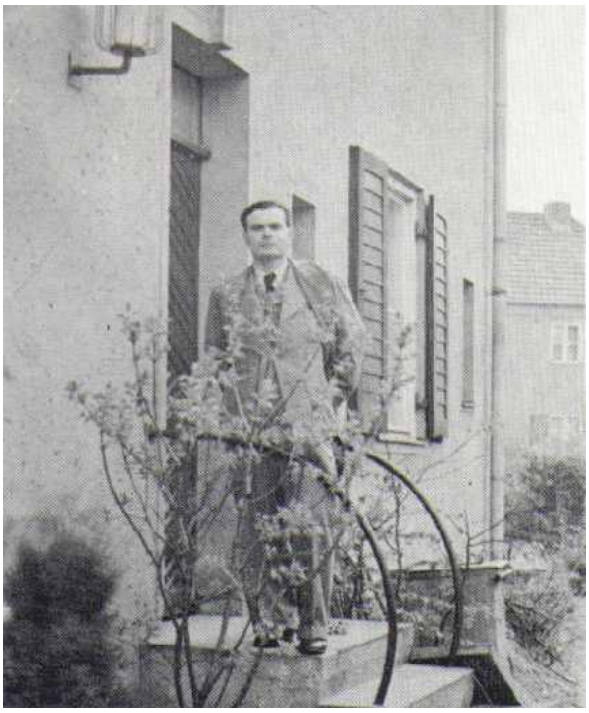

25. Petraşcu pleacă spre ţară la 2 mai 1940

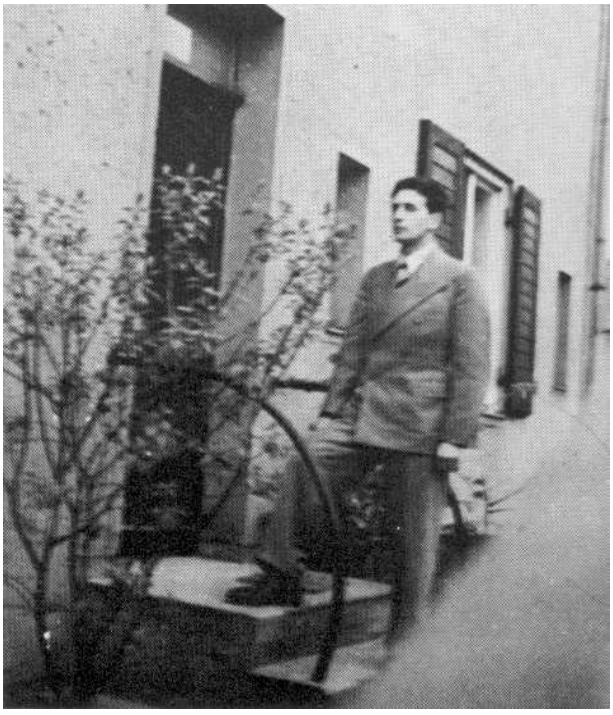

26. 5 mai 1940. Horia Sima se desparte de casa în care a locuit

27. 5 mai 1940. Horia Sima şi Eugen Teodorescu pleacă spre ţară. Pe peronul gării Berlin, însoţiţi de Şeitan şi Popovici

III. GUVERNAREA NAŢIONAL-LEGIONARĂ (1940-1941)

În 3 Septembrie 1940, izbucneşte revoluţia legionară, aplicându-se planul de acţiune stabilit de grupul din Berlin. Horia Sima dă un manifest către popor, prin care cere abdicarea Regelui. În mai multe oraşe din ţară legionarii trec la atac, ocupând instituţiile publice. În Bucureşti au loc uriaşe manifestaţii de sute de mii de oameni. Regele Carol II, pentru a-şi salva tronul, însărcinează în 4 Septembrie pe Generalul Antonescu cu formarea noului guvern. În ziua următoare, 5 Septembrie, îi acordă puteri depline, numindu-l Conducător al Statului. Dar nici cu această concesiune nu se poate menţine pe tron. După o disperată încercare în noaptea de 5-6 Septembrie de a pune armata să tragă în legionari, Regele abdică în dimineaţa zilei de 6 Septembrie 1940.

Toată ţara respiră uşurată. Călăul tineretului, care ucisese pe Corneliu Codreanu şi floarea tineretului românesc, este izgonit de pe tron şi pleacă până la frontieră petrecut de rafalele de gloanţe ale legionarilor. Populaţia, după doi ani de tiranie sângeroasă, îşi manifestă

bucuria ieşind în valuri pe străzi şi aclamând pe legionari. În luptele care s-au dat au căzut opt legionari şi au fost peste patruzeci de răniţi. Mii de oameni participă la înmormântarea lor, la Constanţa, Braşov şi Ploieşti. Şi-au jertfit viaţa în revoluţia de la 3 Septembrie legionarii Ilie Cavachi, Cristu Caporani şi Constantin Ardeleanu la Constanţa, iar la Bod şi Braşov, Lucian Caramlău, Gheorghe Ştefănescu, Grigore Grigorescu, Sultan Donat şi Constantin Sălceanu.

Ardealul de Nord fiind cedat Ungariei prin arbitrajul de la Viena, se iau măsuri urgente pentru dezgroparea osemintelor legionarilor ucişi la Miercurea Ciuc. Trupurile lor sunt aduse peste noua frontieră de la Braşov şi apoi îngropate în cimitirul din Predeal.

În 13 Septembrie peste zece mii de legionari din Capitală se concentrează la „Casa Verde", pentru a comemora ziua Căpitanului.

În 14 Septembrie 1940, se formează guvernul naţional-legionar, iar în 15 Septembrie se întoarce Regina-Mamă Elena din exil.

În 22 Septembrie, în cimitirul din Predeal, are loc o impresionantă solemnitate pentru pomenirea martirilor legionari, în prezenţa Generalului Antonescu şi a reprezentanţilor Axei. În aceeaşi zi, la Bucureşti, Horia Sima se îndreaptă în fruntea coloanelor legionare spre Podul Sf. Elefterie, la locul unde au fost împuşcaţi Miti Dumitrescu şi echipa lui pe Bv. Regele Carol II, pentru a comemora jertfa lor.

În 6 Octombrie are loc o uriaşă manifestaţie legionară în Capitală. Peste o sută de mii de cămăşi verzi se concentrează în Piaţa 6 Septembrie şi apoi defilează la statuia lui Mihai Viteazul, în faţa Generalului Antonescu, Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare şi a reprezentanţilor Puterilor Naţionaliste.

În 9 Octombrie un detaşament de 120 tineri legionari, sub comanda lui Victor Silaghi, pleacă în Italia, pentru a participa la reuniunea tineretului european de la Padua. Defilează în faţa Ducelui.

În seara de 9 Octombrie, Horia Sima, Vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, vorbeşte în aula liceului „Andrei Şaguna" din Braşov, denunţând atrocităţile maghiare din Ardealul de Nord contra populaţiei româneşti.

În 8 Noiembrie 1940, ziua Arhanghelului Mihail, toate autorităţile Statului în frunte cu Maiestatea Sa Regele, se deplasează la Iaşi, proclamat „Oraş al Mişcării Legionare", unde are loc o mare manifestaţie.

În 12 Noiembrie Generalul Antonescu pleacă în Italia, unde este primit de Duce, restabilind raporturile de bună prietenie între cele două naţiuni.

În 20 Noiembrie moare venerabilul luptător naţionalist Protopopul Ion Moţa. I se fac funeralii naţionale.

În 22 Noiembrie Generalul Antonescu, însoţit de o delegaţie de miniştri legionari din cabinet, este primit de Adolf Hitler.

În 23 Noiembrie, România aderă la Pactul Tripartit.

În 30 Noiembrie 1940, are loc reînhumarea osemintelor Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor la „Casa Verde", cu participarea Generalului Antonescu şi a reprezentanţilor mişcărilor naţionaliste. Zeci de mii de legionari şi sute de mii de locuitori ai Capitalei dau ultimul onor marilor dispăruţi.

Guvernarea naţional-legionară se încheie la 23 Ianuarie 1941 cu aşa zisa „rebeliune legionară", în realitate lovitura de Stat a Generalului Antonescu contra formelor constituite ale Statului. Din cauza uriaşei rezistenţe ce o întâmpina Generalul în toata ţara, inclusiv din partea unor sectoare importante din armată, acesta se află pe punctul de a capitula. În acel moment critic pentru Antonescu, vine ordinul de la Adolf Hitler ca armata germană, care până atunci păstrase o poziţie neutrală, să treacă de partea Generalului şi să-l ajute pe acesta „în eforturile de a restabili ordinea internă". Horia Sima primeşte un ultimatum de la Hitler. În fată acestei situaţii neprevăzute, Horia Sima este silit să cedeze şi ordonă legionarilor să se retragă din instituţiile publice.

1. Arhanghelul Mihail, patronul Legiunii, şi-a arătat puterea lui la 6 septembrie 1940, ziua biruinţei legionare. În această zi, Biserica prăznuieşte *Minunea Arhanghelului Mihail*. Arhanghelul Mihail este îngerul neamurilor şi voievodul nesfârşitei tinereţi

2. 6 septembrie 1940 în capitală. Renunţarea la tron a regelui Carol. Zidurile tiraniei s-au prăbuşit. Calea Victoriei e o mare de oameni. Poporul se revarsă pe străzi, cântându-şi bucuria

3. 6 septembrie 1940. Impunătoare manifestaţie legionară în Piaţa Palatului Regal

4. O altă vedere a manifestaţiei din 6 septembrie

5. Ziua martirilor legionari la Bucureşti, 22 septembrie 1940

6. Comandantul Legiunii se îndreaptă spre locul unde au fost uciși legionarii din echipa lui Miti Dumitrescu

7. Pe podul Sf. Elefterie. Reculegere și rugăciune

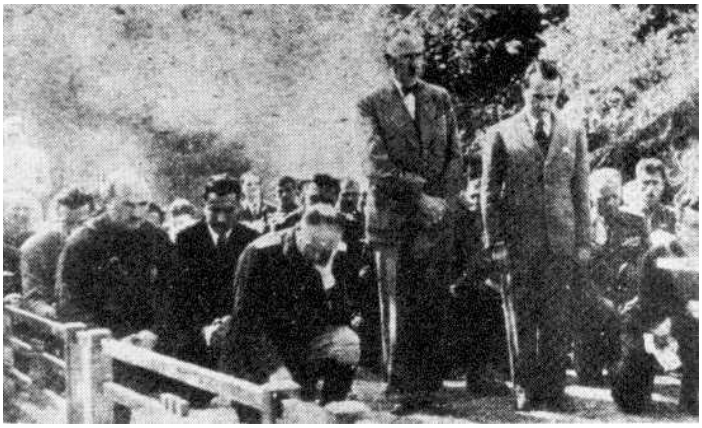

8. 22 septembrie 1940. Generalul Antonescu se reculege în faţa mormintelor legionare de la Predeal

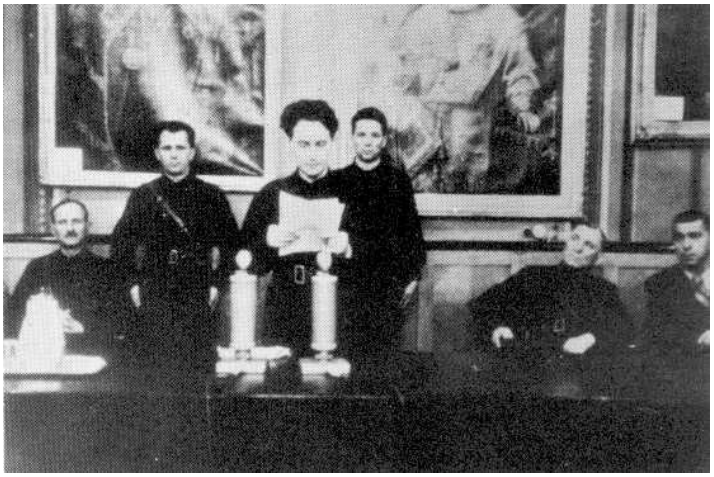

9. 9 octombrie 1940. Discursul lui Horia Sima, vice-preşedinte al guvernului, în aula Liceului Andrei Şaguna din Braşov, denunţând atrocităţile maghiare din Ardealul de Nord

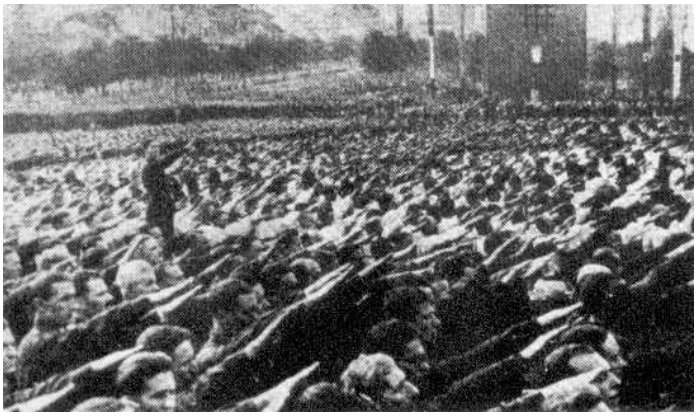

10. Marea manifestaţie legionară din 6 octombrie 1940

11. Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, la marea manifestaţie din 6 octombrie

12. Coloane de ţărani legionari se îndreaptă spre Piaţa 6 Septembrie

13. Bucureşti (Piaţa 6 Septembrie). Generalul, Horia Sima şi Radu Mironovici trec în revistă coloanele legionare, la 6 octombrie 1940

14. 6 octombrie 1940. Generalul Antonescu, Horia Sima şi Radu Mironovici trec în revistă formaţiunile legionare

15. Tribuna ridicată la 6 octombrie. Vorbeşte Horia Sima

16. O delegaţie a partidului naţional-socialist la manifestaţie

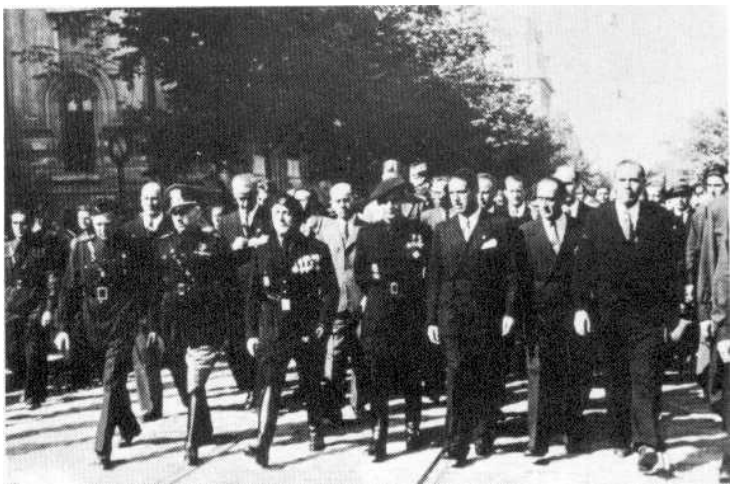

17. Reprezentanţii diplomatici ai Italiei şi Spaniei se îndreaptă spre locul manifestaţiei

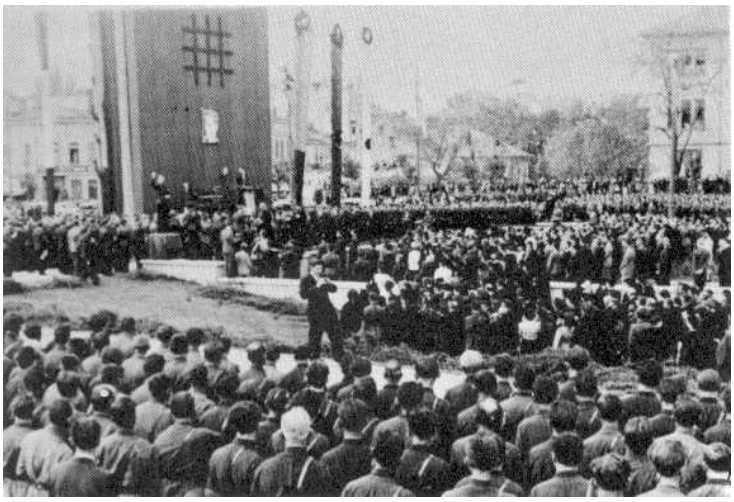

18. Manifestaţia de la 6 octombrie. Vedere din centrul pieţei

19. Generalul Antonescu vorbeşte legionarilor

20. Fabricius, ministrul Germaniei și Ghigi, ministrul Italiei, în tribuna de onoare la defilarea coloanelor legionare

21. Tribuna de onoare. Generalul Fabricius și Horia Sima

22. Tribuna de onoare. Ministrul Italiei, Ghigi, Fabricius şi Merry del Val, ministrul Spaniei

23. Defilarea legionară are loc în faţa Universităţii, la statuia lui Mihai Viteazul, unde s-au ridicat tribunele. Coloane de preoţi legionari defilează în acordurile *Sfintei Tinereţi Legionare*

24. Vasile Iasinschi în fruntea unei coloane legionare la defilarea de la 6 octombrie 1940

25. Legionari mărşăluind pe Calea Victoriei

26. Radu Ghenea în fruntea unui grup legionar din Capitală

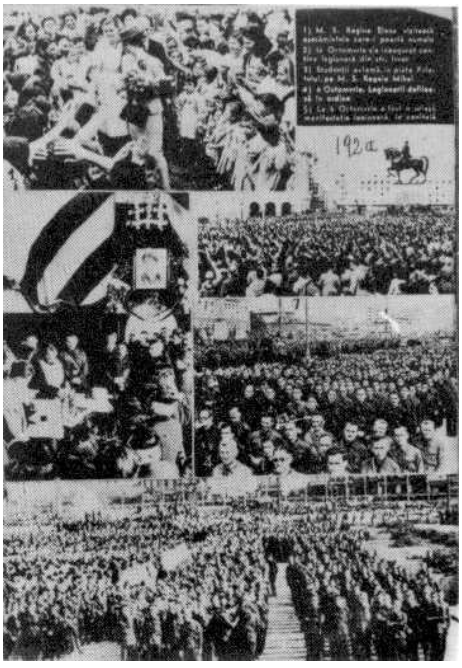

27. Vederi de la 6 octombrie

28. Deschiderea cursurilor la Universitatea din Bucureşti cu slujbă religioasă, în prezenţa Ministrului Educaţiei Naţionale, Traian Brăileanu, a Rectorului Universităţii, P. P. Panaitescu şi a Preşedintelui UNSCR, Viorel Trifa

29. La preşedinţie în cursul unei consfătuiri cu Petre Ponta, Traian Borobaru şi Constantin Stoicănescu

30. Petre Ponta prezintă Comandantului un album legionar

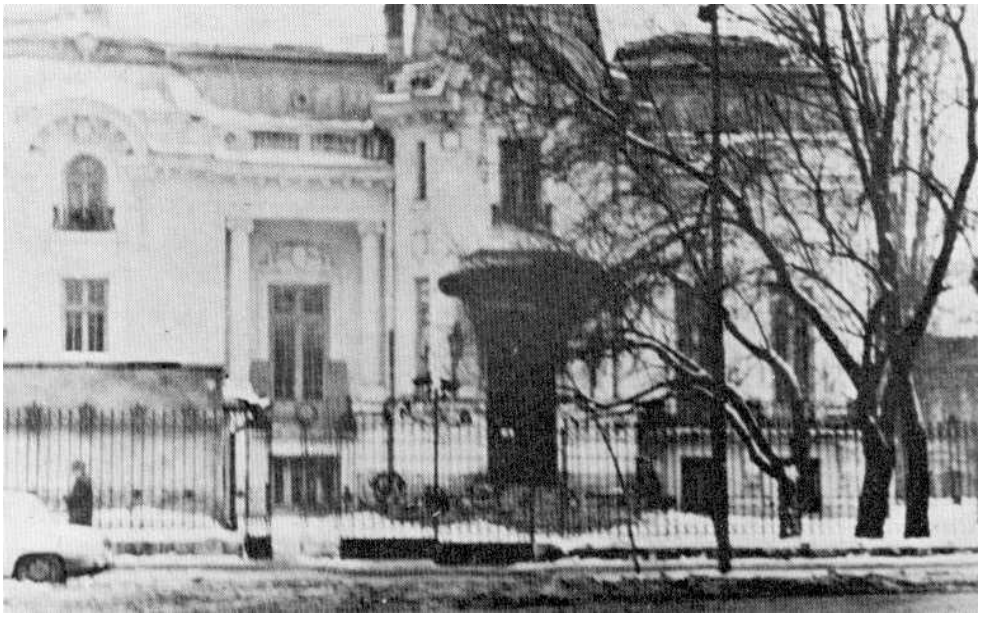

31. Sediul Gărzilor Încazarmate din strada Cobălcescu 1. Gărzile Încazarmate s-au organizat sub şefia lui Ovidiu Găină. Având ca ajutor pe Dumitru Leontieş

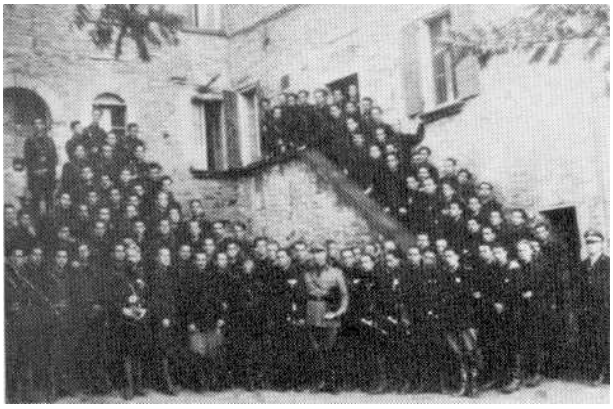

32. 9-13 octombrie 1940. Un detaşament de 120 de tineri legionari vizitează Italia. La Padua defilează în faţa Ducelui. În mijloc, Victor Silaghi, comandantul grupului

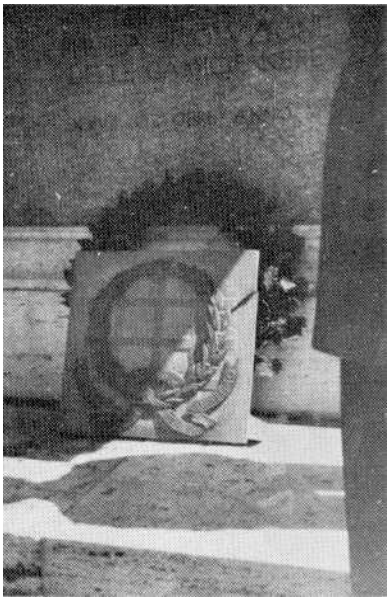

33. O coroană este depusă pe Mormântul Eroului Necunoscut de legionarii din Roma

34. Comisia de repatriere a germanilor din Dobrogea la sediul legionar din Constanţa

35. În faţa sediului. În centru, prefectul judeţului Constanţa, Nicolae Şeitan şi şeful de regiune, Eugen Teodorescu. În stânga, Atanasie Chircu, eroul de la 3 septembrie

36. 8 noiembrie 1940. Manifestaţia legionară de la Iaşi

37. Gen. Antonescu şi profesorul Codreanu la manifestaţie

38. Palatul Administrativ, unde a avut loc festivitatea

39. Defilare tineretului naţional-socialist

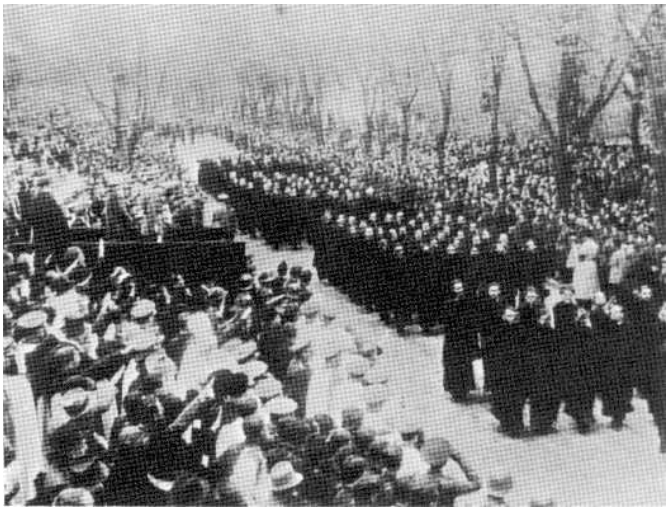

40. Defilarea unei coloane de preoţi legionari

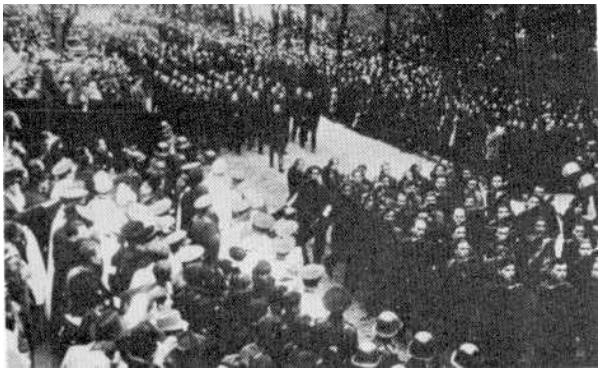

41. Manifestaţia de la Iaşi. Defilează tineretul italian

42. Vedere generală. Masele legionare concentrate la Iaşi

43. Timbru poştal comemorativ al Căpitanului, sub guvernarea legionară

44. Timbru poştal comemorativ al lui Moța și Marin, sub guvernarea legionară

45. Coloane de ţărani legionari la manifestaţia de la 8 noiembrie din Iaşi

46. Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, la cimitirul din Predeal

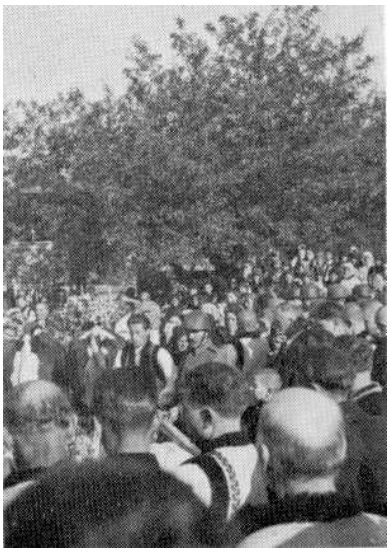

47. Ceremonia reînhumării unor legionari la un cimitir din ţară

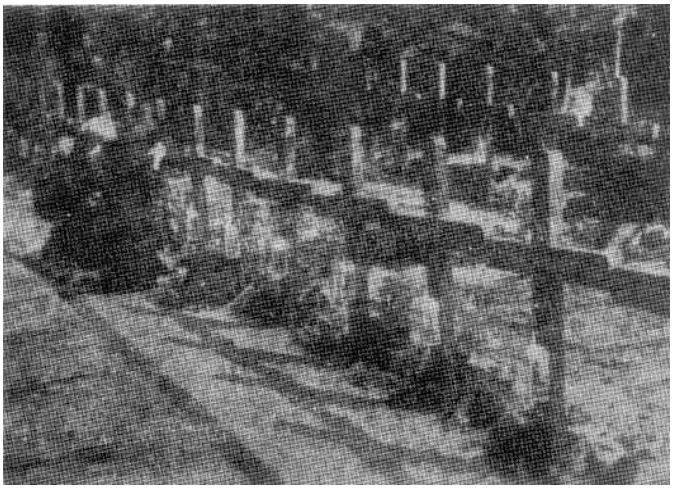

48. Crucile legionarilor din cimitirul Predeal

49. Parastas pentru legionarii uciși la Râșnov și pelerinaj la cimitir

50. 27 octombrie 1940. Reînhumarea la Predeal a martirilor legionari uciși la Vaslui. Totodată au fost depuse și urnele cu cenușa lui Vasile Christescu, lt. Dumitrescu, Nicoleta Nicolescu, Victor Dragomirescu, Gheorghe Clement, grupul Nadoleanu și grupul Miti Dumitrescu, arși la crematoriu

51. Coborârea sicrielor din vagoane

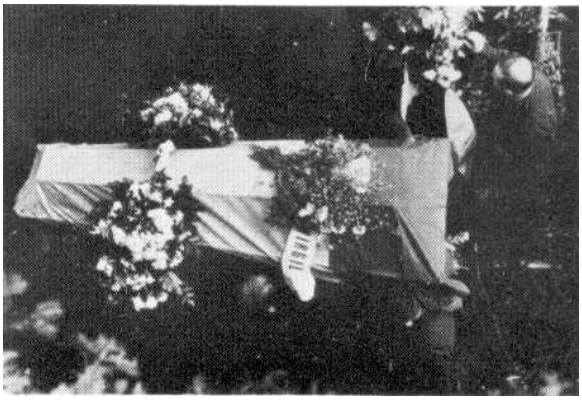

52. Sicriul lui Borzea Virgil, student din Braşov

53. Cortegiul legionar cu sicriele celor căzuţi străbate oraşul de la gara Predeal spre cimitir

54. Martirii legionari pornesc spre ultimul lor drum în care cu boi împodobite cu cetină

55. Legionarul Tiberiu Popa din Constanţa s-a înfrăţit în moarte cu Marius Cioflec din Timişoara

56. Goluri ireparabile în elita neamului nostru: Elena Bagdad şi Victor Gârcineanu

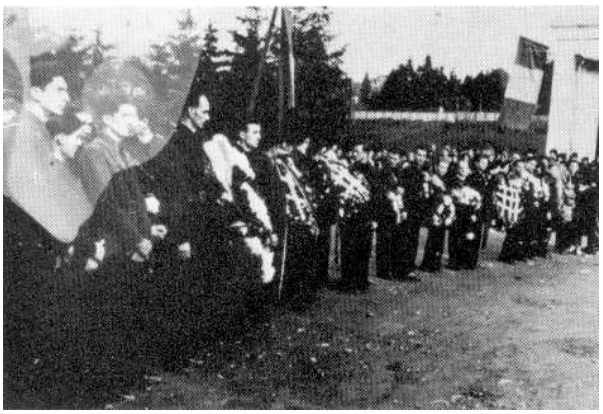

57. În timpul actului reînhumării, la Predeal

58. În drum spre cimitirul din Predeal, crucile celor căzuţi sunt purtate de camarazii lor

59. Constantin Papanace la cimitirul din Predeal. La dreapta lui, Vasile Iovin, care a condus lucrările de deshumare

60. Cu ocazia plecării şi întoarcerii sale din capitalele Axei, generalul Antonescu primeşte onorurile unor detaşamente legionare

61. Cu ocazia vizitei la Roma, Ducele a primit în gara Termini pe d. general Ion Antonescu. Fotografia noastră înfăţişează pe Duce şi pe d. general Ion Antonescu trecând în revistă garda de onoare ieşită în întâmpinarea sa

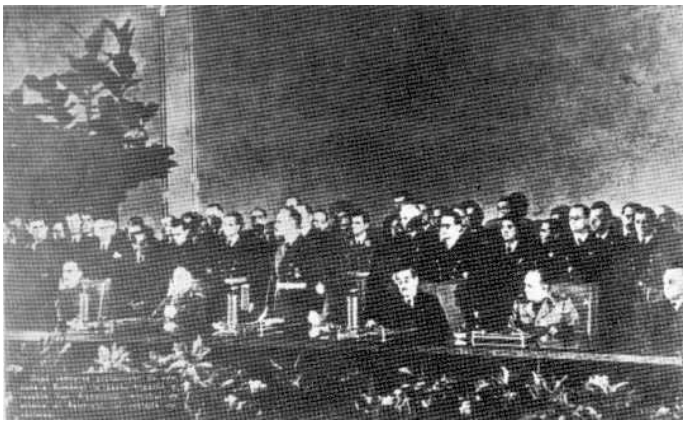

62. Actul solemn al adeziunii României la Pactul Tripartit

63. Antonescu, Hitler, Ribbentrop şi Sturdza la semnarea pactului

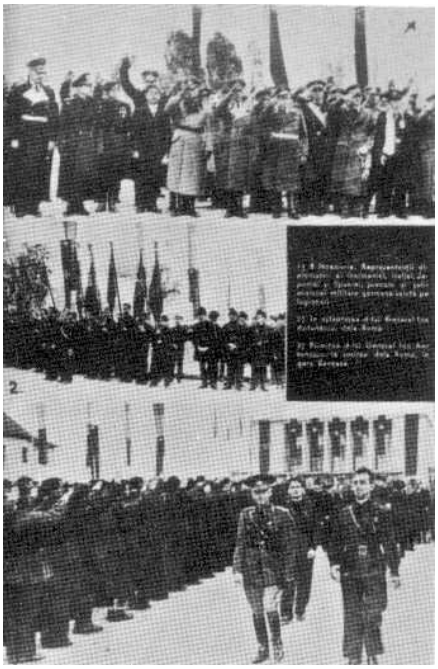

64. Gen. Antonescu primit de legionari la întoarcerea de la Roma. V. Iasinschi comandă parada

65. Noiembrie 1940. Moare venerabilul luptător naţionalist Protopopul Ion Moţa. Tatăl Căpitanului şi copiii lui Ionel Moţa la înmormântare

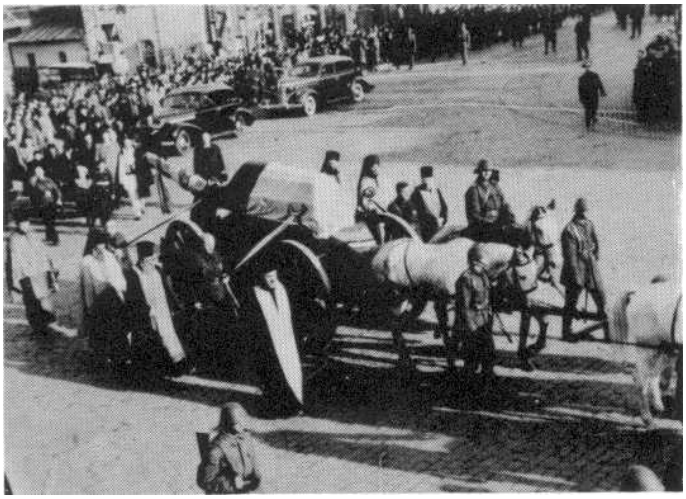

66. Funeralii naţionale Protopopului Moţa. Sicriul e aşezat pe un afet de tun

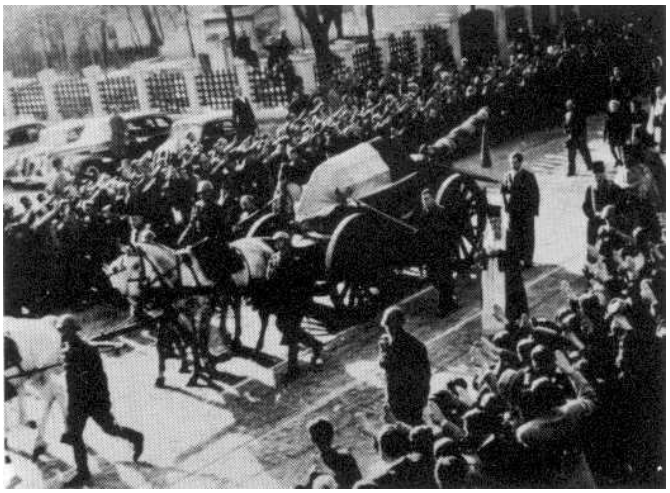

67. Cortegiul funebru străbate Capitala până la Gara de Nord, de unde trenul special va transporta rămăşiţele Protop. Moţa la Orăştie, unde a fost înmormântat

68. 25 noiembrie 1940. Încep săpăturile la mormântul de la Jilava, unde au fost îngropaţi, după asasinarea lor, Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii. Starea în care au fost găsite osemintele Căpitanului, după arderea lor cu vitriol. La gâturile victimelor s-au găsit şi frânghiile cu care fuseseră ştrangulaţi

69. Crucea de pe mormântul de la Jilava, purtată de Iovin şi Mitu Banea la înmormântarea Căpitanului la 30 noiembrie 1940

70. Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, prinde la pieptul Nicadorilor, cu prilejul reînhumării lor, săculeţul de pământ adunat din toate unghiurile ţării unde au fost lupte şi Cruciuliţa Albă, semnul vitejiei şi al eroismului legionar

71. Înmormântarea Căpitanului. Generalul salută rămăşiţele Căpitanului

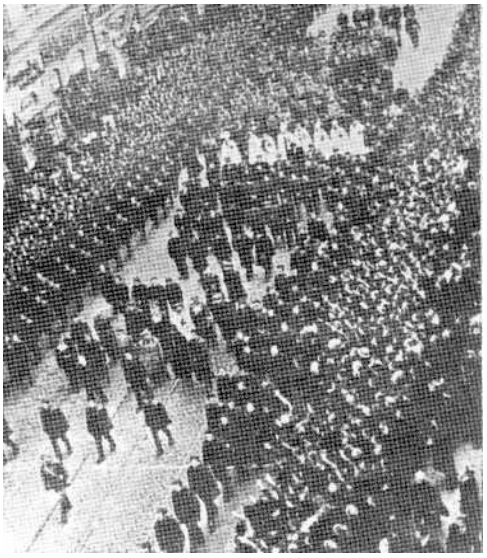

72. Cortegiul funebru la înmormântarea Căpitanului

73. Reînhumarea Căpitanului. Se văd: Fabricius, Horia Sima, von Bohle, von Schirach, gen. Antonescu şi Ghigi

74. Cetăţuile de fete legionare, salută cortegiul

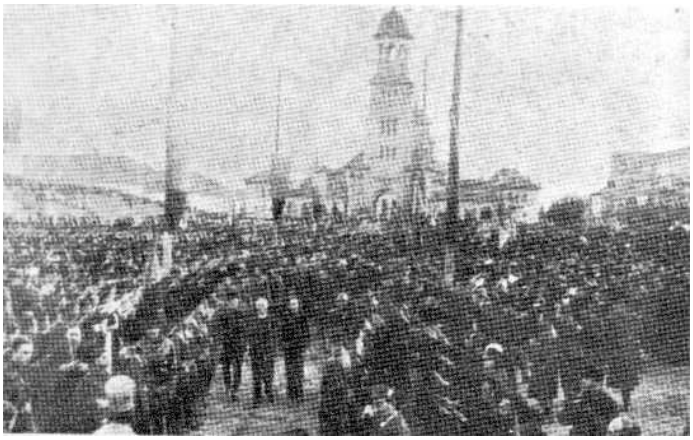

75. 1 decembrie 1918. Marea manifestaţie legionară de la Alba Iulia. Gen. Antonescu şi Horia Sima aclamaţi de mulţime

76. Tribuna, împodobită cu icoanele Căpitanilor neamului nostru

77. Bucureşti. Serbarea pomului de Crăciun la Preşedinţia Consiliului de Miniştri

78. Boboteaza anului 1941. Ultima fotografie oficială a lui Horia Sima, ca vicepreşedinte de consiliu

79. O delegaţie a Partidului Naţional Socialist, la o manifestaţie legionară

IV. AL DOILEA EXIL DIN GERMANIA (1941-1944)

După lovitura de Stat a Generalului Antonescu, din 21-23 Ianuarie 1941, s-a dezlănţuit o noua prigoană contra Legiunii, care a intrat în istorie sub numele de prigoana antonesciană. Deşi atât Generalul Antonescu cât şi armata germană aflătoare în România îşi luaseră angajamentul - când Horia Sima a dat ordinul de încetare a rezistenţei - că nici un legionar nu va avea nimic de suferit de pe urma aşa-zisei rebeliuni, de a doua zi după ce aceştia au evacuat clădirile publice, au început urmăririle şi arestările. Mii de legionari au luat din nou drumul închisorilor, neavând altă vină, decât că au aparat fiinţa unui Stat pe care îl credeau al lor, căci purta pe frontispiciu numele de „Stat naţional-legionar". Generalul Antonescu, ca şi Regele Carol în 1938, devenise sperjur faţă de Constituţia în vigoare, călcându-şi propria lui semnătură.

În timp ce prigoana carlistă a avut un caracter selectiv, urmărind să fie ucise cadrele conducătoare ale mişcării, prigoana antonesciană s-a dezlănţuit de-a valma, lovind deopotrivă atât pe puţinii conducători ce-au mai rămas în viaţă din vechea elită legionară cât şi masele legionare. Orice legionar, fie el muncitor, ţăran sau intelectual, tânăr sau în vârstă, bărbat sau femeie, nefiind cruţaţi nici copii de şcoală, era ridicat de acasă, dat în judecată şi condamnat, dacă se putea dovedi că a participat la aşa zisa rebeliune. Şi nu era mare lucru să se umple cu legionari închisorile, căci întreg poporul s-a ridicat atunci ca un singur om ca să apere regimul legionar.

Justiţia antonesciană nu mai avea nimic comun cu justiţia propriu zisă. Sentinţele se dădeau din ordin. Cea mai mică pedeapsă era de 5 ani, iar cele mari de la 25 de ani înainte. Preşedinţia Consiliului fixa pe dosarul fiecărui inculpat câţi ani de închisoare trebuie să primească, iar tribunalele militare nu făceau altceva decât să îmbrace în forma legală pedeapsa dictată de Antonescu. Apărarea era scoasă din funcţiune. Infamia ce se întâmplase pe timpul lui Carol, când un tribunal militar a condamnat din ordin pe Căpitan şi pe ceilalţi fruntaşi legionari, acuma se realiza la scară naţională.

Justiţia antonesciană funcţiona cu precizia unei ghilotine. Obiectivul acestei prigoane era nu numai să distrugă tot ce-a mai rămas viu din vechile cadre legionare, dar să provoace şi o sângerare cumplită, în rândurile tineretului legionar. După izbucnirea războiului, s-a adăugat acestor crime săvârşite în numele justiţiei şi sistemul diabolic al „reabilitării după moarte". Legionarii erau trimişi pe front cu ordinul special din partea Marelui Stat Major ca să fie ţinuţi tot timpul în linia întâi şi să fie întrebuinţaţi în misiunile cele mai primejdioase. În modul acesta, Antonescu avea certitudinea că aproape nici unul dintre legionari trimişi pe front nu se va mai întoarce acasă. Într-adevăr, la scurt interval, familia primea anunţul că fiul sau soţul căzând pe front, „s-a reabilitat după moarte". Legionarii nu aveau dreptul la decoraţii şi înaintări, iar cei ce avuseseră grade înainte, inclusiv de ofiţeri, erau degradaţi şi înrolaţi ca simpli soldaţi.

După primele zile de nedumerire, văzând că Antonescu nu îşi tine angajamentele luate, iar guvernul german nu pare dispus să intervină pentru a se pune capăt arbitrarului şi abuzurilor, legionarii care n-au putut fi capturaţi în primele zile şi-au îndreptat din nou speranţele salvatoare peste hotare. Scăpaţi din primul iureş de arestări nebune din partea lui Antonescu, s-au hotărât să ia din nou calea pribegiei. Dar încotro să apuce? Situaţia era extrem de grea acuma, deoarece însăşi calea spre Germania era blocată. Armata germană nu numai că participase, din ordinul lui Hitler, la distrugerea Statului naţional-legionar, dar Führerul Germaniei îi acordase lui Antonescu o încredere nelimitata ca să procedeze cum crede de cuviinţă. Din partea reprezentanţilor germani din România nu se manifesta nici cel mai uşor semn de bunăvoinţă pentru legionari, în sensul de a-i modera pornirile sangvinare ale Conducătorului. Cum să se refugieze legionarii urmăriţi în Germania, când starea de spirit ce domnia în sferele conducătoare de la Berlin era duşmănoasă lor ţi se puteau expune să fie extrădaţi?

Ajutorul a venit tot din Germania, dar nu de la cercurile oficiale care tratau cu Antonescu, ci de la unii membri marcanţi ai partidului naţional-socialist. Aceştia, după ce au cunoscut adevărul, sensibili la tragedia legionară, au intervenit pe lângă Hitler şi au obţinut din partea acestuia aprobarea ca să se înlesnească trecerea în Germania a legionarilor care au scăpat de arestări. Din acest moment, organele germane din România, armata, poliţia şi chiar consulatele au acordat ospitalitate legionarilor urmăriţi şi i-au ajutat să părăsească ţara.

Dar ochiului atoatevăzător al lui Antonescu nu i-a scăpat nici această posibilitate de salvare a legionarilor. A stăruit pe lângă guvernul german şi a obţinut până la urmă ca legionarii refugiaţi în Germania să fie internaţi. Într-un comunicat ce l-a dat în acel timp, vorbind de pedepsele ce le va aplica „rebelilor", a pomenit şi deportarea. Cum însă România nu dispunea de o Siberie unde să deporteze pe legionari, afirmaţia lui Antonescu ni s-a părut bizară. În acel moment nu ştiam nimic de convenţia dintre Generalul Antonescu şi guvernul german pentru „deportarea" legionarilor, adică internarea lor în lagăre, căci dacă s-ar fi ştiut, mulţi legionari ar fi preferat să rămână ascunşi în ţară sau ar fi pribegit prin alte ţări.

În conjunctura de atunci a războiului, căile de pătrundere în Germania erau trei: prin Ungaria, prin Bulgaria şi prin Banatul sârbesc, după sfărâmarea Jugoslaviei. Ungurii au tratat foarte rău pe legionarii care s-au refugiat pe aici. Au fost ţinuţi luni de zile prin

închisori, supuşi la cele mai mari umilinţe, şi numai cu mare greutate au fost eliberaţi şi li s-a dat voie să treacă în Austria. În schimb legionarii au fost primiţi cu cea mai mare prietenie în Bulgaria. Nu numai că s-au bucurat de toată libertatea, dar au fost şi ajutaţi să-si găsească locuinţă şi de lucru. Mitul lui Codreanu se răspândise în populaţia bulgară. Exista chiar o grupare cu numele de „Garda de Fier" în Bulgaria şi toate organizaţiile naţionaliste bulgare se interesau de mişcare. Venirea legionarilor români pe pământul lor era un prilej binevenit pentru aceste organizaţii ca să cunoască doctrina şi spiritualitatea mişcării. La rândul lor şi autorităţile bulgare au fost extrem de binevoitoare cu legionarii. Niciodată n-au dat curs demersurilor Legaţiei Române din Sofia şi chiar îi avertizau pe legionari când spioni ai Legaţiei voiau să se infiltreze printre ei. Din partea Bulgarilor, legionarii ar fi putut să-şi petreacă întreg exilul acolo, pe toată durata războiului, dacă nu ar fi intervenit alte forţe care îi prigoneau pretutindeni în Europa.

Convenţia cu Antonescu nu se referea numai la legionarii care călcaseră pământul Germaniei, ci avea aplicaţie în toate ţările unde guvernul Reichului dicta. Toţi legionarii, din toate aceste ţări, trebuia culeşi şi îndreptaţi spre Berlin. O singură direcţie de salvare le era îngăduită: spre lagărele de concentrare din Germania. Sistemul de urmărire a legionarilor în Europa era următorul: serviciul secret român detecta prezenţa unui grup legionar într-o ţară aflata sub controlul Puterilor Axei; aviza, Bucureştii, care, la rândul lui, intervenea la Berlin pentru a lichida acest focar de nelinişte, duşmănos lui Antonescu. Ministerul de Externe german dădea atunci ordin Legaţiei din ţară respectiva ca să evacueze acea zona de legionari. Operaţia se repeta ori de câte ori era nevoie, adică ori de câte ori se semnala formarea unui nou grup de refugiaţi legionari. Guvernele locale, cum era şi cel bulgar, nu puteau face altceva decât să se supună „diktatului" celui mai tare.

Un alt loc de refugiu care s-a deschis fugarilor legionari a fost Banatul sârbesc, după capitularea Jugoslaviei. Aici exista un grup numeros de români, gospodari de frunte şi simpatizanţi ai mişcării. Trecerea în Banatul sârbesc era uşoară, deoarece de ambele laturi ale frontierei erau sate româneşti. Peste 150 de legionari şi-au găsit scăparea în acest colţ de pământ românesc. Au fost primiţi împărăteşte. Ţăranii românii se îmbulzeau ca să-i aibă la ei în casă. Se crease o organizaţie legionară, sub conducerea lui Pavel Onciu, care se îngrijea de încartiruirea lor şi care totodată ţinea legătura şi cu autorităţile germane. În Banatul sârbesc, legionarii ar fi putut, ca şi în Bulgaria, să rămână acolo ca oaspeţi permanenţi, cu atât mai mult cu cât autorităţile germane locale, formate din şvabi, îi ocroteau, considerându-i camarazi de luptă, dacă nu ar fi vegheat ochiul neadormit al lui Antonescu. Iscoadele lui din Banat au raportat existenţa unui mare număr de fugari legionari la graniţa cu România şi imediat Generalul a alarmat Berlinul, care, la rândul lui, a dat dispoziţii la Belgrad ca să fie evacuaţi legionarii şi din această zonă. În Europa naţionalistă, legionarii nu-şi găseau nici un locşor unde să poată trăi în pace.

Prin Ungaria au trecut mulţi legionari, dar nu pe socoteală proprie, ci ajutaţi de armata germană. Odată cu trenurile militare care aduceau trupe în România şi care se întorceau prin Ungaria, erau îmbarcaţi şi legionari camuflaţi în soldaţi germani răniţi. Aceştia ajungeau la Viena şi de aici erau îndreptaţi spre Berlin.

La Berlin i-a aşteptat pe legionari marea decepţie. Nimic nu transpirase până atunci din convenţia lui Antonescu cu guvernul german. Primii legionari sosiţi la Berlin au fost trataţi ca oameni liberi. Puteau să se ducă oriunde voiau şi să ia orice contacte. Foştii miniştri şi conducători ai Legiunii au fost încartiruiţi intr-o vilă din Ahornallee. Un alt grup de 49 legionari au fost cazaţi la Berkenbrück, o localitate lângă Fürstenwälde, într-o casă de odihnă a SS. Dar faza aceasta idilică, aparent binevoitoare, nu a durat mult. Se aştepta ceva pentru ca guvernul german să-oi dea arama pe faţă, punând în aplicare convenţia: sosirea lui Horia Sima la Berlin. Acesta fugise în Bulgaria şi de aici a fost adus cu un avion la Viena şi spoi cu trenul la Berlin. În 9 Aprilie 1941, se afla şi el în Ahornallee şi la câteva zile îşi face apariţia Franz Rademacher, delegatul Ministerului de Externe german, care comunică grupului de aici hotărârea guvernului german, luată de acord cu cel român, de a interna pe legionarii refugiaţi în Germania.

În 19 Aprilie, grupul conducătorilor legionari din Ahornallee este condus la Berkenbrück, în timp ce grupul legionar aflător până atunci în această localitate este transportat la Rostock, la Marea Baltică. Statutul ce li s-a fixat era de reşedinţă forţată. Nu aveau voie sa părăsească localitatea fără de aprobarea autorităţilor, le era interzise orice contacte cu ţara, chiar şi cu familiile lor. Legăturile de familie nu se puteau face decât prin mijlocirea Legaţiei germane din Bucureşti. În caz de călcare a acestor dispoziţii, erau ameninţaţi cu extrădarea.

Antonescu triumfa şi totuşi nu era mulţumit nici cu aceasta situaţie. În curând şi-a dat seama că puternicul grup legionar din Germania (ajunsese la 400) reprezenta o rezervă importantă, care putea oricând reface mişcarea din ţară. Dar ceea ce îl neliniştea şi mult era faptul că, fără să-şi dea seama, oferise Nemţilor o puternică armă contra lui însuşi. Acceptând „deportarea" legionarilor, căzuse în propria lui cursă. Guvernul german oricând putea face uz de acest grup de presiune legionar pentru a-l constrânge pe Antonescu să-i satisfacă cererile. De aceea, Generalul Antonescu şi-a fixat ca ţintă, din toamna anului 1942, să obţină lichidarea grupului din Germania, simţind că puterea lui Hitler slăbeşte. El îndrăzni să ceară, extrădarea legionarilor din Germania. Guvernul german nu îi dă această, satisfacţie, ci alege o cale intermediară; este dispus să-i scoată pe legionari din actuala stare de semi-libertate şi să-i interneze în lagăre de concentrare. Interesul Germanilor nu era să renunţe la această armă, care îşi dovedise de atâtea ori eficacitatea.

Internarea era fixată să se realizeze îndată după sărbătorile Crăciunului din 1942. Operaţia a fost turburată de plecarea lui Horia Sima în Italia. Comandantul mişcării voia să încerce să vorbească cu Mussolini, pentru a-l determina să intervină pe lângă Hitler cu scopul de a schimba statutul legionarilor refugiaţi în Germania. Blocarea lor politică putea avea grave repercusiuni, atât pentru soarta ţării cât şi pentru situaţia generală a războiului. Mussolini era prea slab în acel moment ca să-şi asume această sarcină şi a preferat să restituie „prizonierul" ţării de unde a venit.

La început toţi legionarii arestaţi au fost internaţi la Buchenwald, pentru ca mai târziu să fie împărţiţi în trei grupe: Horia Sima, Traian Borobaru şi Randa Alexandru, în lagărul Oranienburg-Sachsenhausen, de lângă Berlin; grupul conducătorilor legionari de la Berkenbrück, la care s-au adăugat Mile Lefter şi Petraşcu Nicolae, a fost internat la Dachau;

grosul legionarilor a rămas la Buchenwald, unde li s-a construit un lagăr special în lagărul general, denumit Fichtenhain.

Aşa a rămas situaţia legionarilor până la 23 August 1944. Capitularea României a fost sincronizată cu un puternic atac aerian aliat contra lagărului din Buchenwald. Obiectivul acestui atac a fost cum s-a anunţat la Radio Londra, nimicirea efectivelor legionare din acest lagăr, pentru ca mişcarea să nu poată întreprinde vreo acţiune de salvare a României. Se bănuia că, după capitularea de la 23 August, guvernul german va scoate pe legionari din lagăre şi le va solicita sprijinul pentru a opri invazia sovietică în România. Ceea ce s-a şi întâmplat. A doua zi după capitularea Bucureştilor, Horia Sima este chemat la cartierul general al Führerului, din Rastenburg - Prusia Orientală şi, după întrevederile avute cu Himmler şi Ribbentrop, intră în acţiune pentru a organiza rezistenţa contra cotropitorilor bolşevici ai ţării noastre.

O menţiune aparte merită garnizoana legionară din Italia. Aici se refugiază, în primăvara anului 1941, poetul legionar Ion Bucur, împreună cu soţia lui, Maria Bucur. Grav bolnav de tuberculoză, din cauza luptelor şi suferinţelor din ţară, după câteva luni moare la Roma.

La Roma se formase o mică garnizoană legionară, constituită în mare parte din tineri veniţi pentru studii.

Un rol important a jucat Mihail Enescu în acţiunea de pregătire a plecării Comandantului Legiunii în Italia. Fusese ataşat comercial în Spania, pentru ca în primăvara anului 1942 să se stabilească la Roma, unde a servit ca om de legătură între Comandamentul Legionar din Berlin şi anumite cercuri fasciste apropiate de Duce.

La acţiunea de eliberare a Romei, după ce guvernul Badoglio a anunţat armistiţiul în 8 Septembrie 1943, a participat, alături de fascişti, şi un grup de legionari români, în frunte cu Gheorghe Caraiani şi Şerban Ghermani. Şerban Ghermani s-a înrolat mai târziu în miliţia fascistă a Republicii din Salo şi a căzut într-o luptă din nordul Italiei cu partizanii.

În Spania mişcarea avea ca punct de sprijin pe fostul ministru al României la Madrid, Radu Ghenea. Acestuia i s-au ataşat mai târziu, venind din Italia, legionarii Uscătescu, Răuţă şi Popovici.

La Paris exista o însemnată garnizoană legionară, constituită din elemente intelectuale de elită. Cu mare greutate au putut să scape legionarii de aici de urmărirea Gestapoului, care avea ordine să-i culeagă şi pe ei şi să-i interneze la Buchenwald.

l. În trecere prin Bulgaria

La început se găseşte o fotografie răzleaţă a legionarilor din Paris. Trecerea în Bulgaria s-a făcut pe două căi: pe uscat, prin Dobrogea, şi pe apă, cu luntrea peste Dunăre. Cei mai mulţi fugari legionari au utilizat calea fără pulbere a Dunării, unde aveau la dispoziţie reţeaua pregătită de organizaţia din Teleorman, care funcţiona impecabil de la Bucureşti până la Sofia.

Legionarii au locuit într-o casă pusă la dispoziţie de Primăria din Sofia, în staţiunea balneară Gorna-Bania, aşezată la nord de Capitală.

1. Garnizoana Paris, aprilie 1941. În primul plan, şezând, Faust Brădescu

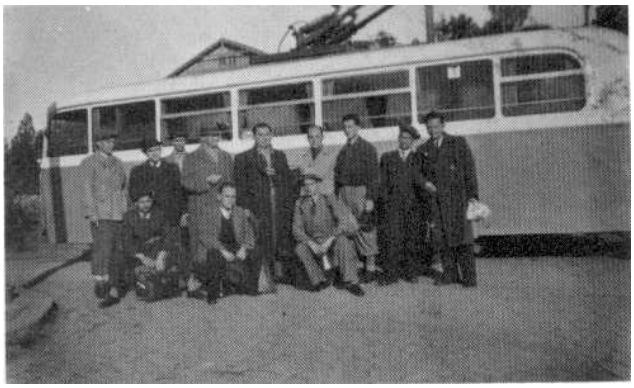

2. Aşteptând troleibusul spre Sofia. În mijloc, Vică Negulescu şi Mailat

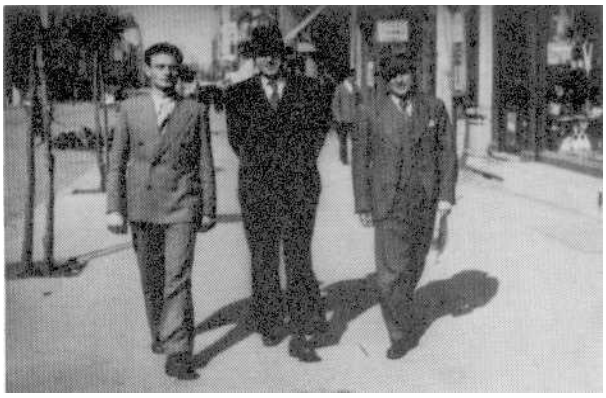

3. Caraiani, Voinea şi Călin

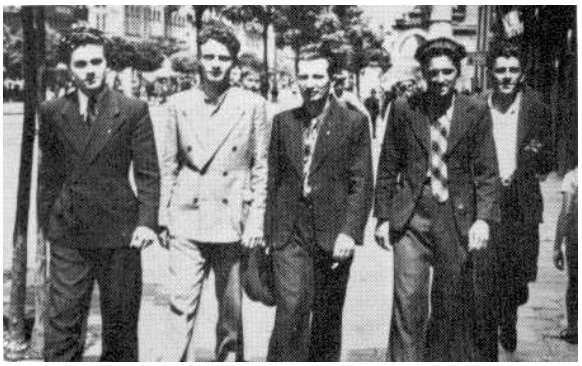

4. Sofia. În mijloc, Caraiani cu Potecaşu

5. Popovici, Caraiani şi Ponta

6. Grup legionar la Gorna Bania. În dreapta jos, Puiu Florescu

7. Caraiani cu Gheorghe Papanace

8. În casa de la Gorna Bania

9. Mihail Sturdza cu Caraiani. Sofia

10. Gorna Bania. În primul plan, Mircea Muşetescu. În spatele lui, Vică Negulescu

11. Legionari cu doamne armânce şi bulgare, simpatizante ale mişcării

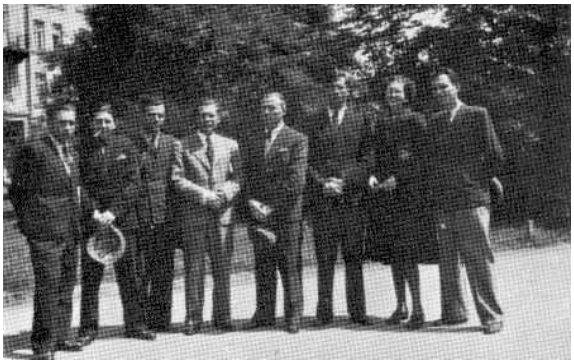

12. 6 mai 1941. În centru, D. Mihăescu

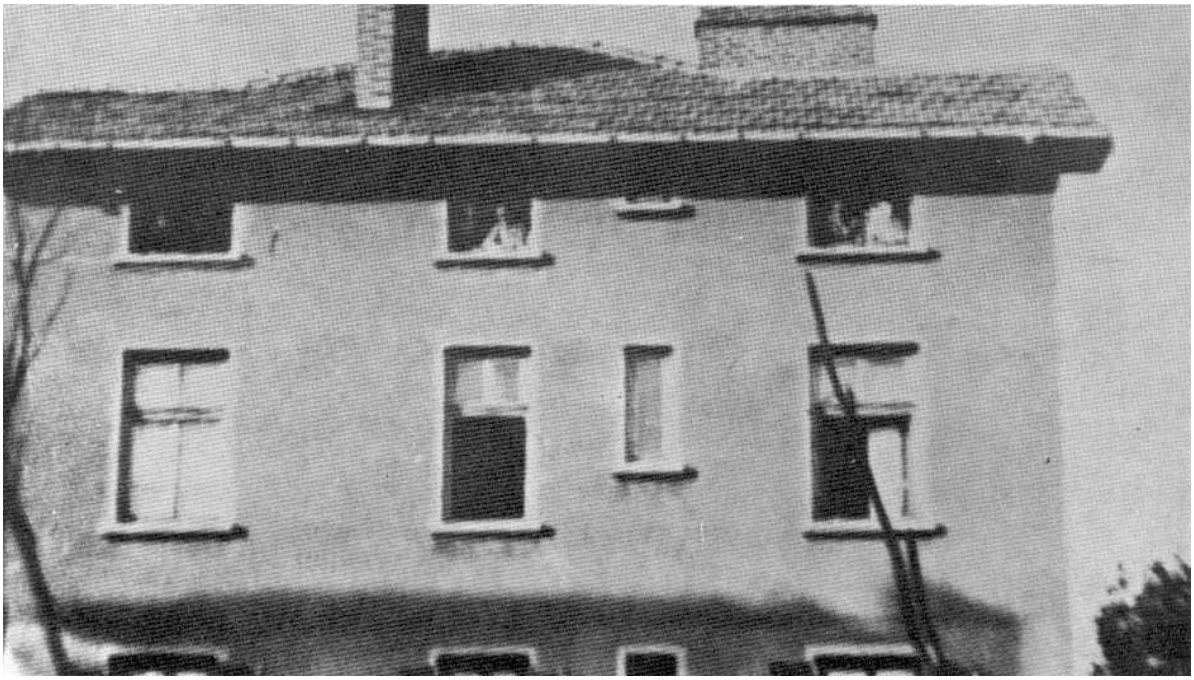

13. Casa unde au locuit legionarii la Gorna Bania

14. Grup de refugiaţi legionari. Jos dreapta, Constantin Oprişan

15. Sofia. În centru, preotul Cojocaru

16. Singura distracţie, fotografia

17. Pe străzile Sofiei de la stânga la dreapta: Ion Boacă, Tudoriu, Ghorghe Jugănaru, Costache Georgescu, Gherghe Victor şi Nelu Păunescu

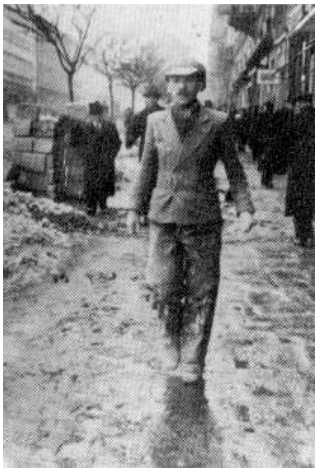

18. Ion Boacă, zidar în Bulgaria

19. Ion Boacă cu Gherghe Victor

20. Sosirea la Viena a lui Petraşcu şi Roşu, cu un tren militar

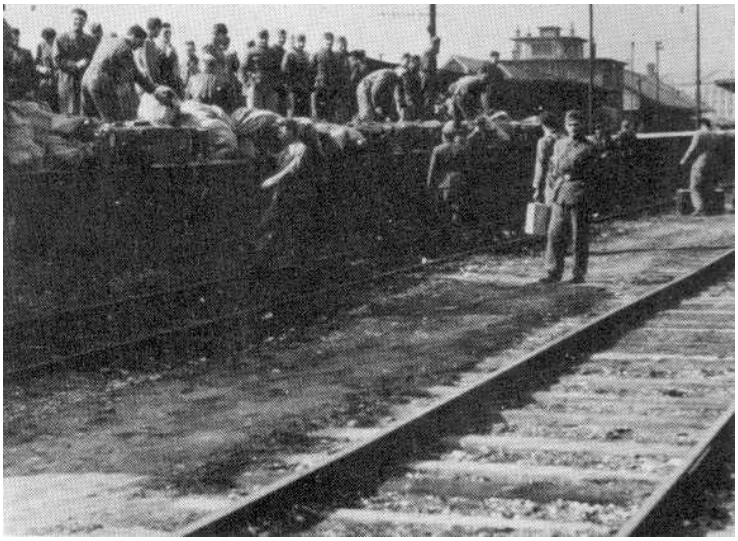

21. Debarcarea din tren. Între linii, Ovidiu Găină

22. Un grup de refugiaţi legionari în Banatul Sârbesc. Dreapta jos, Pavel Onciu; stânga jos, Gigi Bădulescu. Al treilea dreapta, în picioare, Antonovici

2. Rostock

Marea majoritate a legionarilor refugiaţi în Germania au fost trimişi să locuiască cu domiciliu forţat în oraşul Rostock de la Marea Baltică.

Primul grup de legionari, în număr de aproximativ 60, au sosit de la Berkenbrück la Rostock în 19 Aprilie 1941 şi au fost încartiruiţi în satul Kritzmow, la o distanţă de 7 km de oraş, la restaurantului „Unter den Linden". Restaurantul avea o sală mare, care a fost transformată în dormitor.

Au locuit aici până în 10 Mai 1941, când au fost mutaţi într-un alt restaurant la marginea Rostockului, numit „Schweizerhaus", cam la 3 km de centru.

La scurt timp după venirea lor, legionarii au intrat la lucru la fabrica de avioane „Heinkel", aşezată intre Rostock şi Warnemünde, în cartierul numit „Marienehe ". Un număr de 20 de camarazi lucrau la şantierul naval „Neptun".

În 29 Martie 1942, o nouă mutare. Pentru a fi mai aproape de fabrică, legionarii sunt aduşi în cartierul Marienehe, în nişte barăci special construite pentru muncitorii străini. Li s-a pus la dispoziţie o casă de cărămidă roşie, în care au fost adăpostiţi marea majoritate şi aproape de ea, la două minute, alte două barăci de scândură. În acel moment numărul legionarilor concentraţi la Rostock trecea de 300.

În 13 Noiembrie 1941, în cantina uzinei „Heinkel”, a avut loc o masă camaraderească dată de directorul uzinei, Profesorul Heinkel, tuturor legionarilor care lucrau în întreprinderea lui.

În 30 Noiembrie 1941, grupul legionar din Rostock a fost vizitat de Corneliu Georgescu, Vasile Iasinschi şi Constantin Papanace, ca urmare a unei învoiri ce-au primit-o de la Berlin. Au fost însoţiţi de comisarul Legath. S-a ţinut o înălţătoare şedinţă comemorativă a împlinirii a trei ani de la moartea Căpitanului, la care a vorbit Corneliu Georgescu.

Ultimul eveniment important din viaţa grupului legionar din Rostock a fost internarea lor în lagărul de concentrare Buchenwald. 142 legionari au fost arestaţi în 18 Decembrie 1942 şi în 21 Decembrie au intrat pe poarta lagărului.

Restul de legionari au mai trăit la Rostock în stare de semi-libertate încă un an de zile, până în 27 Ianuarie 1944, când au împărtăşit soarta camarazilor lor. Pentru a da satisfacţie lui Antonescu, care mereu protesta pentru libertatea de care se bucură legionarii rămaşi la Rostock, guvernul german a tranşat diferendul după maniera lui forte, izolându-i şi pe aceştia de lume.

1. Rostock - vedere generală

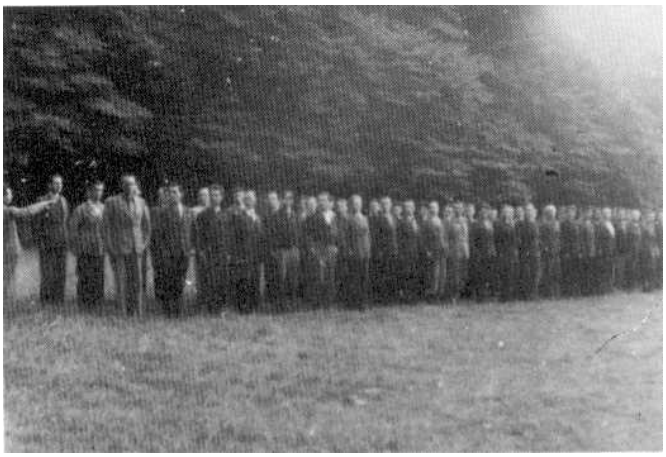

2. Frontul legionar - Schweizerhaus

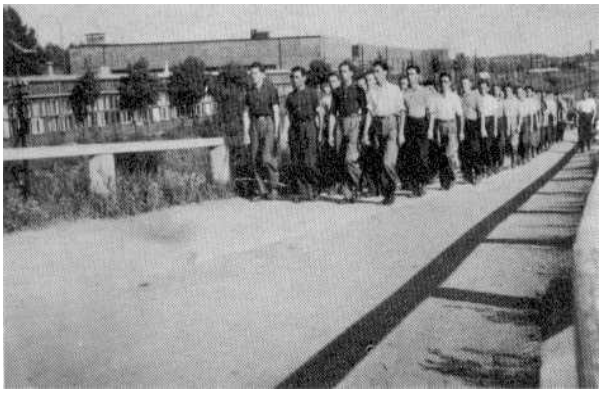

3. Coloană legionară

4. În faţa restaurantului Schweizerhaus. De la stânga: Stamatu, Culică, Sfinţescu, Mihăescu. Jos: Nici Bălănescu, Puiu Florescu şi Stănicel

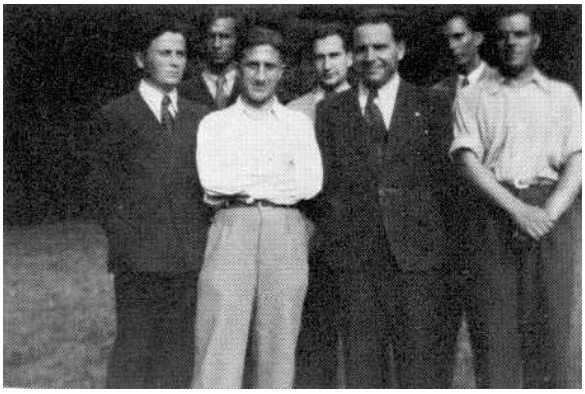

5. Cuib teleormănean. În cămaşă, stânga, Bucur Stănescu

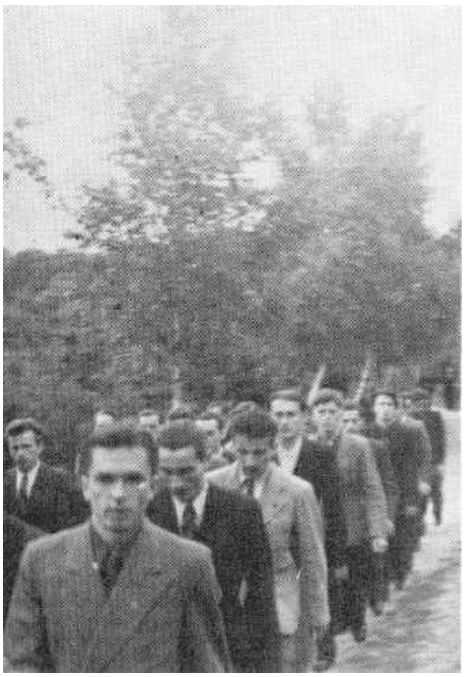

6. Legionari în marş. În faţă, Pavel Grimalschi

7. În faţa restaurantului Schweizerhaus

8. Puiu Traian comandând frontul

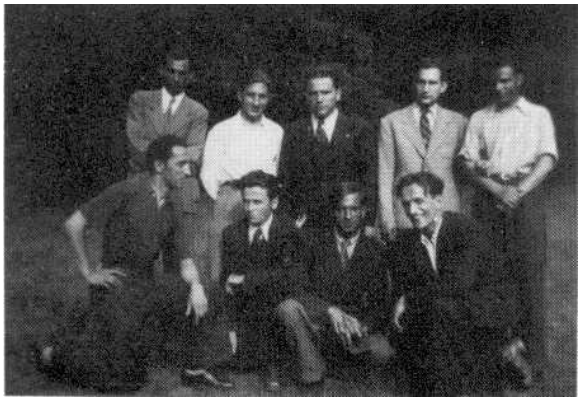

9. Teleormăneni cu Sebastian Mocanu

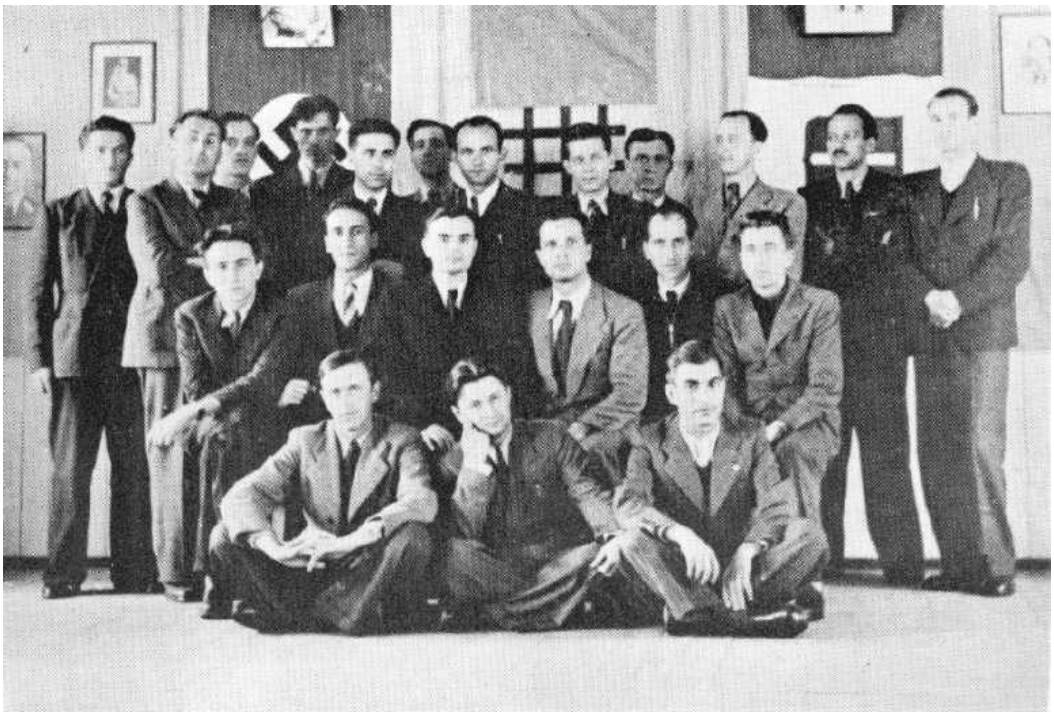

10. După o şedinţă la Schweizerhaus. În mijloc, de la stânga: Crişu Axente, Mişu Tase, Petraşcu, Puiu Traian, prof. Ion Ionică

11. În grădină. La dreapta, A. Rahmistriuc

12. În centru, Mişu Tase

13. Sebastian Mocanu, student din Ţara Moţilor

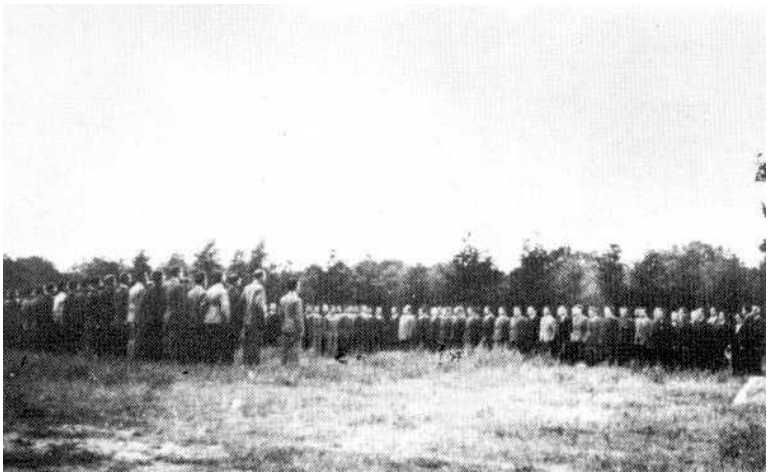

14. Şedinţă de grup la Rostock

15. Grup de legionari la Schweizerhaus

16. Camarazii se pozează

17. În grădină la Schweizerhaus

18. Masă oferită de Heinkel, directorul fabricii de avioane din Rostock

19. Masa de onoare: Heinkel cu Petraşcu şi Randa

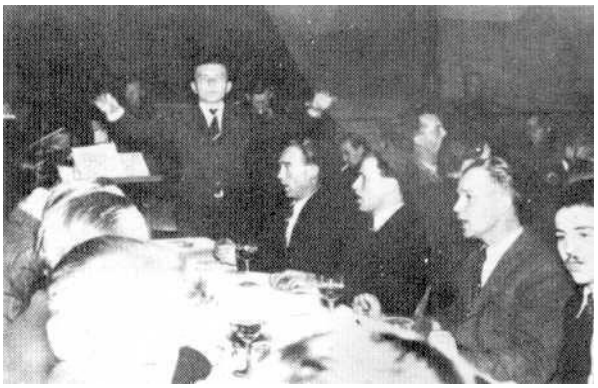

20. Cântece

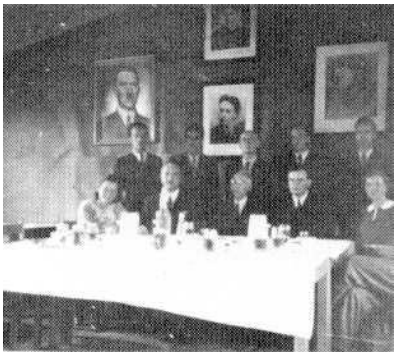

21. La Marienehe. Masă cu personalităţi

22. 30 noiembrie 1941. Vizita conducătorilor legionari la Rostock: Corneliu Georgescu, Vasile Iasinschi şi Constantin Papanace

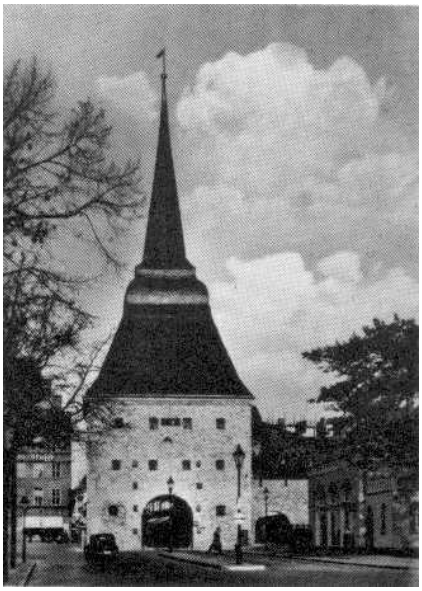

23. Vedere din Rostock

24. În timpul vizitei. Comisarul Legath, centru dreapta

25. Legionari vizitând Potsdam

26. O şedinţă solemnă le Marienehe

27. Un moment al vizitei şefilor de la Berkenbrück

28. Vasile Iasinschi cu legionarii de la Rostock

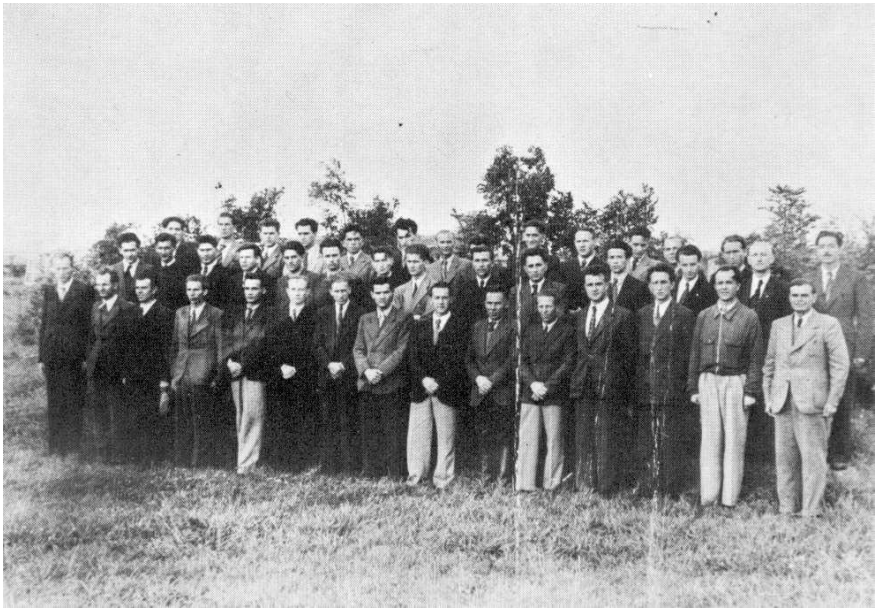

29. 13 septembrie 1942. Şedinţa festivă a Grupului V, Moldova. În dreapta, Petraşcu şi Anton Gorănescu. În spatele lor, Posteucă şi prof. Gavrilă Ionescu

30. De serviciu la bucătărie

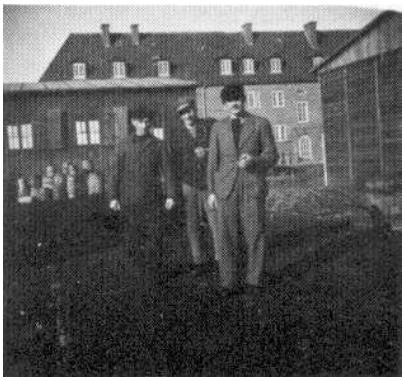

31. Ion Macovei, Creţu şi Malcinschi

32. Un grup de camarazi. În centru, Vasile Posteucă. Al treilea din dreapta, I.G. Dimitriu

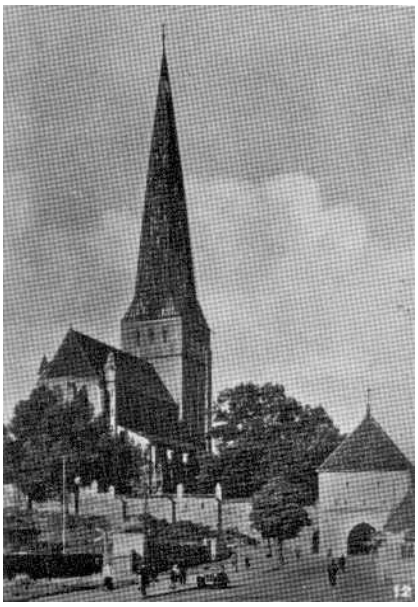

33. O biserică din Rostock

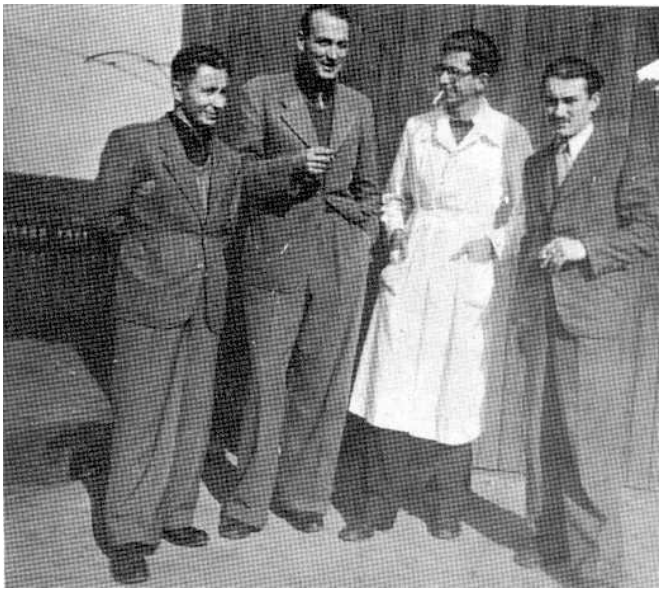

34. Ghiţă Stoia, Victor Apostolescu, Gigi Bădulescu

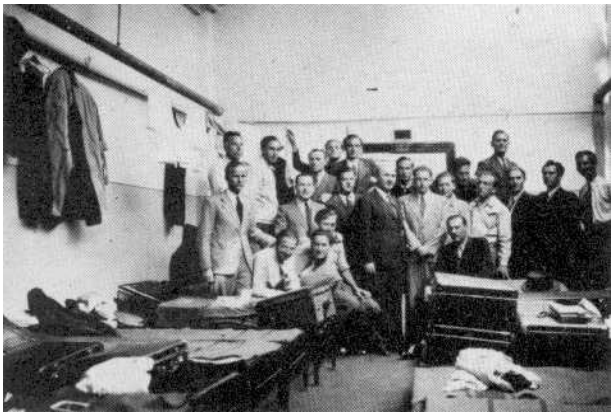

35. În dormitor la Marienehe

36. Legionarii pe câmp. La dreapta, şezând, Sică Iatan

37. În faţa barăcii

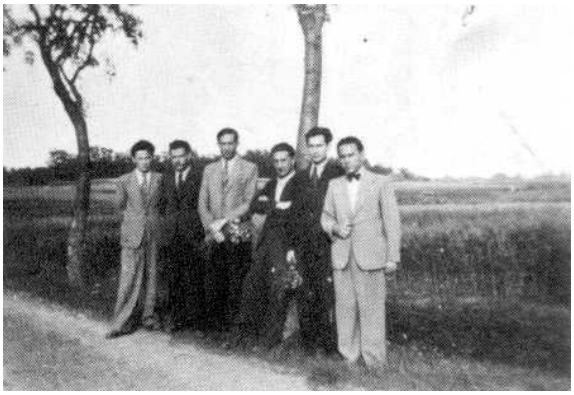

38. La o plimbare prin împrejurimi. În centru, Nicu Marinescu

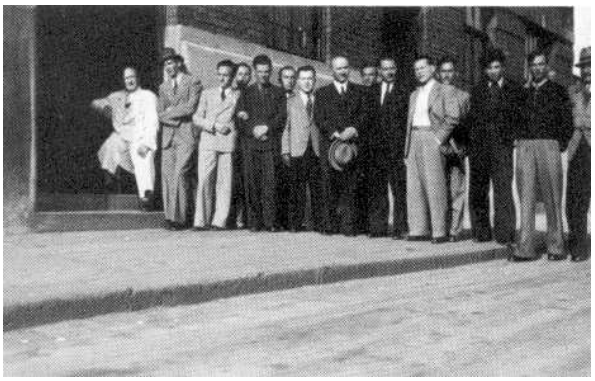

39. În faţa clădirii de la Marienehe

40. Populaţia legionară din barăci

41. În faţa barăcii Marienehe. În cămaşă, dreapta, Neaţă. Pe scaun, Coman Vasile

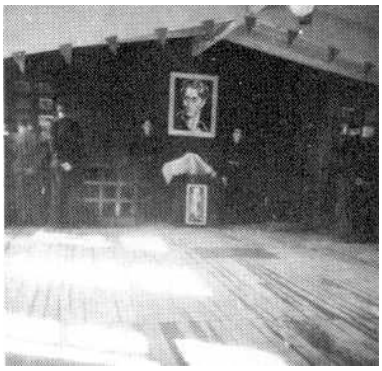

42. Sala de şedinţe

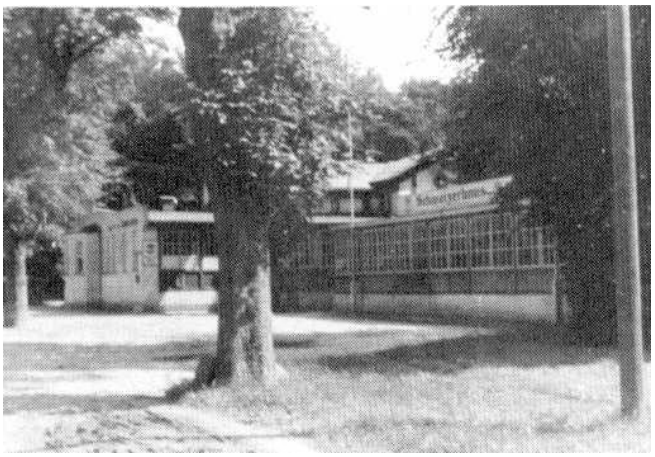

43. Restaurantul Schweizerhaus

44. În cursul unei festivităţi

45. 5 aprilie 1942.. O vizită de camarazi spanioli la Marienehe

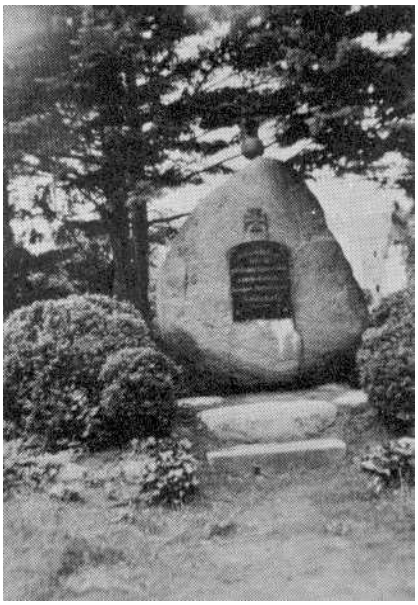

46. Monument al eroilor

47. Mărţişor făcut la Rostock

48. O echipă Brandwache trecută în revistă

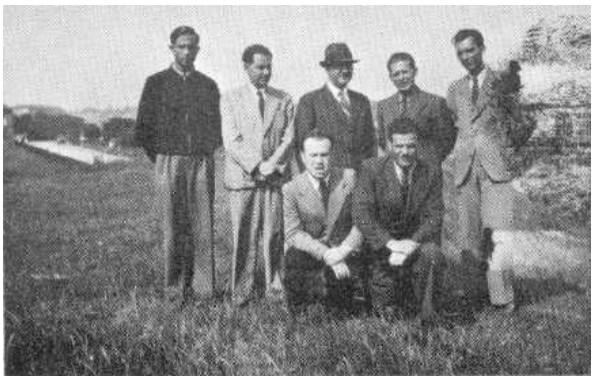

49. Pe câmp. În centru, Mile lefter, Comandant al Bunei Vestiri

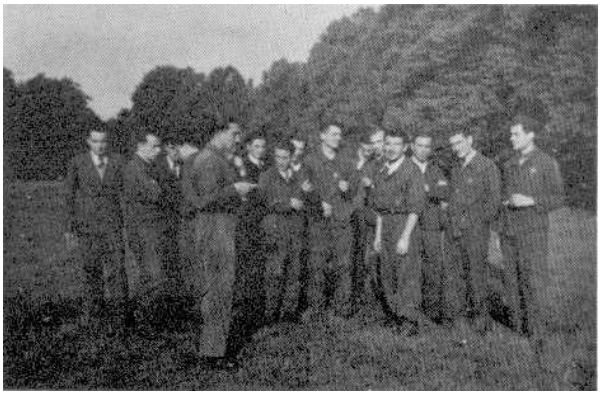

50. Îmbrăcaţi pentru lucru

51. Frontul legionar la Marienehe

52. La mare: Coman, Mazilescu, Opriş

53. Odihnă în faţa casei. La stânga, Costică Oprişan

54. După o z ide muncă

55. „Camarazi, drepţi!”

56. Falangistul Alvarez din „Divizia Albastră” în vizită la legionarii din Rostock

57. Apus de soare pe Marea Baltică

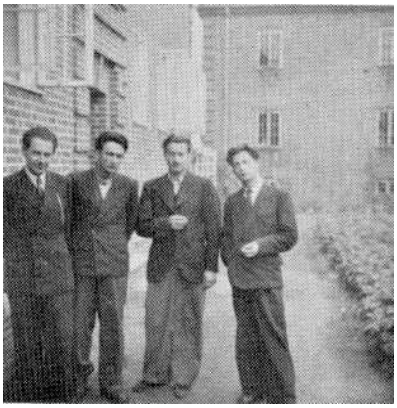

58. La Marienehe. În dreapta, Eugen Rațiu, fratele Comandantului Horia Sima

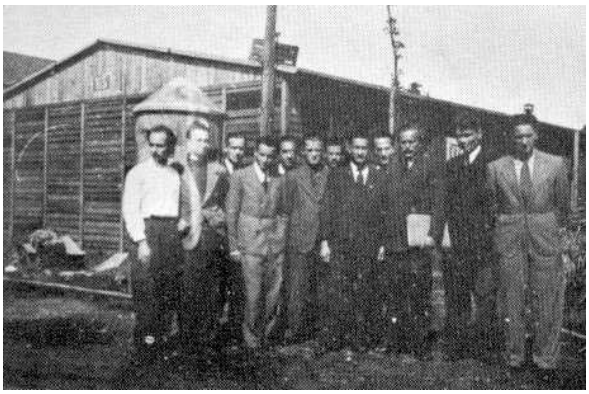

59. La Marienehe. De la dreapta: Orendovici, Nae Mazilescu, Costea

60. După o alarmă aeriană

61. Iarna la Rostock

62. Nelu Roth

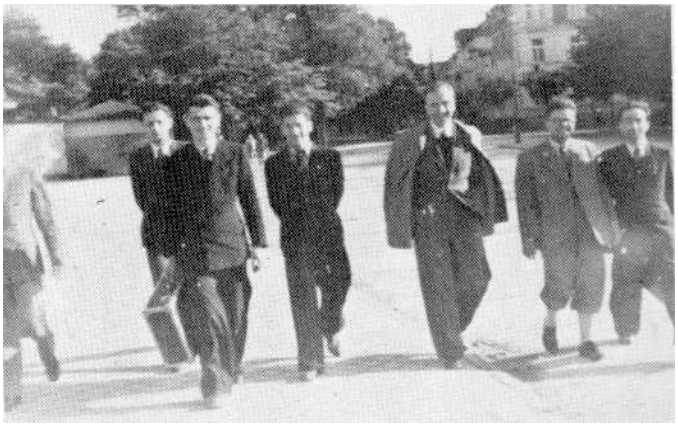

63. Mazilescu la Rostock, primit de camarazii lui

64. Niţă Ghimbăşanu

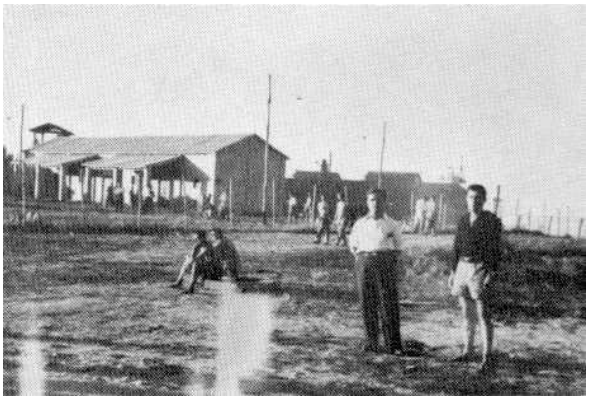

65. Barăcile de la Marienehe

3. Berkenbrück

Berkenbrück este o mică localitate aşezată la vreo câţiva kilometri de Furstenwäde, pe râul Spree, care e canalizat, permiţând navigaţia.

„Paul Nordmann Heim", casa unde au locuit legionarii, se găseşte pe malul râului. De jur împrejur sunt păduri plantate. Regiunea este plină de lacuri şi e traversată de numeroase cursuri de apă. În apropiere de Spree şi având legătură cu ea, se întinde lacul Dehmsee.

Paza grupului legionar depindea de Himmler şi era încredinţată funcţionarilor din corpul SD (Sicherheitsdienst), secţia a IV-a, condusă de Generalul SS Müller. Responsabil de întreg grupul legionar din Germania era comisarul Geissler, fostul şef al Gestapo-ului la Bucureşti, în timpul guvernării naţional-legionare. Ajutorul lui Geissler şi subordonat acestuia era

comisarul Legath, locotenent SS. Legath era omul de contact al SD cu legionarii. El centraliza toate informaţiile referitoare la comportamentul legionarilor şi dădea toate aprobările. Provenind din formaţiunile SS şi simţindu-se camarad cu legionarii, Legath s-a purtat binevoitor, mai mult decât îi îngăduia consemnul primit. În urma numeroaselor reclamaţii primite de la Antonescu, care era scandalizat de „activitatea politică" a grupului legionar din Germania, în Iunie 1942 Legath a fost înlocuit cu comisarul Ahrens. Acesta provenea din vechiul corp poliţienesc şi ca atare nu avea afinităţi ideologice cu legionarii. A fost anume ales dintre funcţionarii vechiului aparat poliţienesc, pentru ca să aplice cu mai mare severitate dispoziţiile privitoare la legionari.

Supravegherea teritorială a grupului legionar din Berkenbrück era încredinţată Şefului Gestapo-ului din Frankfurt pe Oder, comisarul Wolff. Acesta provenea tot din formaţiunile SS, era un suflet sensibil şi a înţeles tragedia noastră. Legăturile noastre cu el au fost cordiale.

În sfârşit, îngrijitorul casei unde locuiau legionarii la Berkenbrück, Hartig, nu avea nimic din natura unui poliţist. Îşi vedea de treburile gospodăriei, lăsând libertate totală locatarilor să se mişte cum vor. Deşi ştia că adeseori legionarii plecau la Berlin fără aprobare, niciodată n-a semnalat cazurile autorităţilor superioare.

În două rânduri au fost invitaţi legionarii, în vara anului 1942, de către comisarul Wolff, să viziteze alte oraşe, pentru a ieşi din monotonia vieţi de la Berkenbrück: odată la Frankfurt pe Oder şi fortăreaţa Kustrin şi altădată la Berlin, ca să vadă „Expoziţia Paradisul Sovietic".

Cu aprobarea lui Hartig, un grup de legionari au făcut apoi o excursie cu bicicletele în jurul lacului Sarow, în primăvara 1942.

Contactele dintre grupul Berkenbrück şi grupul Rostock erau interzise. Rareori se dădea voie ca să vină cineva de la Rostock la Berkenbrück. Totuşi contactele erau frecvente, utilizându-se în acest scop casa din Berlin a lui Ponta şi trenurile de noapte. Mai exista un grup legionar liber la Berlin, format din studenţi sau persoane care au venit cu paşaport şi le-au prins evenimentele aici.

Personajul periculos în relaţiile noastre cu guvernul german era Franz Rademacher, delegatul Ministerului de Externe german în chestiunea legionară. Acesta avea ordin de la Ribbentrop să trateze pe legionari cu cea mai mare brutalitate, pentru a face pe placul lui Antonescu. El însuşi era un tip brutal, încât misiunea ce i s-a încredinţat de Externe se potrivea cu propria lui fire.

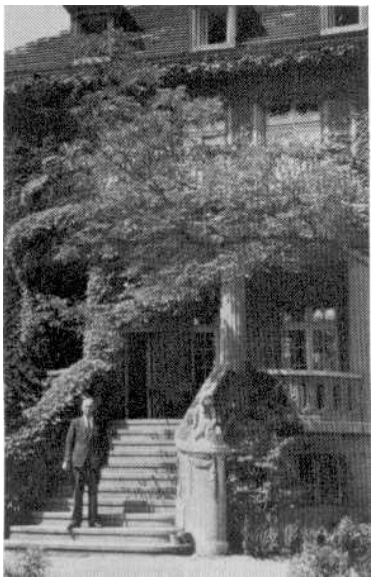

1. Vedere a casei din Ahornallee 46 din Berlin, unde au locuit demnitarii legionari înainte de mutarea lor la Berkenbrück

2. Vedere a casei din Ahornallee 46 din Berlin, unde au locuit demnitarii legionari înainte de mutarea lor la Berkenbrück

3. Vedere a casei din Ahornallee 46 din Berlin, unde au locuit demnitarii legionari înainte de mutarea lor la Berkenbrück

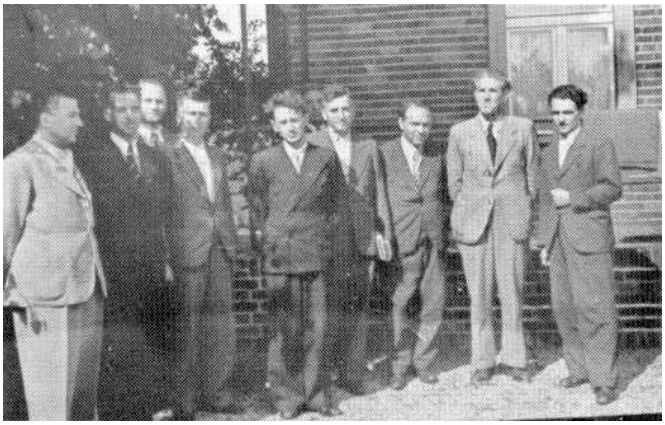

4. Grupul de la Berkenbrück în curtea căminului

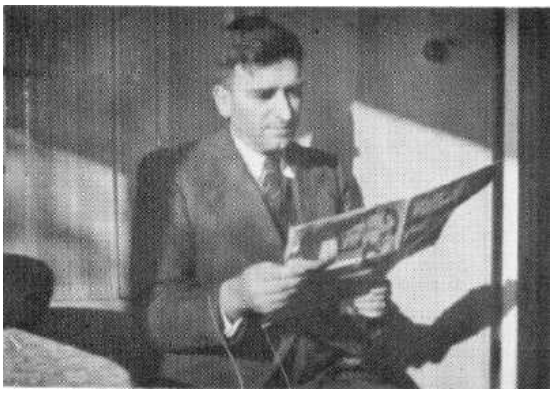

5. Corneliu Georgescu, Comandant al Bunei Vestiri, fost ministru

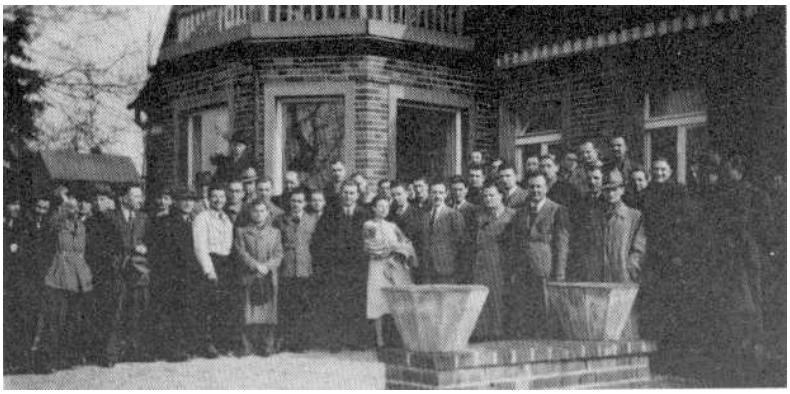

6. Marele grup legionar de la Berkenbrück înainte de plecare lui la Rostock

7. 19 aprilie 1941. Momentul separaţiei legionarilor. Grupul din Berlin (Ahornallee) este adus la Berkenbrück şi, în aceeaşi zi, legionarii încartiruiţi aici sunt transportaţi la Rostock

8. În faţa casei din Berkenbrück, ultimele schimburi de păreri înainte de despărţire

9. Casa din Berkenbrück

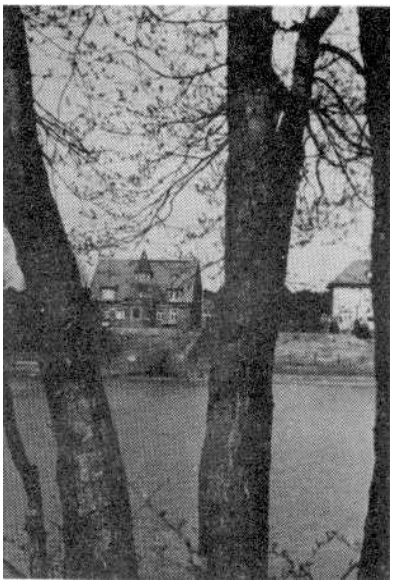

10. Văzută dinspre râul Spree

11. Horia Sima în timpul şederii la Berkenbrück

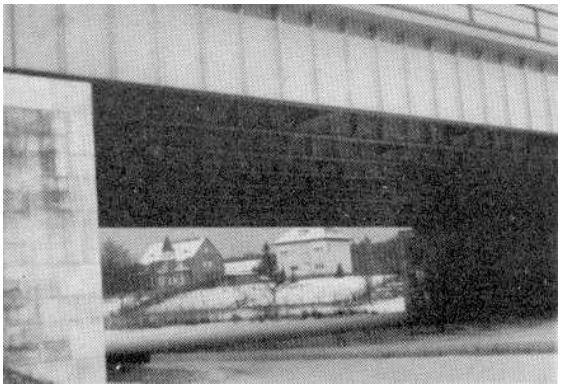

12. Casa văzută de sub podul de peste Spree

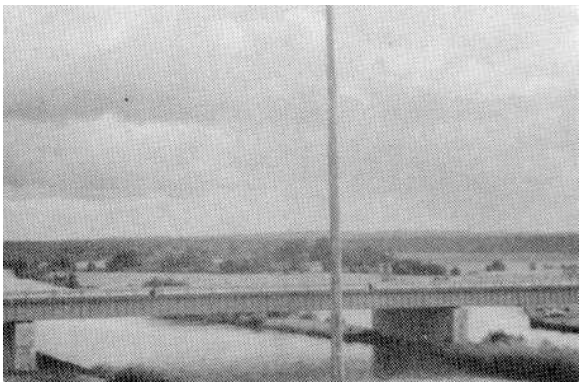

13. Podul peste Spree al şoselei Berlin-Frankfurt pe Oder

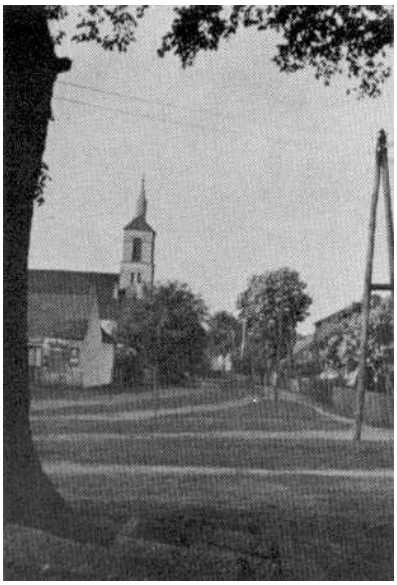

14. Biserica din sat

15. Horia Sima şi Vasile Iasinschi pe drumul spre sat

16. Vasile Iasinschi

17. Constantin Stoicănescu

18. Nicolae Petraşcu

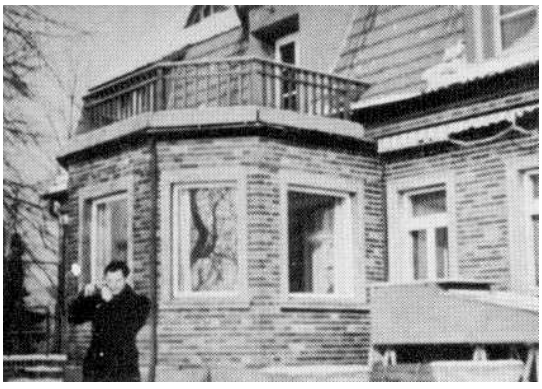

19. Fotograful, fotografiat

20. Traian Borobaru, fotograful Mişcării

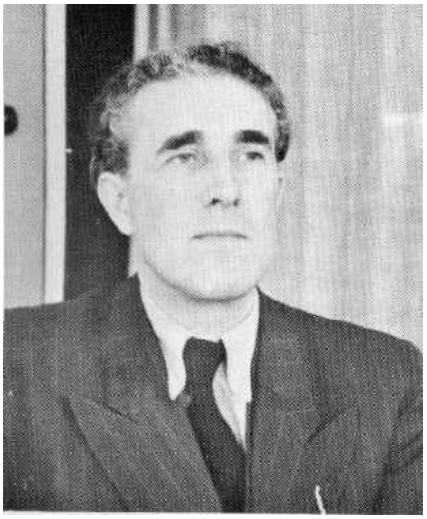

21. Ilie Gârneaţă, Comandant al Bunei Vestiri

22. Corneliu Georgescu şi Ilie Gârneaţă

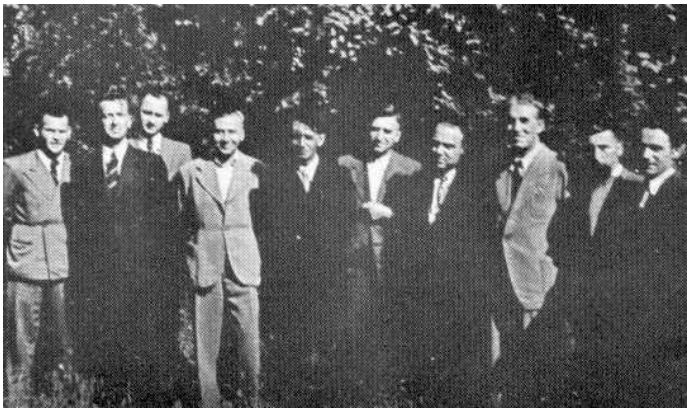

23. Grupul sub umbra din grădină

24. Constantin Papanace, fost ministru

25. Horia Sima şi Papanace

26. Trifa, Horodniceanu şi Iasinschi

27. SS Hartig, îngrijitorul căminului

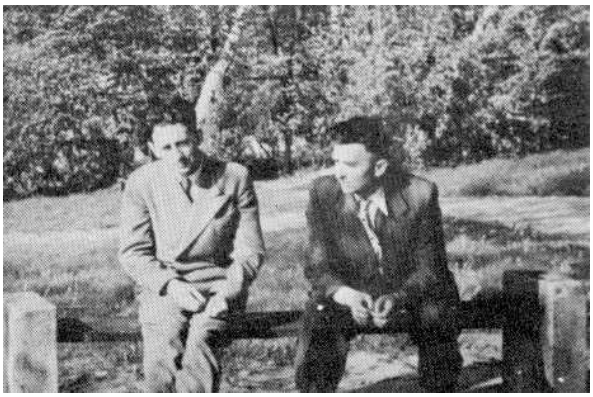

28. Horia Sima şi Corneliu Georgescu

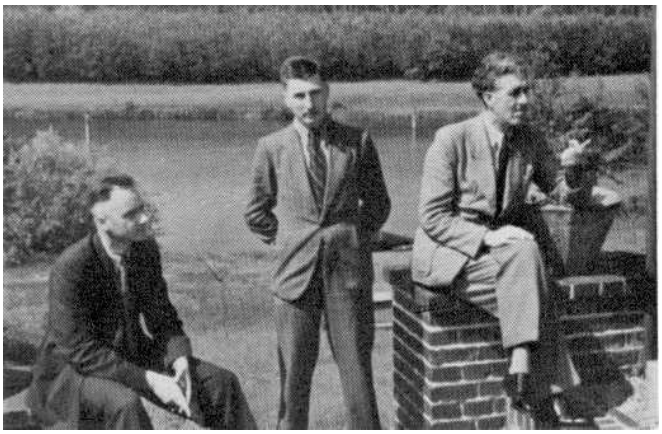

29. Horodniceanu, Mihăilescu şi Ilie Gârneaţă în grădină

30. Stoicănescu

31. Peisaj de iarnă

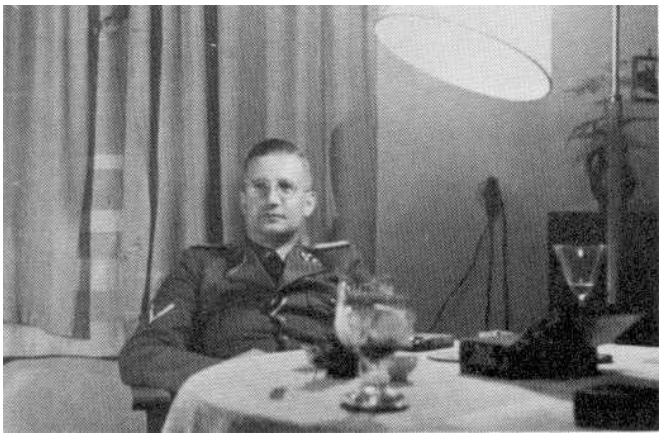

32. Wolff, şeful Gestapo-ului din Frankfurt pe Oder

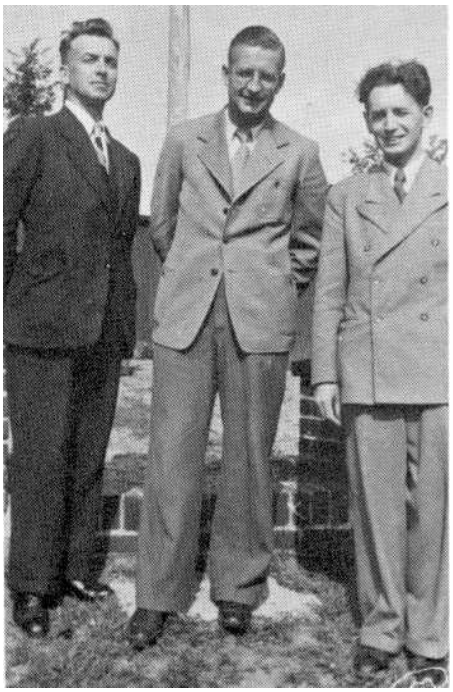

33. Iasinschi, Wolff şi Horia Sima

34. În momentul plecării la Küstrin

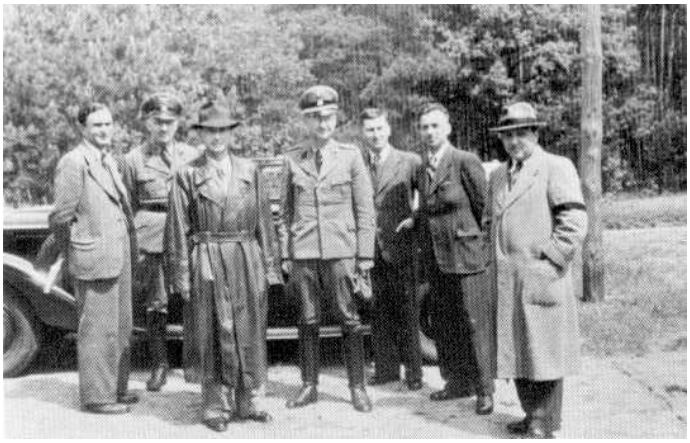

35. Gata de plecare

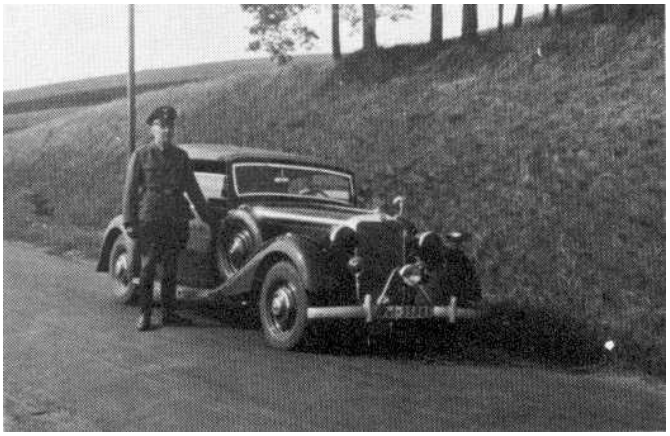

36. Maşina lui Wolff cu şoferul ei

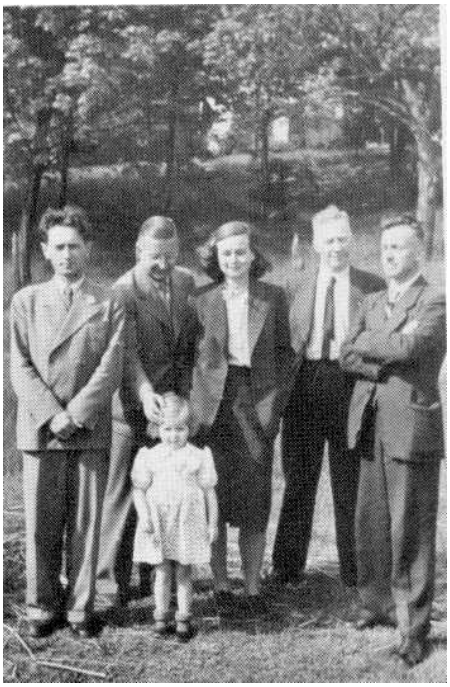

37. Familia Wolff

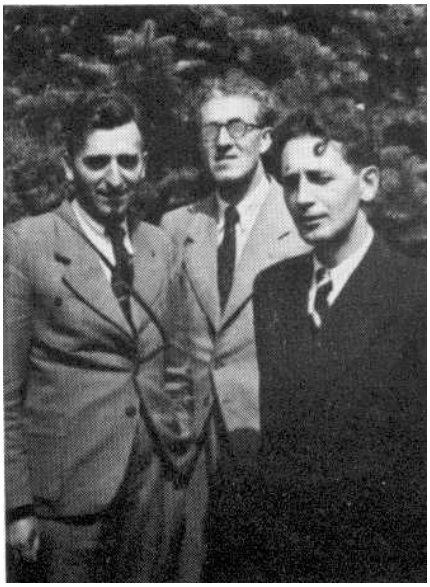

38. Un moment de destindere

39. În drum spre sat

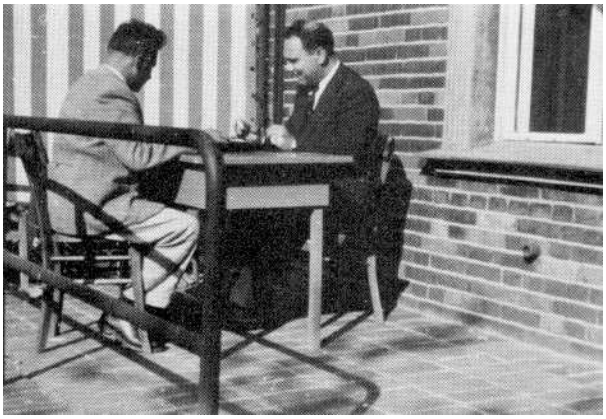

40. Jucând table, Papanace cu Dragomir Jilava

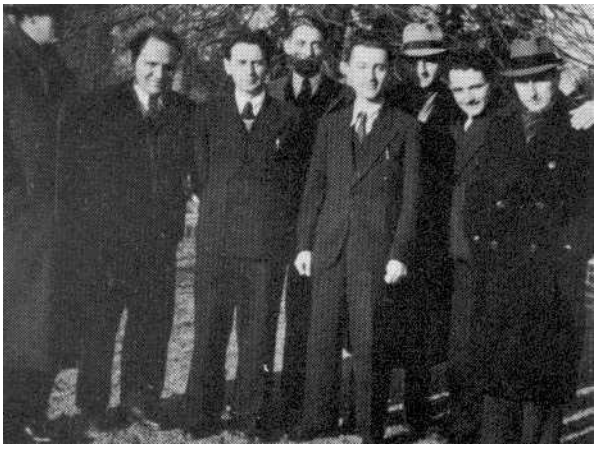

41. O parte din grup

42. În amurg, spre Spree

43. Groza, Horia Sima şi Mihăilescu

44. Cu copiii din sat

45. Crăciunul 1941. Vizite la Berlin

46. În primul plan, Papanace

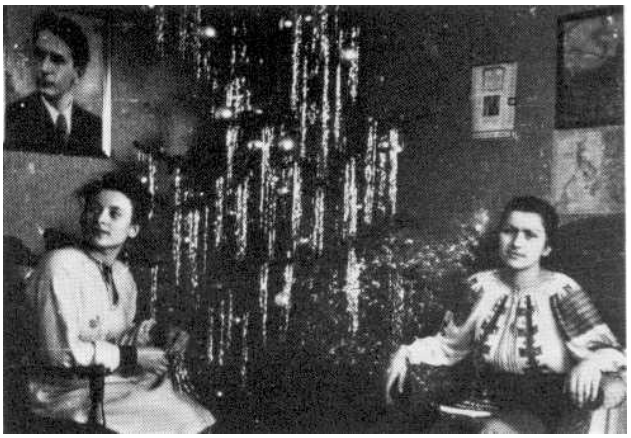

47. Pomul de Crăciun

48. Grupul şi oaspeţii

49. La plimbare prin pădurile înzăpezite

50. Comisarul Legath comunică noile dispoziţii

51. Comisarul Legath, în centru

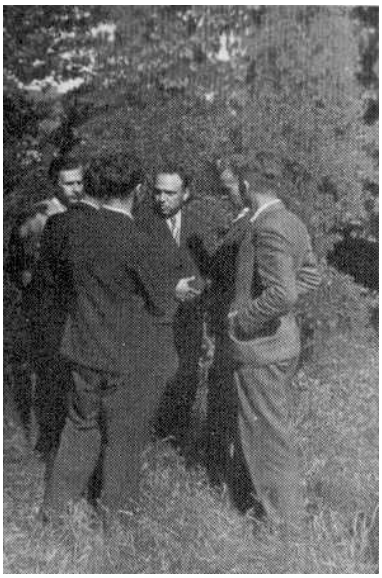

52. Tensiune în grup

53. Neliniști și proteste

54. 4 iunie 1942. Comisarul Ahrens substituie pe Legath

55. Papanace şi Iasinschi cu noul comisar

56. Ahrens în centru. Ce semnificaţie să aibă schimbarea?

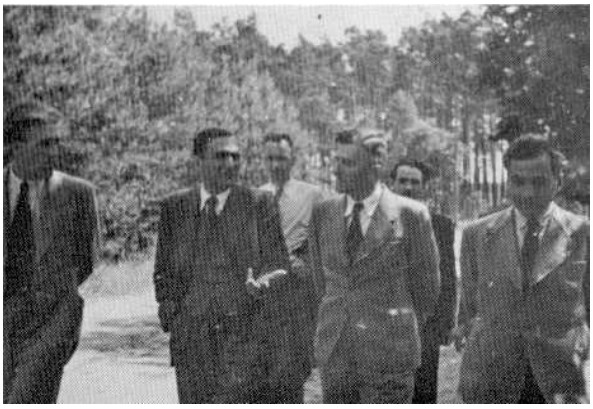

57. Cernea comentează

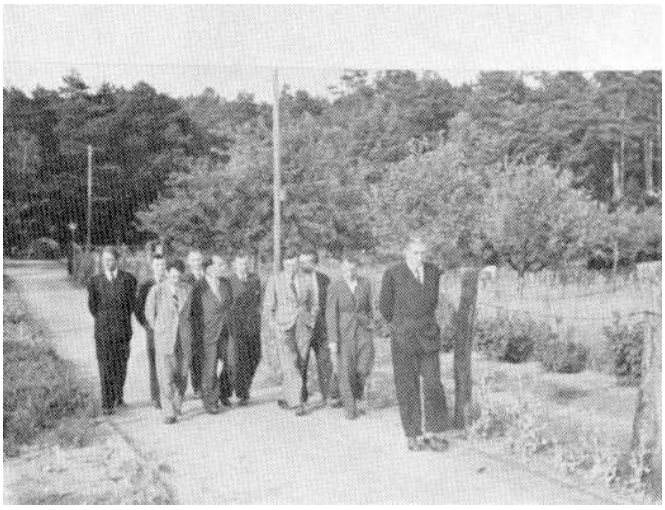

58. Se întorc îngrijoraţi spre casă

59. Pe gânduri

60. Stoicănescu analizează ultimele evenimente

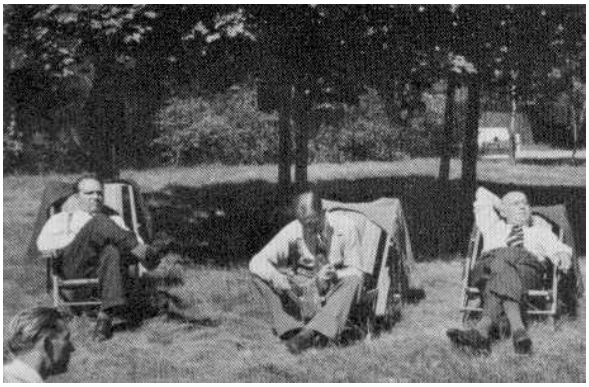

61. 3 iulie 1942. Geissler la Berkenbrück

62. Aceeaşi fotografie. La dreapta, Vasile Iasinschi

63. Discuţii după vizita comisarilor din Berlin

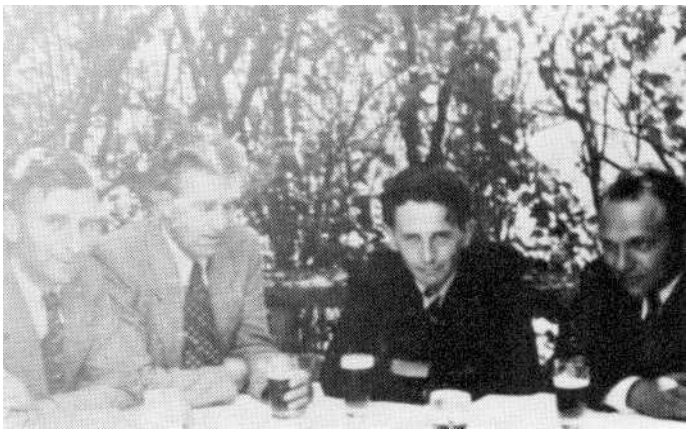

64. La un pahar de bere

65. În drum spre Waldhaus

66. Cu „moşul”, cârciumarul de la Waldhaus

67. Pe malul Spreei în vara lui 1942

68. Pe gânduri

69. Cu sblt. Marock

70. Excursie în împrejurimi

71. Gata de drum

72. La monumentul lui Bismarck din Burg

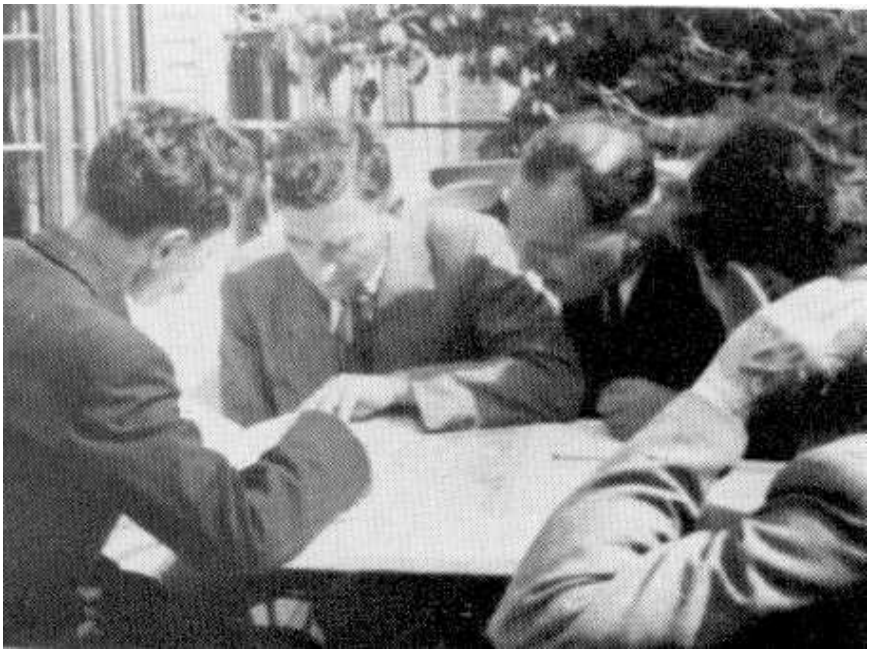

73. Studiind harta. „Încotro o luăm?”

74. Din nou pe biciclete

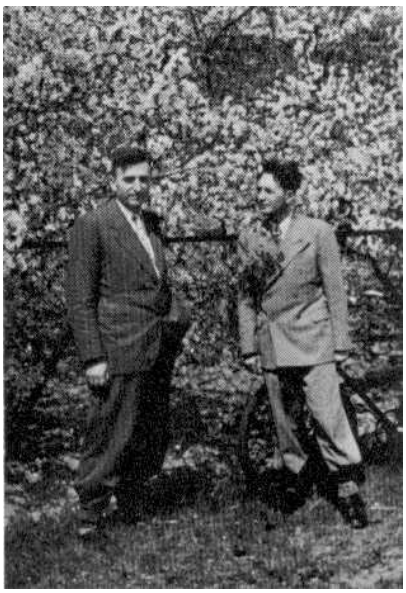

75. Primăvara anului 1942

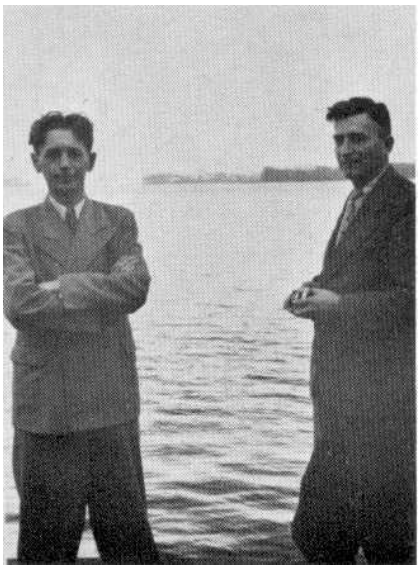

76. Lacul Sarow

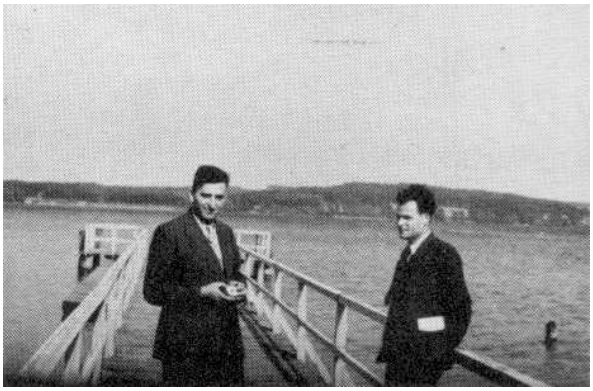

77. Corneliu Georgescu şi Borobaru la debarcaderul Sarow

78. Pregătind itinerariul de întoarcere

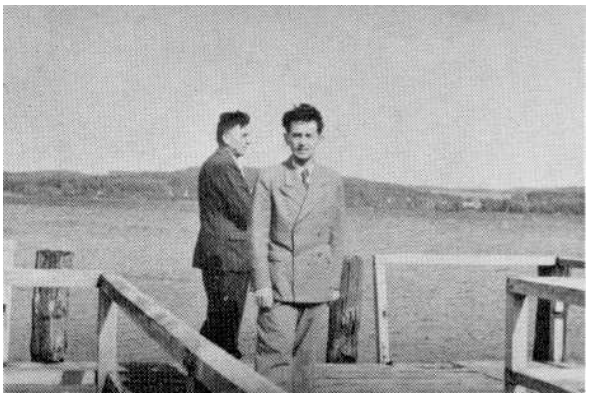

79. Horia Sima şi Corneliu Georgescu

80. Oaspeţi la Berkenbrück. Soţia lui Cerna

81. Nicolae Petraşcu la Berkenbrück

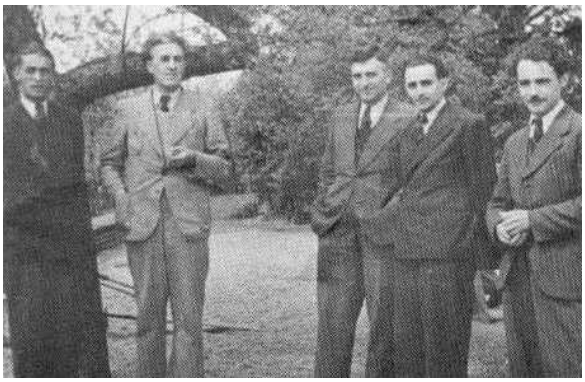

82. Octavian Roşu în vizită

83. Stănicel cu D. Groza

84. Institutul Român din Berlin

85. Expoziţia „Paradisul Sovietic” din Berlin

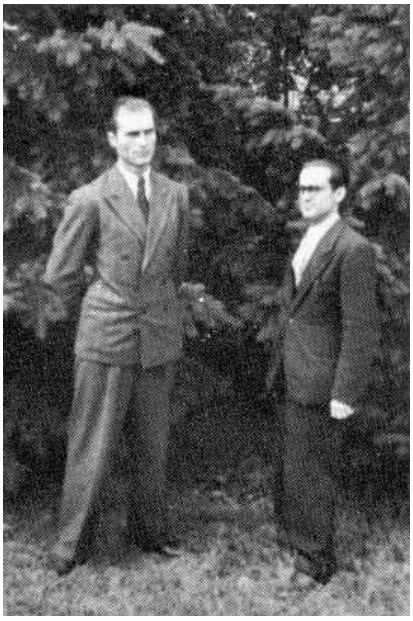

86. Şocariu şi Zaharia la Berkenbrück

87. Stoicănescu

88. Stoicănescu şi Iasinschi

89. Decembrie 1942. Horia Sima la Roma. Vizitând oraşul cu M. Enescu

90. Decembrie 1942. Horia Sima la Roma. Vizitând oraşul cu M. Enescu

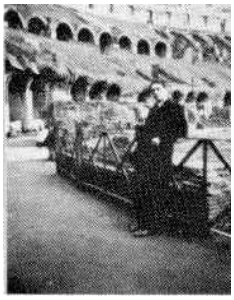

91. La Coliseu

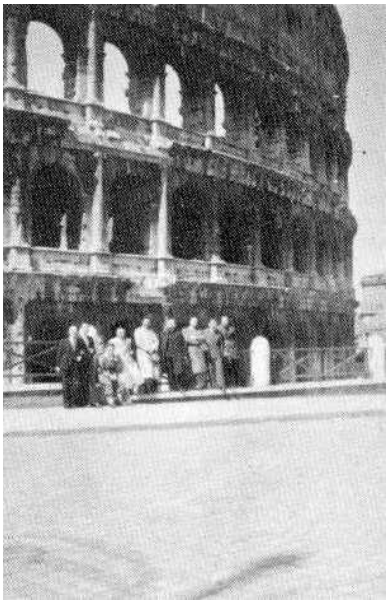

92. Garnizoana legionară din Roma

93. Pe străzile Romei

94. Camaradul Şerban Ghermani

95. Şerban Ghermani, căzut în luptele cu comuniştii din Italia

96. Mormântul lui Ghermani la Novarra

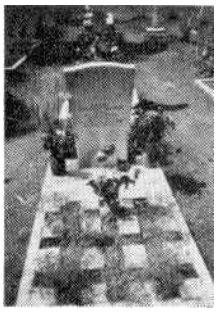

97. Mormântul legionarului Constantin Ion, mort la Roma, 1941

98. Poetul Ion Bucur

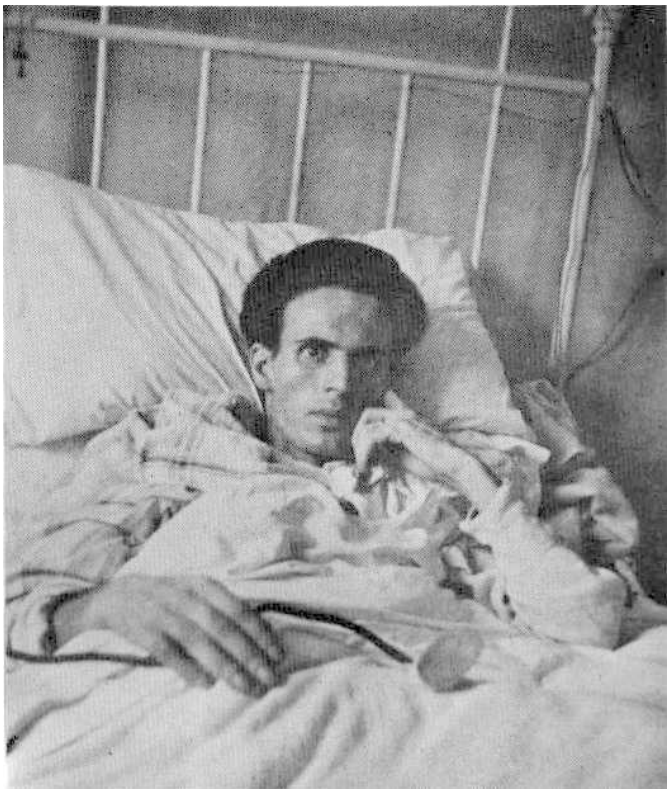

99. Ultimele zile ale poetului, în spital

100. Fotografie din Roma

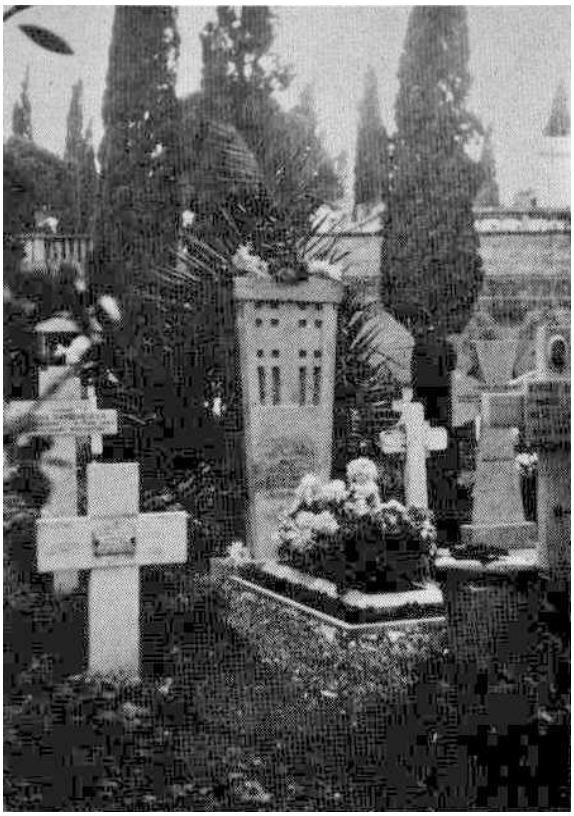

101. Mormântul poetului în cimitirul Vetrano din Roma

4. Oranienburg-Sachsenhausen

Lagărul Oranienburg-Sachsenhausen era situat în apropierea localităţii cu acelaşi nume, care se află lângă Berlin. Lipit de lagăr, exista şi o şcoală de pregătire a trupelor speciale de sub comanda lui Skorzeny.

După extrădarea din Italia, Horia Sima a fost ţinut câteva săptămâni la Centrala SD din Berlin, pentru ca, la sfârşitul lui Ianuarie 1943, să fie internat în lagărul Buchenwald, într-o vilă în care mai târziu au fost aduşi Leon Blum şi alţi oameni politici francezi. Împreună cu el se afla şi Traian Borobaru. La sfârşitul lui Aprilie, au fost ridicaţi de la Buchenwald şi strămutaţi în lagărul Oranienburg-Sachsenhausen. Aici au fost repartizaţi în închisoarea lagărului, rezervată persoanelor politice mai de seamă, fie din administraţia germană fie dintre străini. Aici se găseau internaţi şi şefii ucraineni, Bandera şi Stetzko.

Schimbarea ce-a intervenit se datorează planului stabilit de poliţia germană de a tăia contactul între conducerea Legiunii şi grupul cel mare. La Buchenwald se aflau concentraţi toţi legionarii la început, deşi în locuri diferite. Mai târziu s-a fixat ca reşedinţă lui Horia

Sima Oranienburg, celorlalţi conducători legionari, Dachau, iar grupul adus de la Rostock a rămas la Buchenwald.

În urma cererii lui Horia Sima, a fost transferat de la Buchenwald la Oranienburg, Alexandru Randa, pentru a avea lângă el un erudit în istorie, fiind preocupat şi el de problemele proto-istoriei româneşti.

Horia Sima, de când a intrat în lagăr n-a avut nici un contact cu exteriorul, fiind complet izolat. Nu ştia ce s-a întâmplat cu ceilalţi legionari şi nici nu avea informaţii din ţară. Din când în când veneau comisari de la Berlin, între care şi Ahrens, care însă n-aveau mandat să discute vreo problemă politică, mărginindu-se să-l întrebe de sănătate şi dacă doreşte ceva.

Apropiindu-se frontul de România, Horia Sima a încercat să intre în legătură cu Berlinul, pentru a aviza asupra repercusiunilor ce le poate avea situaţia militară asupra regimului antonescian. Dar i-a fost imposibil să găsească pe cineva să-l asculte. A fost imobilizat în lagăr până ce a venit catastrofa de la 23 August.

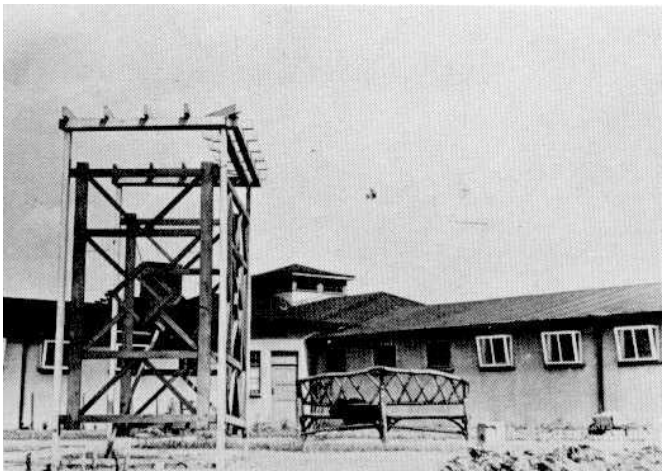

1. Închisoarea lagărului Oranienburg-Sachsenhausen

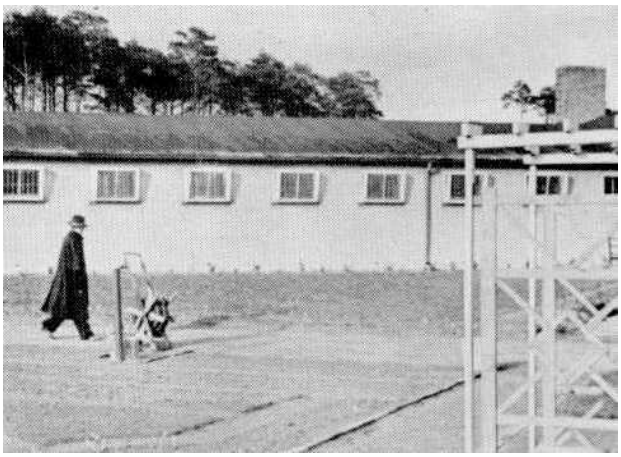

2. Curtea interioară a închisorii

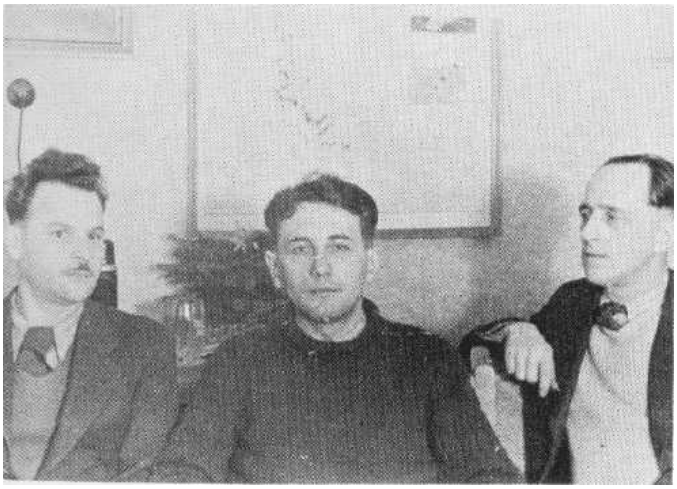

3. Cei trei deţinuţi români: Traian Borobaru, Horia Sima şi Alexandru Randa

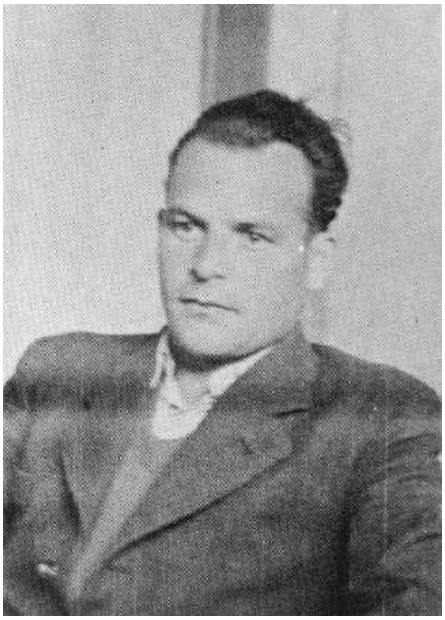

4. Traian Borobaru

5. Pe o bancă în curtea închisorii

6. Borobaru lângă gratiile celulei lui

7. Randa la plimbare iarna

8. Horia Sima ieşind din bunkăr după o alarmă

9. Iarna în curtea închisorii

10. Iarna în curtea închisorii

11. Iarna în curtea închisorii

12. Horia Sima lângă celula lui

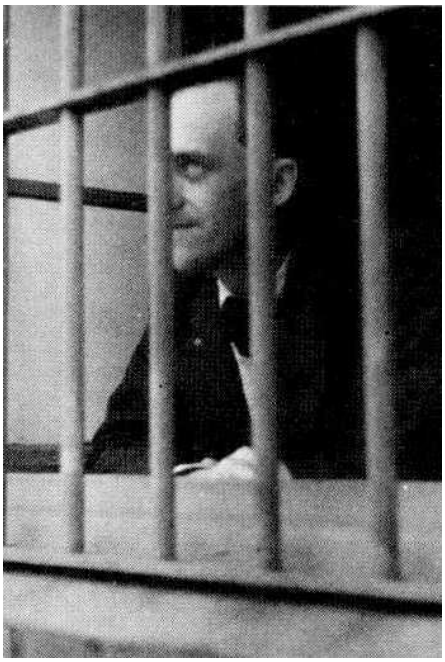

13. Randa privind printre zăbrele

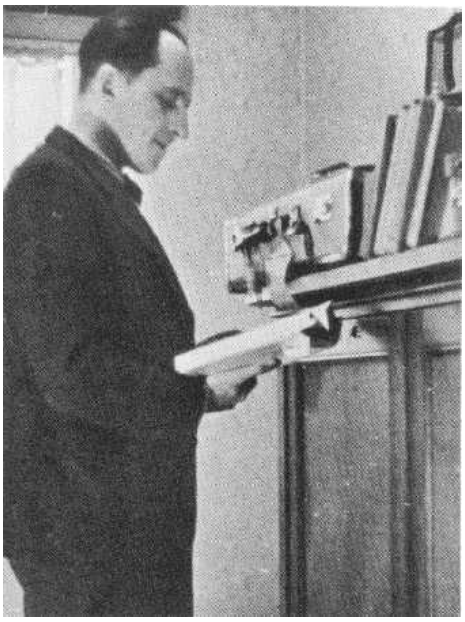

14. Randa cu o carte

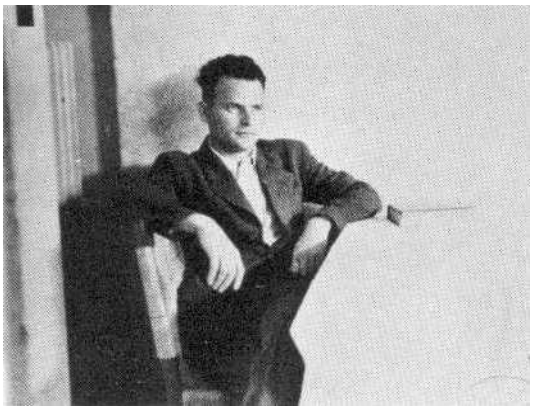

15. Borobaru jinduind după libertate

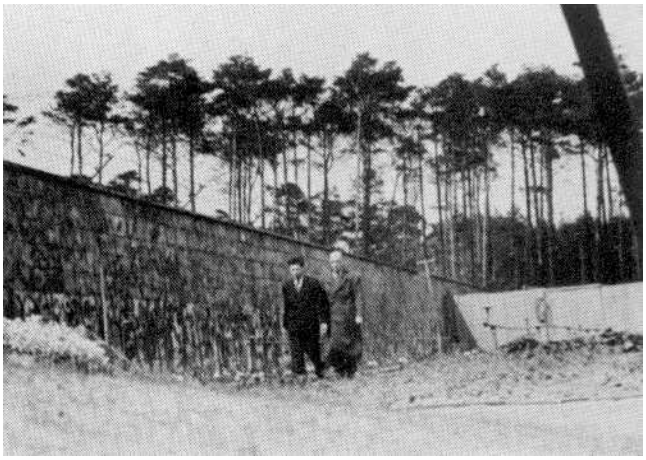

16. Prin curtea împrejmuită cu sârmă electrică

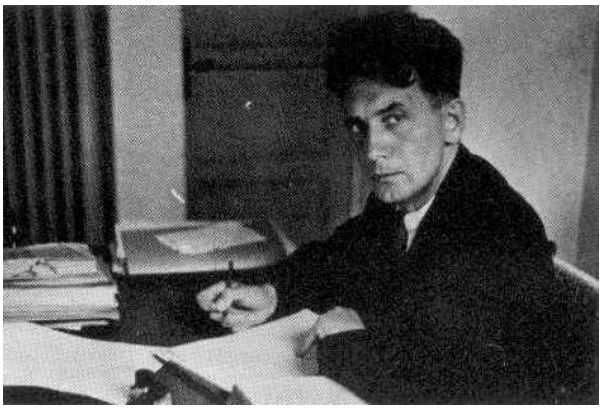

17. Horia Sima la masa de lucru

18. Închisoare cu partea rezervată legionarilor

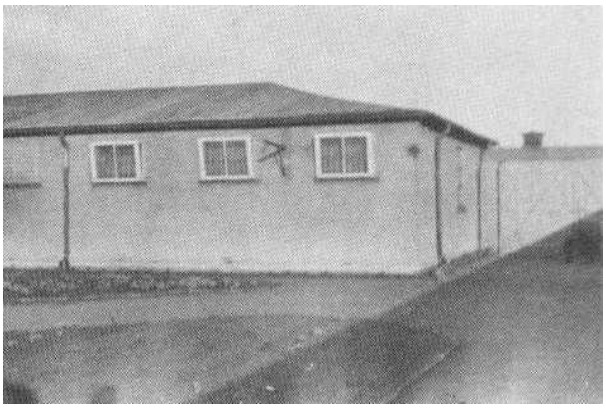

19. Colţul unde se aflau celulele lor

5. Buchenwald-Fichtenhain

Lagărul Buchenwald-Fichtenhain se afla la vreo 15 km de Weimar. Era aşezat în plină pădure. În creştetul pădurii, pe un platou denumit Fichtenhain, a fost construit lagărul special pentru legionari. Era format din cinci barăci, două pentru locuit şi două pentru ateliere, în plus o baracă pentru căsătoriţi.

Legionarii au fost aduşi în lagăr în două serii: în Decembrie 1942 şi în Ianuarie 1944. În afară de cei de la Rostock, au fost internaţi toţi legionarii care până atunci, trăiau liber în Germania. Bombardamentul a avut loc a doua zi după capitularea României, în 24 August, pe la orele 12. Au murit în bombardament cinci legionari: Graur, Zaharia, Voinea, Călin şi Gheorghe Papanace. Au fost răniţi peste 70. După două zile, legionarii din lagăr au fost îmbarcaţi în tren pentru Viena, în afară de cei grav răniţi care au fost transportaţi în diferite spitale.

1. Lagărul Fichtenhain-Buchenwald iarna. Vedere parţială a unei barăci

2. Lagărul Fichtenhain-Buchenwald. Turn de pază

3. Vedere a unei barăci din interiorul lagărului

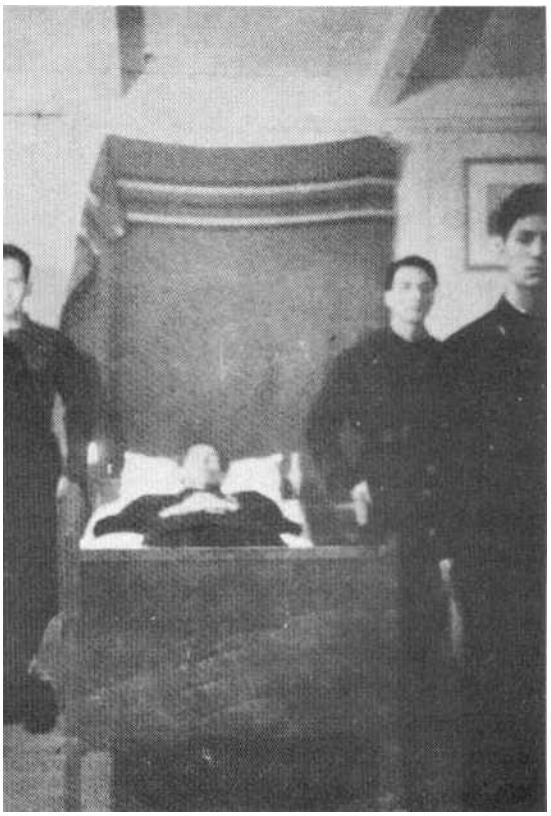

4. Moartea lui Gigi Bădulescu în Buchenwald. August 1944

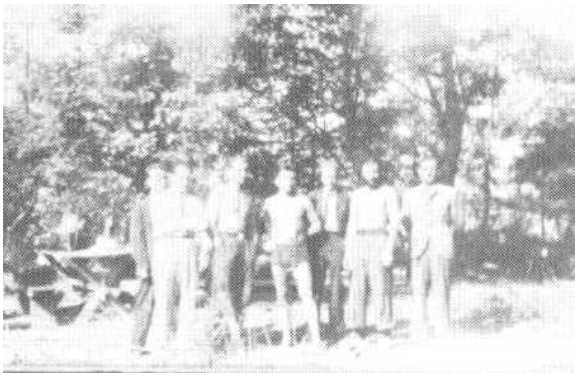

5. Un grup de legionari în lagăr, vara lui 1944

6. O baracă lovită de bombe în Buchenwald. 24 August 1944

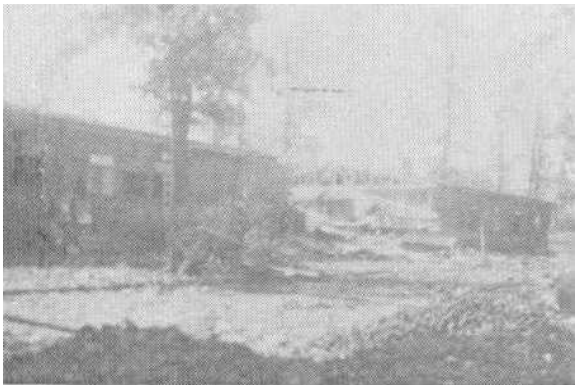

7. Efectul bombardamentului

8. Legionarii îşi caută lucrurile printre sfărâmături

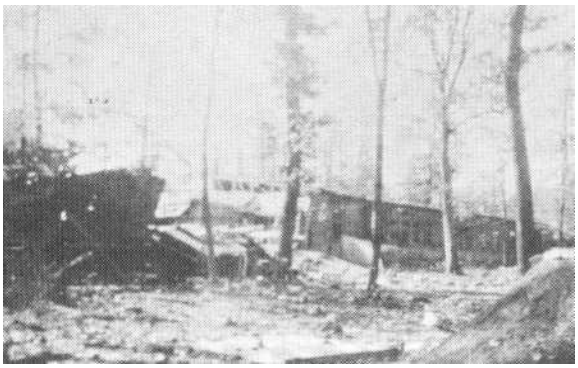

9. O altă vedere a lagărului bombardat

10. Fiind vară, legionarii îşi aştern de dormit în pădure

11. Nu mai există pază. În împrejurimile lagărului grupe de legionari umblă în căutarea unui loc de odihnă

12. La masă pe pajişte

V. GUVERNUL NAŢIONAL ROMÂN DE LA VIENA

(23 August 1944-8 Mai 1945)

Toate sforţările întreprinse atât de conducerea Legiunii, prizonieră a Reichului german, cât şi de legionarii liberi din ţară şi din străinătate, pentru a preveni catastrofa de la 23 August au fost zadarnice. O fatalitate împingea lucrurile spre acest deznodământ tragic. Hitler avea o încredere oarbă în Mareşalul Antonescu, care pregătea dezastrul ţării prin pornirea lui nebunească de a distruge Garda de Fier. De altă parte, reprezentantul Germaniei în România, care ar fi putut informa la vreme de periculosul curs ce l-a luat politica internă, erau mult inferiori postului de mare răspundere ce-l ocupau. În cele din urmă au fost

captaţi de Mihai Antonescu prin diverse favoruri în asemenea măsură, încât îşi pierduseră independenţa de spirit şi reflectau în rapoartele ce le trimiteau Ministerului de Externe părerile acestuia. În aceste condiţii, când toţi trădau în forme şi grade diferite, răsturnarea alianţelor era inevitabilă, căci conspiraţia lucra în deplină libertate, sub directa ocrotire a celor doi Antonescu şi sub privirile indolente ale reprezentanţilor germani.

Când a fost scos Horia Sima din lagărul de la Sachsenhausen-Oranienburg, 24 August 1944 şi a plecat în aceeaşi seară cu trenul spre Rastenburg - Prusia Orientală, unde se afla cartierul general al Führerului, nu se cunoştea încă, ce proporţii a luat defecţiunea românească. Nu numai că fusese arestat Mareşalul cu întreg guvernul şi cu toţi oamenii lui de încredere, dar nu se mai găsea nimeni în interiorul ţării, nici un om politic, nici un general, dispus să-şi asume răspunderea unei contra-acţiuni, capabile să paralizeze lovitura de Stat a Palatului. Planul conspiraţiei s-a realizat într-o formă infinit mai perfectă şi cu mai puţine riscuri decât îşi imaginaseră înşişi organizatorii ei. Întreaga ţară a căzut în mâinile lor ca un fruct copt. Germanii nu dispuneau de nici o forţă de intervenţie în spatele frontului şi nicăieri, undeva mai aproape, peste Dunăre, în Transilvania sau în Banat. De jur împrejur un gol imens. Forţele germane care luptau în Moldova şi Basarabia pentru apărarea ţării noastre - în număr de aproape o jumătate de milion - n-au putut trimite nici cel puţin o unitate spre Bucureşti pentru a restabili situaţia, deoarece au fost surprinse de trădarea înaltului comandament român, înconjurate de Ruşi şi nimicite. Slabele efective de care dispunea comandamentul german din România, în aria Bucureşti-Ploieşti, au fost repede anihilate de trupele române de rezervă, mult superioare în număr.

La Cartierul General al Führerului se credea că situaţia poate fi restabilită la Bucureşti printr-o acţiune fulgerătoare, la care să participe aviaţia, trupe paraşutate şi micile unităţi germane din jurul Capitalei. Când această acţiune a eşuat, s-au pus mari speranţe că avalanşa sovietică poate fi stăvilită pe Carpaţi. În acest scop şi ales Germanii oraşul Arad ca sediu al viitorului guvern naţional român.

Fiind încă la Rastenburg, în Prusia Orientală, a redactat Comandantul Mişcării Legionare proclamaţia către ţară, care a fost apoi citită de el la Radio-Donau din Viena, unde a ajuns în dimineaţa de 26 August, cu avionul particular al Führerului. În aceeaşi seară, apelul Comandantului a fost auzit în toată ţara. În după masa aceleiaşi zile, Horia Sima cu Borobaru se aflau la Budapesta, veniţi cu acelaşi avion, pentru a se întâlni cu Generalul Phleps, care fusese numit comandantul forţelor militare germane din regiunea Arad-Banat în curs de formaţie, destinate să apere partea sud-vestică a Ardealului. Discuţiile cu Generalul Phleps au avut ca obiectiv să stabilească aportul legionarilor şi al viitorului guvern naţional român la organizarea rezistenţei în pasurile Carpaţilor.

Ruşii ocupând pasurile şi pătrunzând în Transilvania, cade planul fixării Aradului ca sediu al guvernului naţional român. Sfărâmăturile trupelor germane care se retrăgeau de pe frontul din Moldova erau prea slabe ca să formeze o nouă linie de rezistenţă pe Carpaţi, iar diviziile germane care s-au retras din Balcani nu au fost îndreptate, aşa cum se spunea la început spre Banat, ci spre alte puncte ale frontului european.

Transilvania fiind asaltată de bolşevici, nu mai avea nici un sens şederea lui Horia Sima la Budapesta. Guvernul german alege Viena ca reşedinţă a guvernului naţional român.

În 30 August, Horia Sima revine la Viena, făcând drumul de la Budapesta cu automobilul. Între timp sosiseră aici camarazii din lagărele Buchenwald şi Dachau. În 31 August, se adună toţi legionarii eliberaţi din lagăre în sala Porhaus, pentru a asculta cuvântul Comandantului Legiunii. Horia Sima le explică situaţia tragică a ţării, le cere să treacă peste ce s-a întâmplat cu ei în Germania şi să-şi consacre toate energiile pentru eliberarea neamului cotropit de hoardele bolşevice. În faţa marilor suferinţe naţionale, suferinţele noastre trec pe al doilea plan. A condamnat trădarea de la 23 August şi a declarat că mişcarea va continua lupta alături de Germania până la victoria finală.

Deşi primise de la Ribbentrop puteri depline ca să formeze guvernul naţional când va crede de cuviinţă, Comandantul Legiunii lasă această chestiune pe mai târziu şi se ocupă în primul rând de posibilităţile de a organiza o linie de rezistenţă în Ardeal. O grupă de legionari, sub conducerea lui Vasile Iasinschi, îmbrăcaţi în uniformă germană, se deplasează la Budapesta şi de-acolo pătrund în Ardeal, cu misiunea de a vedea care e situaţia militară şi pentru a încerca eliberarea camarazilor închişi la Aiud. Vasile Iasinschi ajunge până la Târgu-Mureş, dar din cauza vertiginoasei înaintări a trupelor ruseşti, grupul de sub comanda lui trebuie să se retragă, revenind la Budapesta şi apoi la Viena.

La Târgu-Mureş ajunge şi Constantin Stoicănescu, care pleacă singur într-o misiune specială. El se lasă depăşit de linia frontului, rămâne în interiorul ţării şi începe organizarea mişcării de rezistenţă.

Petraşcu Nicolae, cu un grup de 7 legionari, însoţit de Andreas Schmidt, Şeful grupului etnic german, zboară la scurt interval spre România, dar din cauza artileriei antiaeriene ruseşti, care i-a reperat, sunt siliţi să coboare cu paraşuta în Ungaria. Cu mari dificultăţi ajung în România, unde participă la acţiunea de organizare a rezistenţi naţionale.

Un alt grup legionar, sub comanda lui Octavian Roşu, s-a îndreptat spre Banatul sârbesc. Misiunea acestui grup era ca, în colaborare cu trupele germane, să ocupe întreg Banatul şi să împiedece trecerea Ruşilor prin pasul Orşova. Acest grup a găsit în Banatul sârbesc o organizaţie de români localnici, pregătită să intre în luptă, sub conducerea lui Pavel Onciu. Forţele de rezistenţă din Banatul sârbesc s-au întărit mai târziu cu refugiaţi veniţi din România, între care un puternic grup sub comanda lui Ică Tănase. O unitate de luptă, sub comanda lui Octavian Roşu, a ajuns până la Oraviţa, dar n-a putut înainta mai departe din cauza lipsei de acoperire din partea trupelor germane, reduse la un batalion în toată regiunea. După 1 Octombrie 1944, toate forţele legionare din Banat se retrag spre Viena urmând retragerea generală a frontului.

Eşuând primele încercări de a se fixa frontul pe Carpaţi sau cât mai adânc în Ardeal, activitatea guvernului naţional român se concentrează acum în spaţiul austro-german pentru a capta rezervele româneşti aflătoare aici şi a le organiza în vederea unor noi bătălii. După 1 Octombrie, se procedează la constituirea unei armate naţionale. Baza o formează un grup de 70 de legionari, care sunt trimişi la Kirschbaum în regiunea Frankfurt/Oder,

localitate unde era prevăzut iniţial să se formeze unitatea românească. Acestui grup i s-au adăugat apoi elevi de la şcolile de ofiţeri şi subofiţeri romani care îşi făceau stagiul în Germania şi pe care evenimentele i-au prins în afara hotarelor ţării. Constituirea armatei naţionale a luat un avânt considerabil după ce Generalul Chirnoagă, cu un grup de ofiţeri făcuţi prizonieri la Szolnok, a acceptat să iasă din lagăr şi să se ataşeze acţiunii guvernului de la Viena.

Centrul de formare al armatei naţionale se strămută de la Kirschbaum la Döllersheim în Austria, pentru a fi mai aproape de sediul guvernului şi de lagărele de prizonieri români care se aflau în jurul Vienei şi de unde se recrutau cei mai mulţi voluntari. Sub conducerea Generalului Chirnoagă, armata naţională se dezvoltă repede, ajungând în Martie 1945 la efectivul a trei regimente.

În 4 Martie 1945, primul regiment al armatei naţionale intră pe front contra Ruşilor la nord de Berlin, în regiunea Schwed am Oder, unde rămâne până la sfârşitul ostilităţilor, fiind una din ultimele trupe din Germania care au încetat lupta pentru apărarea Europei.

Paralel se deschid mai multe şcoli de unităţi speciale, destinate să fie paraşutate sau să participe la operaţiuni în spatele frontului, în eventualitatea unei ofensive spre România.

Guvernul naţional român se formează în 10 Decembrie 1944, după ce potenţialul legionar s-a desfăşurat în toate direcţiile şi principalele obiective au fost atinse: s-au pus bazele mişcării de rezistenţă în ţară, prin paraşutări de echipe legionare în diverse puncte ale ţării; s-a creat o armată naţională, al cărei moral era ridicat; s-au deschis mai multe şcoli de pregătire a elementelor de şoc, care trebuia să intre în acţiune în împrejurări speciale; s-au creat organele care să se ocupe de refugiaţi şi de asistenţa lor socială.

Între 6-8 Ianuarie 1945, guvernul român de la Viena este primit în mod oficial la Berlin, cu prilejul unei festivităţi organizate în memoria Căpitanului. Serbarea Codreanu a fost realizată sub auspiciile Institutului Român din Berlin, în colaborare cu Secţiunea Culturală din Ministerul de Externe. A fost ultima primire oficială a Reichului german înainte de prăbuşire. Din partea guvernului român au participat Horia Sima, şeful guvernului; Generalul Chirnoagă, Ministrul de Război; Corneliu Georgescu, Ministrul de Finanţe; şi Grigore Manoilescu, Ministru al Propagandei. Festivitatea a avut loc în Beethovenhalle, unde, după cuvântările omagiale ale profesorului Gamillscheg şi ale lui Grigore Manoilescu, Filarmonica din Berlin, sub conducerea maestrului Furtwängler a executat Simfonia Codreanu, opera compozitorului Bălan, de origine macedo-română şi Eroica lui Beethoven.

Apropiindu-se armata sovietică de Viena, Ministerul de Externe german a dispus evacuarea Guvernelor român şi bulgar de la Viena la Alt-Aussee, în regiunea muntoasă a Austriei. Mutarea a avut loc în 19 Februarie 1945. Odată cu guvernul se retrag în această localitate toţi legionarii angajaţi în serviciile lui. Postul Radio-Donau e transferat la Gmund, de unde continuă să emită. Trupele rămase la Döllersheim se pun în marş spre linia frontului cu puţin timp înainte de capitularea Germaniei şi sunt surprinse de evenimente în apropierea graniţei cu Cehoslovacia.

1. *Guvernul de la Viena*

Completăm expunerea generală precedentă cu câteva noi explicaţii, necesare pentru înţelegerea imaginilor ce vor urma.

Guvernul naţional roman de la Viena s-a constituit în 10 Decembrie 1944 şi a avut următoarea formaţie:

Preşedinte de Consiliu: Horia Sima.

Ministru de Externe: Mihail R. Sturdza.

Ministru de Interne şi de Muncă: Vasile Iasinschi.

Ministru al Armatei: Generalul Platon Chirnoagă.

Ministru de Finanţe: Corneliu Georgescu.

Ministru al Propagandei: Grigore Manoilescu.

Ministru al Cultelor: Vladimir Cristi.

Titularul Episcopiei Româneşti din Vest: Mitropolitul Visarion Puiu.

Cabinetul a fost completat la începutul lui Ianuarie 1945 cu numirea Prof. Ion Sângiorgiu la Educaţia Naţională.

Profesorul Sângiorgiu trecuse linia frontului în Decembrie 1944 şi a ajuns la Viena în Ajunul Crăciunului. Cum pe atunci şeful guvernului se afla la Baden am Wien de sărbători, Prof. Sângiorgiu a fost adus în această localitate, unde au avut loc conversaţiile.

Sediul guvernului era la Hotel Imperial, unde îşi aveau camerele şi cei mai mulţi miniştri.

Ambasadorul Altenburg, care reprezenta până atunci interesele Germaniei în Grecia, a fost delegat de Ministerul de Externe German să îndeplinească aceeaşi funcţiune pe lângă guvernele român şi bulgar din exil, cu sediul la Viena.

Nicolae Petraşcu plecând în ţară, în locul lui a fost numit Secretar General al mişcării Comandantul Bunei Vestiri, Corneliu Georgescu. Autorităţile din Viena au pus la dispoziţia mişcării Palatul Lobkowitz. Aici s-a instalat Secretariatul General cu toate serviciile lui. Vice-Secretar General al mişcării a fost numit Dr. Iosif Dumitru, iar ajutorul lui imediat a fost Dr. Ion Fleşeru.

Primul consilier al Ministrului Altenburg a fost Prof. Emst Gamillscheg, perfect cunoscător al limbii române prin studiile de filologie romanică ce le-a întreprins în spaţiul carpato-dunărean. Până la 23 August a fost în ţară, unde a funcţionat ca preşedinte al Asociaţiei Germano-Române.

Formarea guvernului de la Viena a coincis cu serbarea studenţească de 10 Decembrie, care s-a ţinut în după masa aceleiaşi zile în Palatul Lobkowitz. Au participat legionarii din Viena, membri guvernului şi toate autorităţile germane acreditate pe lângă guvernul român, în frunte cu ministrul Altenburg. S-au ţinut cuvântări şi s-au cântat cântece legionare.

La Alt-Aussee activitatea guvernului de la Viena a continuat cu aceeaşi intensitate. Grija principală a fost de a se menţine contactul atât cu regimentul care lupta pe Oder cât şi cu unităţile rămase la Döllersheim. Când Ruşii şi Americanii ameninţau să ocupe şi ultimul refugiu al guvernului naţional, s-au luat măsuri pentru evacuarea românilor concentraţi la Alt-Aussee. În grupuri mici, au fost împrăştiaţi pe toată întinderea spaţiului austro-german.

În 10 Februarie 1945, Horia Sima face o vizită Mitropolitului Visarion la Kitzbühel, unde îşi avea reşedinţa, pentru a se consulta asupra evenimentelor.

1. Horia Sima rosteşte la Radio Donau din Viena proclamaţia către ţară la 26 august 1944

2. Horia Sima rosteşte la Radio Donau din Viena proclamaţia către ţară la 26 august 1944

3. Întoarcere Comandantului de la Budapesta la Viena, după convorbirile cu generalul Phleps. Fotografie făcută în Ungaria

4. După întâlnirea de la Porhaus-Viena a legionarilor eliberaţi din lagăre

5. În centru, Petraşcu. La dreapta lui, dr. Iosif Dumitru, şeful legionarilor din lagărul Buchenwald

6. Acelaşi grup. În stânga lui Petraşcu se află Vasile Boldeanu

7. După întrunirea de la Porhaus. În centru, cu braţele încrucişate, Spiridon Neaţă

8. O altă fotografie a grupului. Rănit în bombardamentul din Buchenwald şi bandajat la cap, Nagacevschi. La dreapta lui, în picioare, Gogu Munteanu şi Roth

9. De la stânga: dr. Iosif Dumitru, Petraşcu, V. Boldeanu, Hanu Vasile, Virgil Popa. La marginea din dreapta, Blaga

10. Porhaus. În centru, Toader Ioraş

11. Alt grup de legionari

12. După aceeaşi întrunire. În stânga, dr. Vladimir Clain

13. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieşiţi din lagăre în sala Prohaus din Viena

14. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieşiţi din lagăre în sala Prohaus din Viena

15. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieşiţi din lagăre în sala Prohaus din Viena

16. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieşiţi din lagăre în sala Prohaus din Viena

17. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieşiţi din lagăre în sala Prohaus din Viena

18. La Schönbrunn - Viena, septembrie 1944. Horia Sima cu Dumitru Leontieş şi Ovidiu Găină

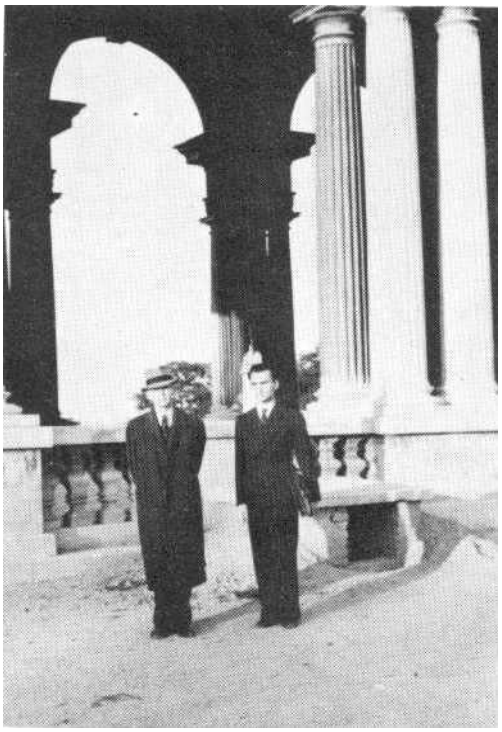

19. Cu Ovidiu Găină

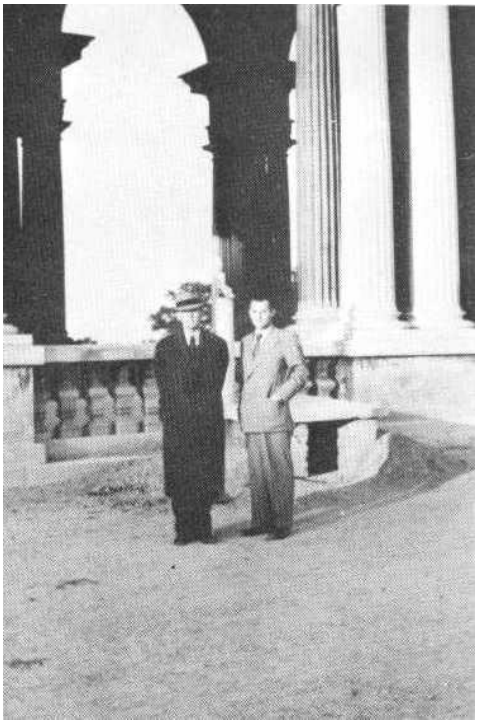

20. Cu Traian Borobaru

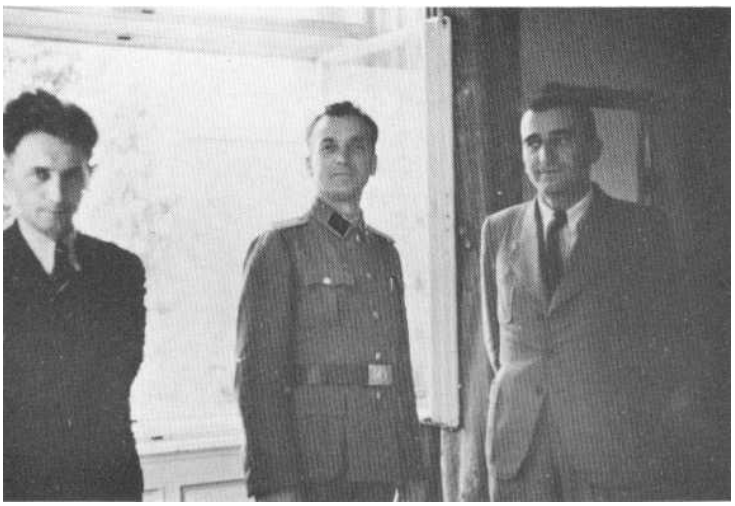

21. Vasile Iasinschi întors din Ungaria, cu Horia Sima şi Corneliu Georgescu

22. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soţiile lor, în împrejurimile Vienei

23. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soţiile lor şi Dan Iasinschi, în împrejurimile Vienei

24. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soţiile lor şi Dan Iasinschi, în împrejurimile Vienei

25. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soţiile lor şi Dan Iasinschi, în împrejurimile Vienei

26. Guvernul de la Viena. Depunerea jurământului în 10 decembrie 1944

27. Horia Sima, şeful guvernului

28. Mihail Sturdza, Ministru de Externe

29. Corneliu Georgescu, Ministru de Finanţe, cu Mircea Dimitriu

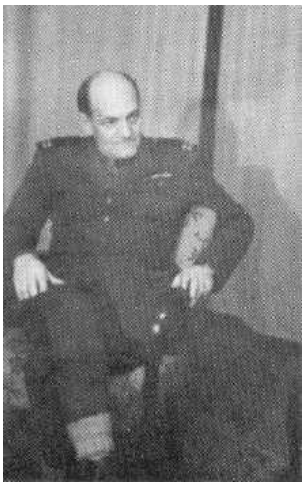

30. Prof. Sângiorgiu, cooptat mai târziu

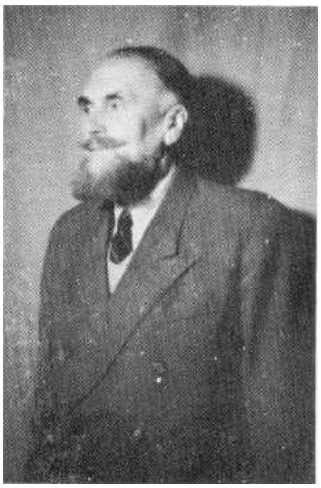

31. Vladimir Cristi, Ministru al Cultelor

32. Grigore Manoilescu, Ministru al Propagandei

33. Generalul Platon Chirnoagă, Ministru al Armatei

34. Corneliu Georgescu

35. Vasile Iasinschi, Ministru de Interne şi al Muncii

36. Gen. Chirnoagă şi Horia Sima, după depunerea jurământului

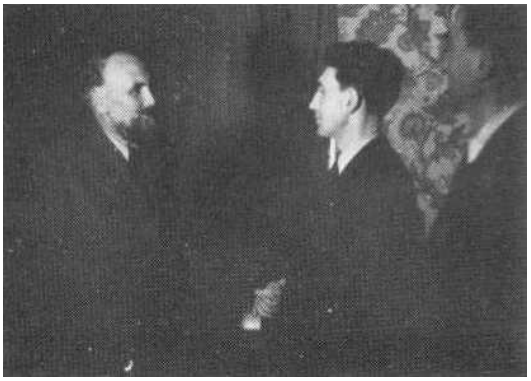

37. Vladimir Cristi şi Horia Sima

38. Horia Sima semnând un decret în noua calitate

39. O şedinţă a Consiliului de Miniştri

40. Grigore Manoilescu cu Ion Sângiorgiu, Ministrul Educaţiei Naţionale

41. În Palatul Lobkowitz, Iosif Dumitru prezintă Comandantului anumite lucrări

42. Serbare de la 10 decembrie. Un grup de legionare din cor

43. Asistenţa la serbarea de 10 decembrie în Palatul Lobkowitz

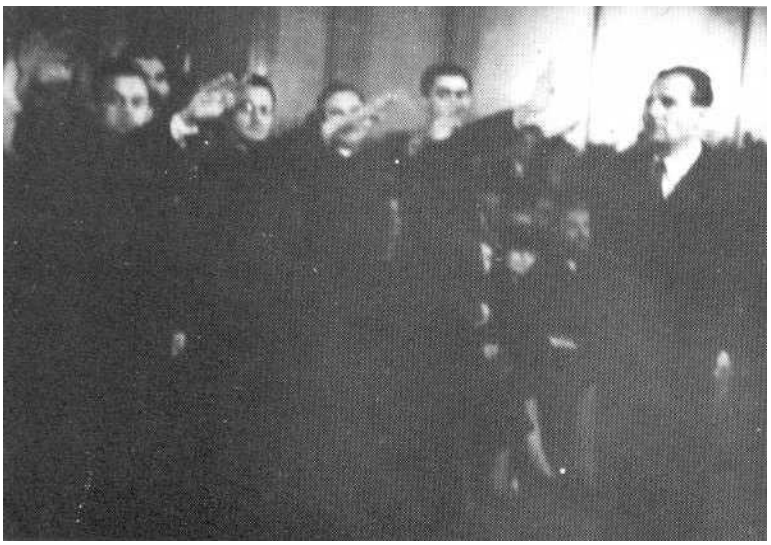

44. Vasile Andrei, şeful studenţimii, dă raportul

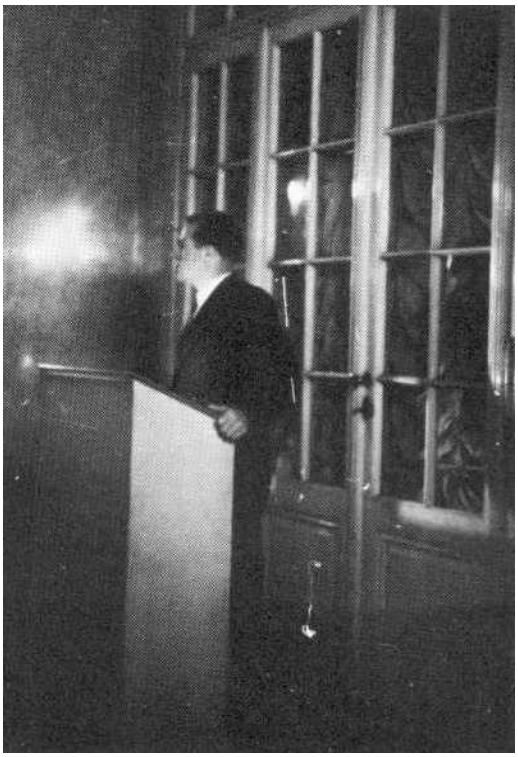

45. Vasile Andrei în cursul cuvântării, evocând jertfele studenţimii

46. Miniştrii români la serbarea de 10 decembrie

47. Ofiţerii români la serbare. În mijloc, comandorul Bailla

48. Grupul legionar. În centru, Traian Puiu

49. Dr. Dumitru între Gică Marinescu şi Ioraş

50. O familie de refugiaţi. În stânga, Eugen Teodorescu

51. Corul legionar condus de Cubicec

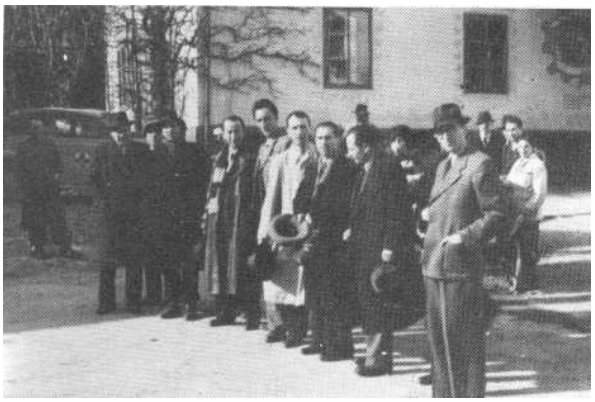

52. Emil Bulbuc şi Ilie Vlad Sturdza în momentul sosirii la Viena

53. De la stânga: Costea, Ionică, Bulbuc, Ilie Sturdza, Ponta

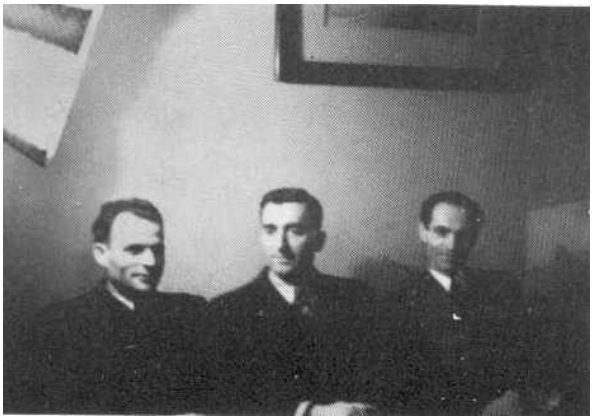

54. Corneliu Georgescu cu Borobaru şi M. Dimitriu

55. Dr. Dumitru, col. Alexandrescu şi Vladimir Cristi, la o masă

56. Baden am Wien, Crăciun 1944

57. Horia Sima cu prof. Sângiorgiu

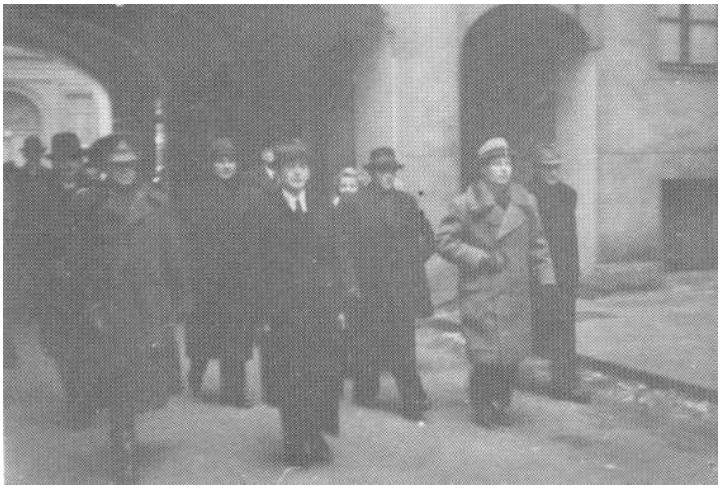

58. 6 ianuarie 1945. Serbarea Codreanu la Berlin. Miniştrii români se îndreaptă spre Beethoven Halle

59. Ofiţeri germani participă la serbare

60. Generalul Gheorghe în drum spre Beethoven Halle

61. Comemorarea lui Codreanu la Berlin. Comandantul cu prof. Six. Şeful secţiei culturale din Ministerul de Externe şi prof. Gamillscheg

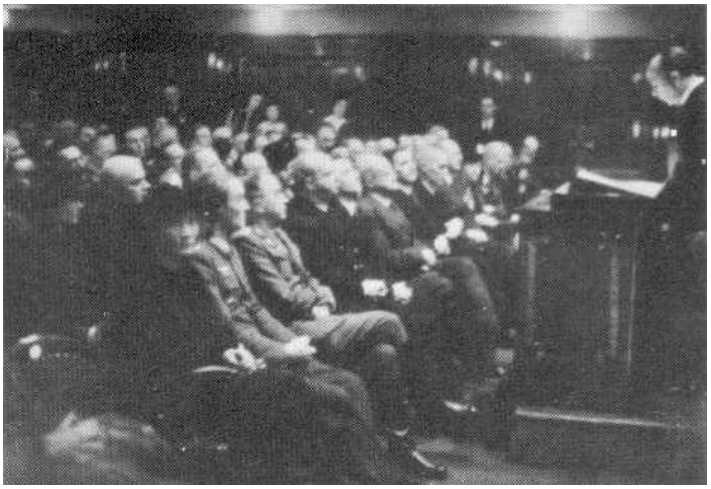

62. Beethoven Halle. Grigore Manoilescu ţinându-şi conferinţa

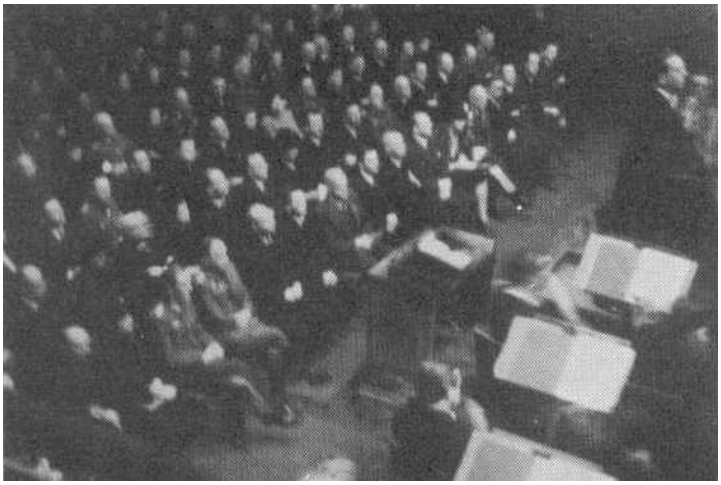

63. Maestrul Furtwängler dirijând „Filarmonica” în cursul execuţiei „Simfoniei Codreanu”

64. Beethoven Halle. Asistenţa la serbare Codreanu

65. Ambasadorul german von Altenburg cu Horia Sima şi prof. Kantargieff, ministru bulgar

66. Alt-Aussee, ultimul sediu al guvernului român. Generalul Chirnoagă cu Comandantul şi soţia lui

67. Doamna Iasinschi cu Doamna Sima

68. Vedere din Alt-Aussee

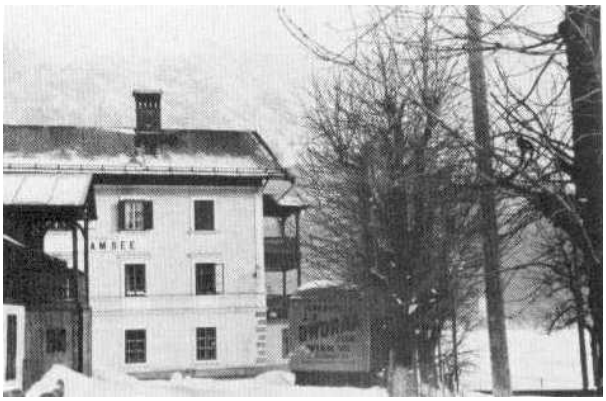

69. Hotel Am See, unde au locuit legionarii

70. Pe o coastă în jurul lacului Aussee: prof. Sângiorgiu, Corneliu Georgescu, Elvira Sima, delegatul Ministerului de Externe, însărcinat cu protocolul şi Horia Sima

71. Pe o stradă din Alt-Aussee. De la stânga: Haas, secretarul ambasadorului von Altenburg, Horia Sima, dr. Ion Fleşeriu şi Mircea Dimitriu

72. Pe o cărare în jurul lacului

73. Ieşind din casa unde locuiau la Alt-Aussee

74. Pe lacul îngheţat. În fund, Dachauergebirge

75. În drum spre casă. La dreapta, Corneliu Georgescu. La stânga, Grigore Manoilescu

76. Doamna şi Domnul Iasinschi la Alt-Aussee

77. O stradă din Alt-Aussee

78. Horia Sima vizitează pe Mitropolitul Visarion la Kitzbühel. În faţa hotelului unde locuia

79. În conversaţie cu Mitropolitul

80. Mitropolitul Visarion, viguros şi iubitor de alpinism

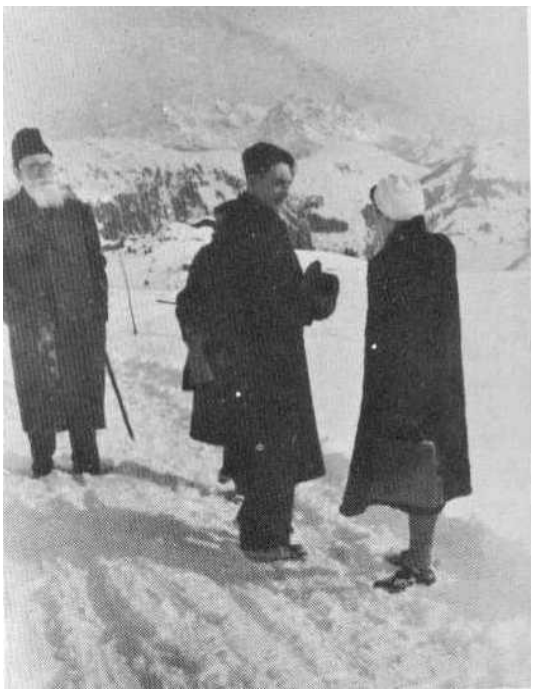

81. Mitropolitul, Horia Sima şi soţia lui

82. Ger la Alt-Aussee. Generalul, Horia Sima şi Vasile Iasinschi

2. Armata Naţională

Armata Naţională a luat fiinţă pe baza unui decret al guvernului de la Viena. Instrucţia unităţilor s-a făcut la centrul Döllersheim, aşezat la 90 km nord-vest de Viena.

Şeful armatei naţionale era Generalul Platon Chirnoagă, Ministru de Război în guvernul de la Viena, având ca personal de conducere pe Lt. Col. Ciobanu, pe Colonelul Alexandrescu şi pe Comandorul Bailla pentru chestiuni de aviaţie. Colonelul Alexandrescu supraveghea instrucţia trupei şi se deplasa deseori la Döllersheim.

S-a convenit cu autorităţile germane ca şeful operativ al diviziei româneşti în pregătire să fie un ofiţer german, pentru înlesnirea utilizării ei în ansamblul frontului. Primul comandant al diviziei a fost Colonelul Alfred Ludwig, care a fost înlocuit în Ianuarie 1945 prin Colonelul Fortenbach.

Îndată după formarea guvernului, primul regiment a depus jurământul de credinţă. Comandantul primului regiment a fost maiorul Wehnert, iar comandanţii de batalioane, căpitanii Opriş şi Dreve. Legionarii s-au împrăştiat prin toate companiile pentru a face legătura sufletească între vechii refugiaţi, foştii prizonieri şi ofiţerii şi subofiţerii din Germania care au aderat la armata naţională.

Crăciunul anului 1944 a fost sărbătorit în mijlocul unei mari animaţii, punându-şi speranţe în eficacitatea noilor arme germane. Graţie exemplului şi atitudinii dârze a legionarilor şi a tinerilor ofiţeri de la şcolile din Germania, moralul trupei era ridicat. Propaganda din

lagărele de prizonieri, condusă de Vasile Mailat, Toader Ioraş, Vasile Posteucă şi Eugen Teodorescu, dăduse roade. Mii de prizonieri au aderat la armata naţională, încât se constituiseră două regimente şi al treilea era în formare.

În afară de divizia de la Döllersheim, se pregăteau trupe speciale în trei centre deosebite. Una din aceste şcoli era la Korneuburg, unde se instruiau în vederea paraşutării şi a luptelor de guerrilă aproximativ 70 legionari. Acest grup era comandat de Lt. Müller, având ca ajutor pe Virgil Popa. Un al doilea centru funcţiona în cadrul Abwehr-ului şi era condus de Lt. Pfeiffer (Piff). Lt. Pfeiffer îşi avea la început şcoala aproape de Viena. Mai târziu s-a mutat la Krems şi ultima lui reşedinţă a fost la Achensee-Tirol. O parte din echipele formate aici au fost paraşutate în România, unde au înfăptuit acte de mare eroism. În regiunea Stockerau-Hollabrunn exista *IV Jagdkommando Skorzeny*, în cadrul căreia se instruia şi un detaşament românesc. Şeful acestor unităţi era Maiorul Benesch, iar şeful detaşamentului românesc, Maiorul Tobă. Acest grup se pregătea în vederea unei ofensive germane în Ungaria, cu scopul de a dezorganiza legăturile şi a tăia liniile de comunicaţie.

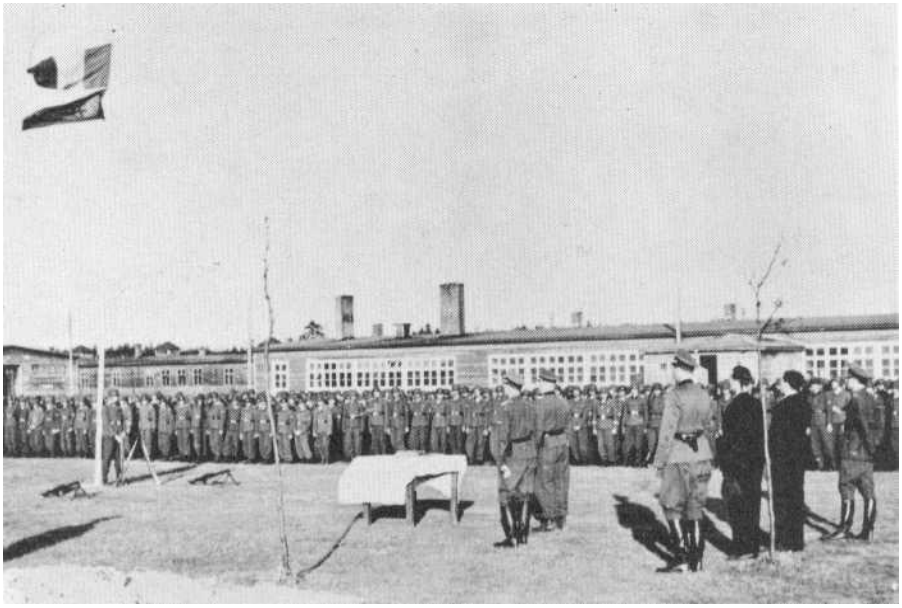

1. Regimentul 1. Depunerea jurământului

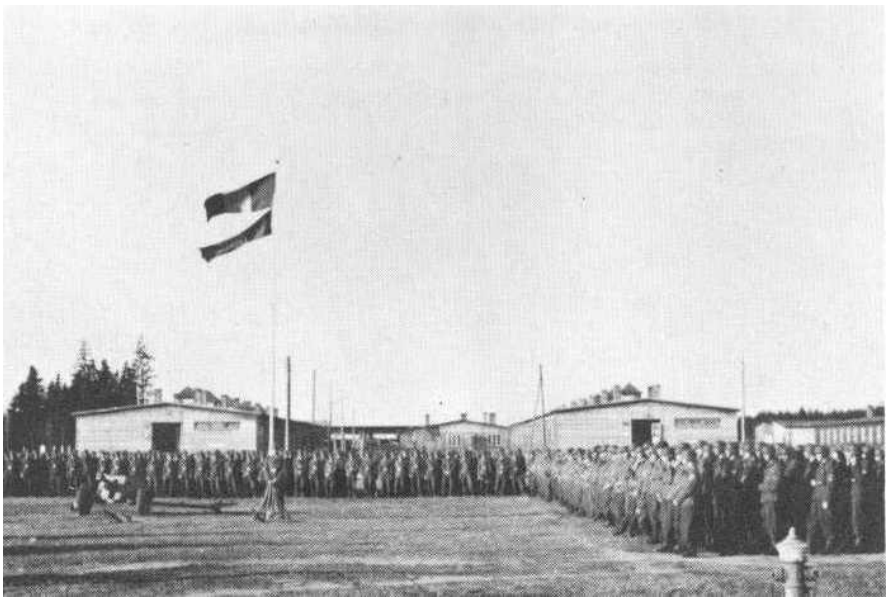

2. Trupele adunate în careu

3. Membrii guvernului şi comandanţii militari trec în revistă trupele

4. Spre locul de adunare

5. Colonelul D. Alexandrescu cu colonelul Ludwig, comandantul diviziei româneşti

6. Preotul Cojocaru, duhovnicul regimentului 1, celebrează slujba religioasă

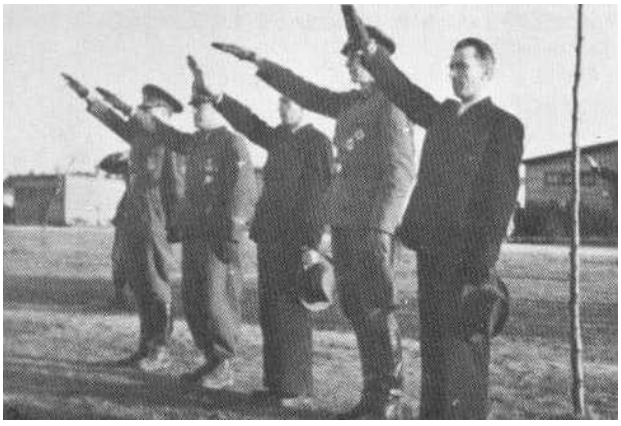

7. În momentul depunerii jurământului

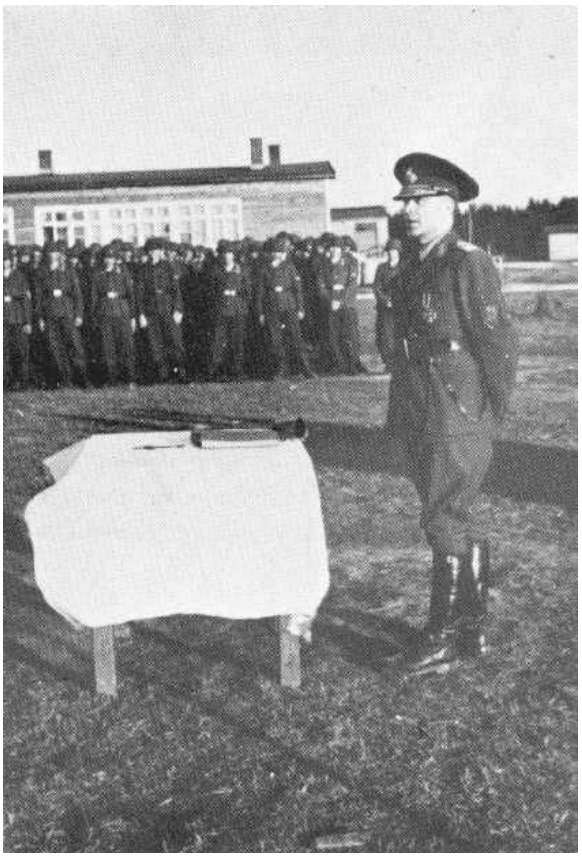

8. Generalul Chirnoagă vorbeşte ostaşilor

9. Vederea campamentului din Döllersheim

10. Colonelul Ludwig salută pe Horia Sima

11. Maiorul Wehnert, comandantul regimentului 1, cu Generalul Chirnoagă

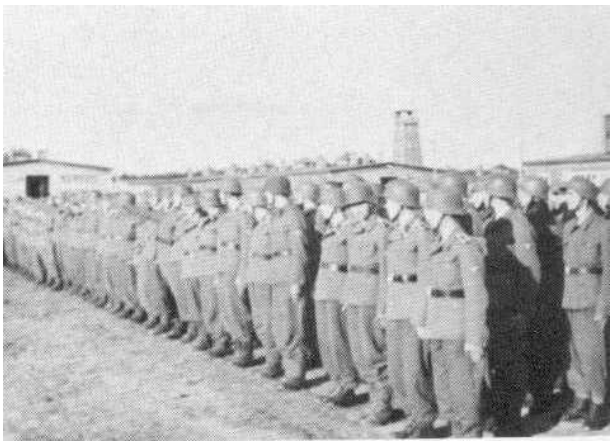

12. În front

13. Generalul Chirnoagă

14. Maiorul Wehnert

15. Horia Sima trece în revistă o unitate de la Döllersheim

16. Grup de ostaşi

17. Exerciţii cu pistolul

18. Un pluton de elevi ofiţeri

19. Companie în marş

20. În primul plan, col. Cojocaru

21. Ică Tănase cu Dan Iasinschi

22. Ofiţeri la raport

23. Grup de legionari din armată

24. Adunarea pentru instrucţie

25. Adunarea pentru instrucţie

26. Ostaşi în repaus. Al doilea din dreapta, Valeriu Vinţan

27. Dr. Victor Apostolescu, medicul regimentului

28. Un grup de ofiţeri

29. Pe câmpul de tragere. Colonelul Alexandrescu supraveghează pregătirea ostaşilor

30. Pe câmpul de tragere

31. Pe câmpul de tragere

32. Exerciţii de tragere

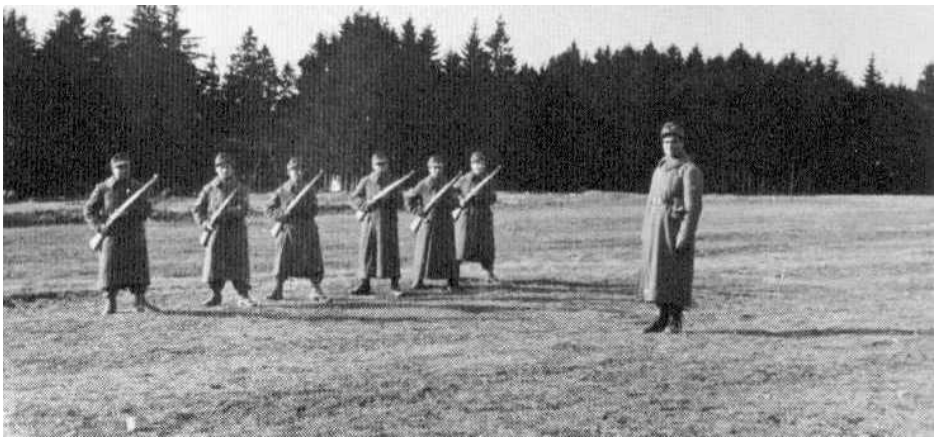

33. Exerciţii de tragere

34. Exerciţii de tragere

35. Crăciun 1944. Membrii guvernului împreună cu comandanţii unităţii se îndreaptă spre sala unde are loc o serbare ostăşească

36. Se joacă „Irozii”

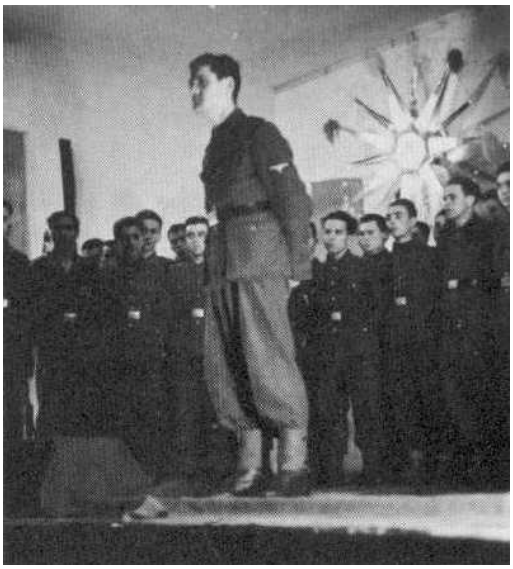

37. Corul ostaşilor

38. Generalul Chirnoagă vorbind ostaşilor la serbarea de Cărciun

39. Asistenţa la serbare

40. În primul plan din dreapta, col. Ciobanu, Iasinschi şi col. Ludwig

41. Vedere generală. Căpitanii Dreve şi Cojocaru

42. Vedere parţială. În mijloc, Ică Tănase

43. Serbarea de Crăciun

44. Masa de Crăciun. De la stânga: Iasinschi, Horia Sima, gen. Chirnoagă şi col. Ludwig

45. Aspect al mesei. La stânga, căpitanul Opriş

46. La dreapta se vede căpitanul Dreve. În faţa lui, preotul căpitan Cojocaru

47. După sfârşitul serbării

48. Ostaşii părăsesc sala

49. Gen. Chirnoagă cu comandorul Bailla la Döllersheim

50. Colonelul Alexandrescu cu Mircea Dimitriu

51. Dan Iasinschi cu tatăl său

52. Ilie Smultea la Döllersheim

53. Profesorul Sângiorgiu cu ostaşi trecuţi în rândurile armatei naţionale

54. Profesorul Sângiorgiu cu ostaşi trecuţi în rândurile armatei naţionale

55. Prof. Sângiorgiu la o unitate de propagandă a armatei naţionale pe linia frontului. La dreapta, Viorel Boborodea

56. Prof. Sângiorgiu la o unitate de propagandă a armatei naţionale pe linia frontului

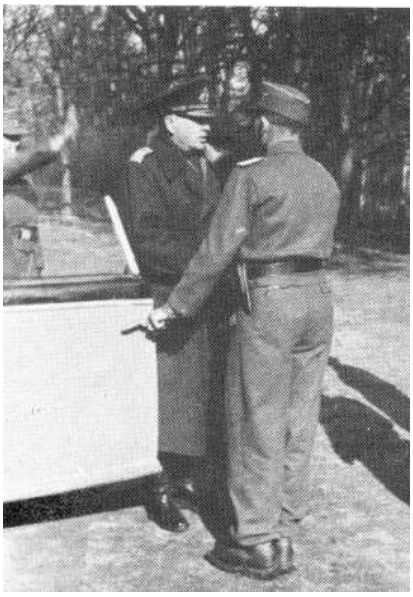

57. Generalul la Centrul Stockerau

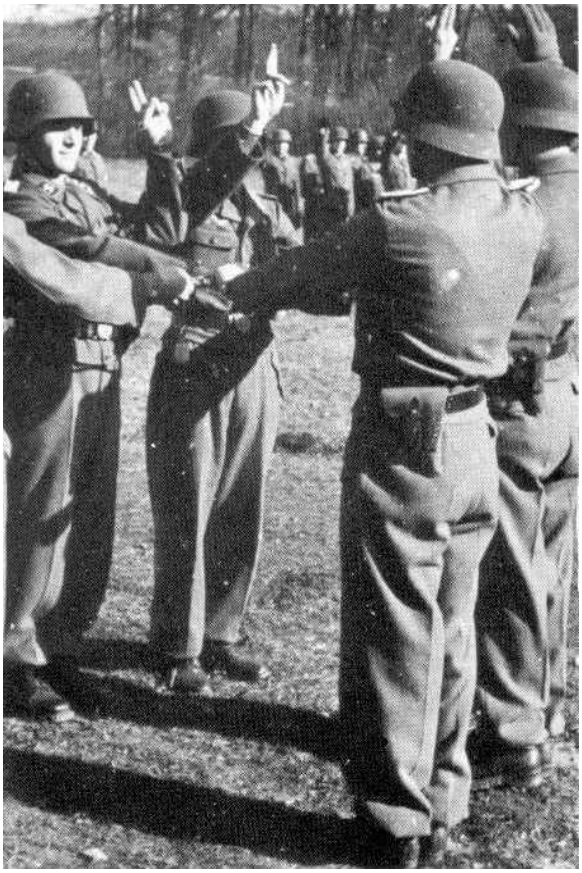

58. Depunerea jurământului

59. Maiorul Benesch, şeful trupelor speciale de la Stockerau

60. Salutul la drapel. Gen Chirnoagă, Horia Sima, maiorul Benesch şi Virgil Popa

61. Maiorul Tobă, comandantul român al Centrului

62. Gen. Chirnoagă în faţa trupelor speciale

63. Schimb de impresii cu ofiţerii români

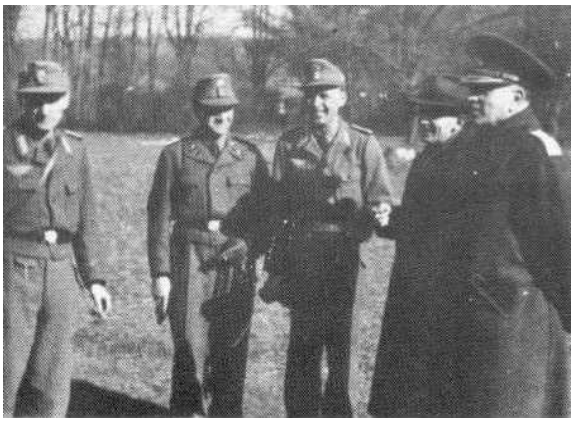

64. Un moment de camaraderie cu ofiţerii români. Mircea Orendovici şi Leonte Cojocaru

65. Horia Sima la centrul de formaţie al Abwehr-ului

66. Cu lt. Pfeiffer (Piff), şeful centrului din Krems

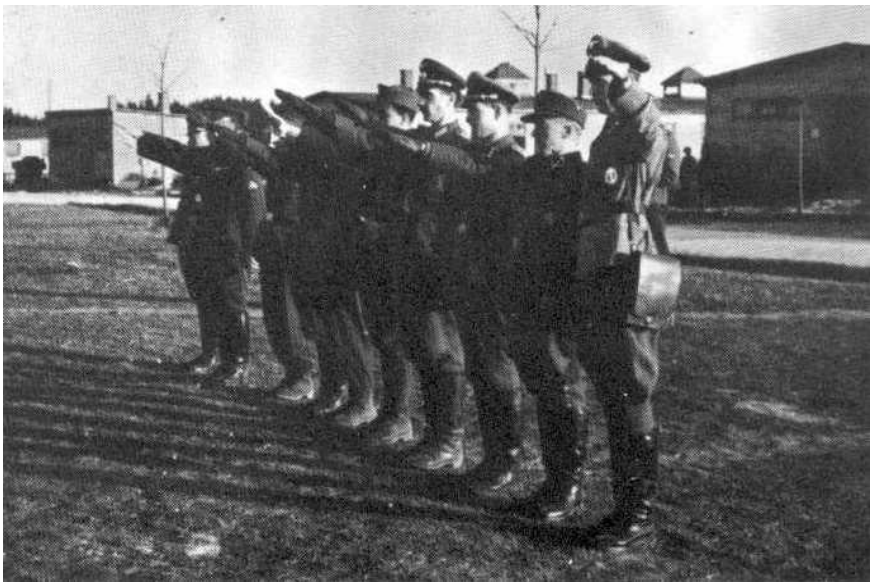

67. Grupul de instructori ai centrului, români şi germani, salută pe Comandantul Legiuniii

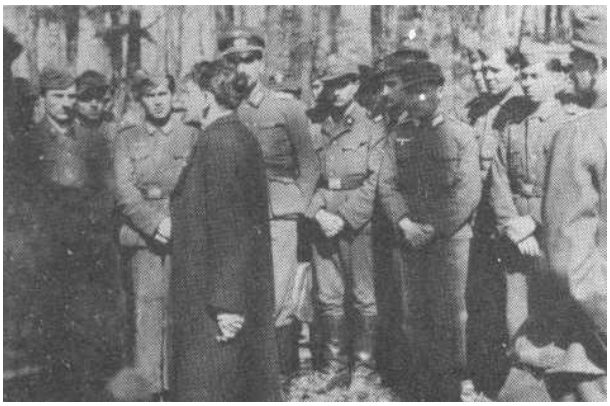

68. Horia Sima vorbeşte voluntarilor concentraţi la această şcoală

69. Horia Sima vorbeşte voluntarilor concentraţi la această şcoală

70. Un moment din cursul cuvântării. Al doilea din stânga: ofițerul legionar Cicero Popescu, căzut în luptă

71. Se interesează de fiecare în parte

72. Ostaşii cântă cu voioşie şi speranţă în eliberarea neamului

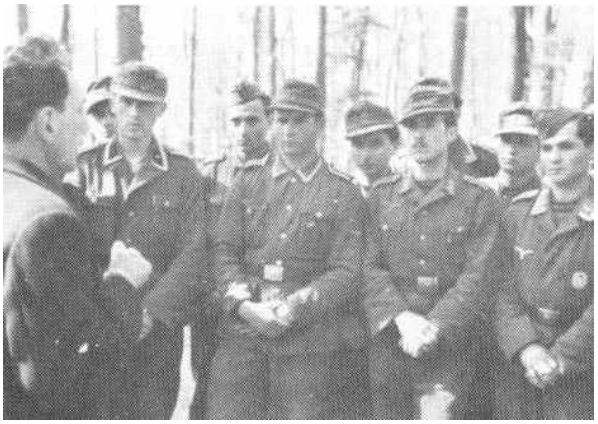

73. O ultimă exhortaţie

74. Ruperea rândurilor

75. Grupul legionar de la Korneuburg

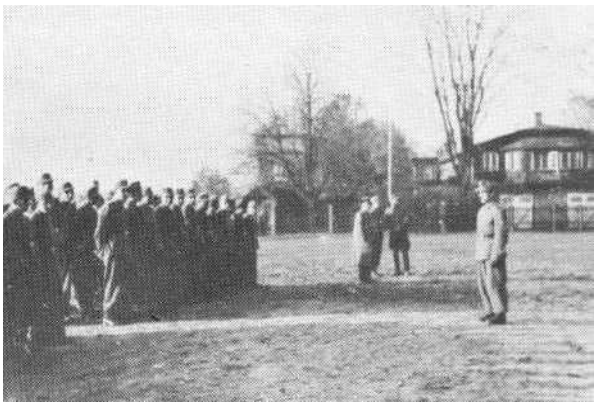

76. Legionarii în front

77. În curtea centrului de instrucţie

78. Virgil Popa. Şeful centrului legionar

VI. MARELE EXIL (1945-1976)

Marele exil durează de peste 30 de ani. A început în 8 Mai 1945, data capitulării Germaniei şi n-a luat sfârşit nici astăzi, din cauza perpetuării ocupaţiei României de către armatele bolşevice.

În 8 Mai 1945 încetează şi existenţa guvernului naţional român de la Viena. Ultimul lui sediu este la Alt-Aussee, de unde atât foştii miniştri cât şi toţi românii aflători aici şi ocrotiţi de el se împrăştie în diferite puncte din Austria şi Germania. Vasile Iasinschi, Generalul Chirnoagă şi Prof. Sângiorgiu se retrag la Bad Gastein în Austria. De aici Profesorul Sângiorgiu se refugiază mai târziu în zona engleză din Germania. În Februarie 1946, Vasile Iasinschi şi Generalul Chirnoagă sunt arestaţi de Americani şi internaţi în lagărul Olasenbach, de unde sunt eliberaţi în Iunie 1947. Vladimir Cristi, împreună cu Prof. Ion Ionică, sunt uciși de niște contrabandiști într-o încercare nefericită de a trece munţii din Austria în Italia. Grigore Manoilescu, după o lungă peregrinare prin Germania, reuşeşte să ajungă în Italia şi se stabileşte la Roma. Corneliu Georgescu dispare fără urmă la Mittersill în Austria şi numai în 1951 i se descoperă osemintele în cimitirul aceluiaşi sat, îngropat ca necunoscut. Fusese şi el răpus de un bandit pentru a-1 jefui. Mihail Sturdza, înainte de capitularea Germaniei, se retrage în Danemarca, de unde mai târziu vine la Paris.

Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, însoţit de Traian Borobaru şi Petre Ponta, intră în clandestinitate şi timp de şase luni, din Mai până în Octombrie 1945, nu se mai aude nimic de ei. Ei trec din Austria în Germania, străbat pe jos zona americană de la sud la nord,

apoi cu bicicletele pătrund în zona franceză, unde se stabilesc la Freiburg. Aici rămân până în Octombrie 1945, când revin în Bavaria şi reiau primul contact cu legionarii la Freising. De aici trec din nou în Austria. În 30 Decembrie 1945, Horia Sima, însoţit de Traian Borobaru şi de Ion Crivăţ, trec în Italia pe înălţimile înzăpezite de deasupra pasului Brennero.

La 1 Ianuarie 1946, Horia Sima e la Roma, unde se întâlneşte cu Grigore Manoilescu, Emil Bulbuc şi Emil Popa. De aici, cu Traian Borobaru şi Emil Bulbuc, coboară, până la Neapole, unde petrec iarna.

În Martie 1946, Horia Sima şi Traian Borobaru cad în mâinile poliţiei franceze la Menton, într-o încercare neizbutită de a trece în Franţa pe mare. Poliţia franceză îi restituie poliţiei italiene. După două luni de deţinere în închisorile din Ventimiglia şi Imperia, sunt internaţi în lagărul Fossoli, de lângă Carpi, din provincia Modena. În mijlocul celor mai mari primejdii, putând fi recunoscut şi denunţat în fiecare moment, Horia Sima reuşeşte să se strecoare neobservat până la eliberare, în 30 Noiembrie 1946.

Schimbându-şi identitatea, se stabileşte la Florenţa, unde, împreună cu Alexandru Popovici, petrece toată iarna şi primăvara anului 1947. În Iunie 1947, găseşte un nou adăpost la Bergamo, în casa contesei Giulia Adelasio, unde locuia Toader Ioraş.

În Iulie 1947 încearcă să treacă din nou frontiera în Franţa, de astă dată peste munţi, însoţit de Paul Popescu. Expediţia se sfârşeşte tragic. Emil Bulbuc, care voia să-i conducă până la poalele munţilor, este ucis la Costigliole de Salluzzo, pe malul unui râu, de un bandit. Acesta credea că are de-a face cu nişte negustori bogaţi, când în realitate n-a găsit decât şase mii de lire. Banditul, un tânăr de 19 ani, Mario Colombero, fost partizan, a fost condamnat apoi de Tribunalul din Cuneo.

În sfârşit, în Septembrie 1947, cu un paşaport al Crucii Roşii, Horia Sima reuşeşte să treacă în Franţa şi se stabileşte la Paris.

Din acest moment se încheie perioada clandestinităţii. Horia Sima iese la suprafaţă şi începe acţiunea de reorganizare a mişcării.

l. Austria

Spre deosebire de alte ţari din Europa, în Austria activitatea legionară nu s-a întrerupt nici o clipă după capitulare. Era o ţară situată în centrul Europei, la intersecţia dintre Germania, Italia şi spaţiul Europei răsăritene, invadat de hoardele bolşevice. Importanţa ei strategică pentru lumea refugiului era enormă. Austria era poarta de intrare cea mai accesibilă pentru toţi acei care îşi căutau scăpare în lumea liberă.

Nici nu trecuseră câteva luni de la ocuparea Austriei şi în zonele ei libere s-au constituit Comitete Române care ocroteau pe refugiaţi, le procurau acte şi se îngrijeau de asistenţa lor

socială. Dintre aceste comitete, cel mai important şi cel care a desfăşurat o activitate mai bogată a fost Comitetul Român din Salzburg. A fost înfiinţat în Iunie 1945, sub preşedinţia lui Marcel Ghinea. După plecarea acestuia în Franţa, a luat conducerea Comitetului inginerul Iordan Caraivan. Emigrând inginerul Caraivan în Statele Unite, ajunge în anul 1950 în fruntea Comitetului avocatul Traian Puiu.

Comitetul Român de la Salzburg s-a bucurat de sprijinul Vaticanului, prin mijlocirea Misiunii catolice Române din Austria. În Noiembrie 1949 este designat de Vatican să ia conducerea Misiunii Catolice Romane din Austria preotul Dr. Florian Müler şi din acest moment începe o perioadă de colaborare fecundă între cele două organisme. S-a cumpărat şi amenajat o baracă pentru a servi ca dormitor refugiaţilor, iar un bunkăr a fost curăţit şi transformat în bucătărie şi sală de mese. Misiunea Vaticanului şi alte instituţii de ajutorare procurau mijloacele materiale, iar membri Comitetului Român prestau munca necesară de administrare a căminului şi a cantinei.

Comitetul Român de la Salzburg a fost un dig de protecţie al Românilor din Austria contra infiltraţiilor comuniste şi un post avansat de luptă pentru eliberarea patriei noastre. Din acest centru au plecat multe elemente spre ţară, dintre cari unii au căzut în ciocnirile cu poterele regimului.

Tot la Salzburg s-a desfăşurat rodnica activitate de multiplicare a textelor clasice ale literaturii legionare. Sediul acestei tiparniţe a fost în Ignatz Harrer Strasse 75.

Horia Sima a revenit în Austria în vara anului 1951, cu scopul de a recupera un manuscris din amintirile lui Corneliu Georgescu, ascuns într-o scorbură de copac dintr-o pădure în apropiere de Alt-Aussee. Din nefericire, manuscrisul se deteriorase atât de mult din cauza timpului şi a umidităţii, încât n-a mai putut fi restaurat.

În Mai 1951 au fost descoperite osemintele lui Corneliu Georgescu de către Dr. Ion Fleşeru în cimitirul din Mittersill şi reînhumate.

În 1974 s-a ridicat o cruce pe mormântul lui Corneliu Georgescu, cu participarea legionarilor din Austria şi Germania.

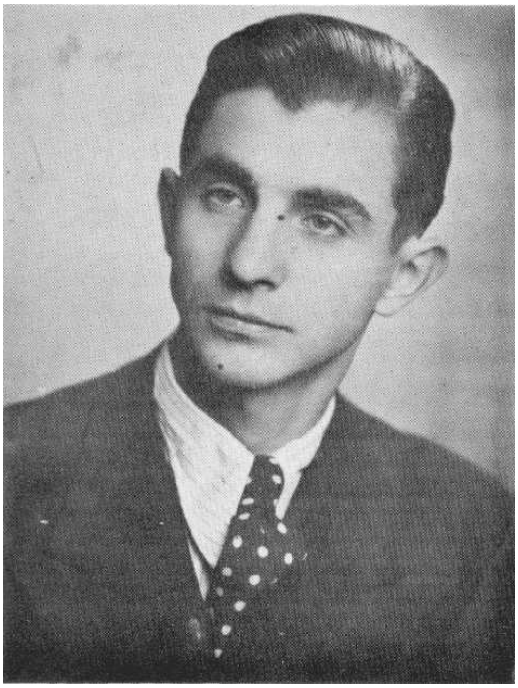

1. Eugen Teodorescu, fost şef al regiunii Dobrogea. Pleacă în ţară în 1947 şi e arestat în 1948. Face închisoare la Aiud până în 1964

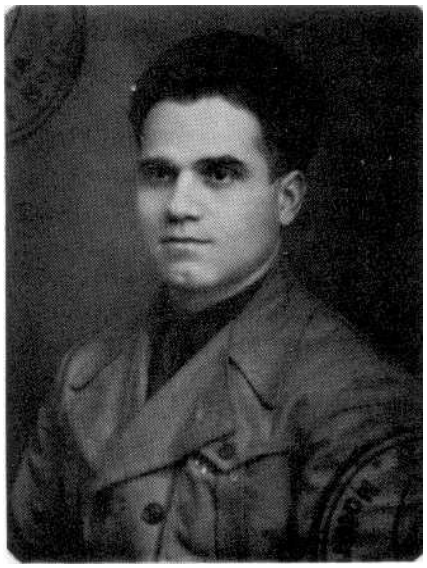

2. Petre Monoranu. Mort în luptă

3. Eugen Raţiu, prizonier în Vorkuta

4. Dragoş Holnic

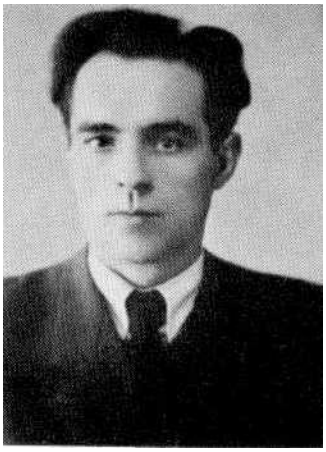

5. Vasile Jurcă, ucis pe frontieră

6. Vasile Hanu. Închisoarea Aiud

7. Pelerinajul Căminului din Salzburg la Alt-Oetting, cu preotul Florian Müller

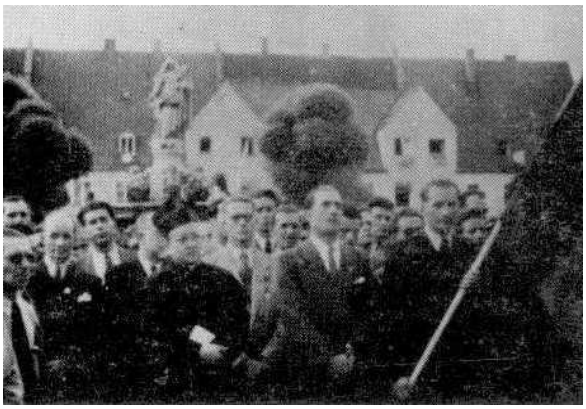

8. Pelerinajul Căminului din Salzburg la Alt-Oetting, cu preotul Florian Müller

9. Baraca Comitetului Român din Salzburg, Elisabethstr. 38, unde s-a instalat căminul

10. Preotul Müller cu Traian Puiu şi Tuliu Başiu

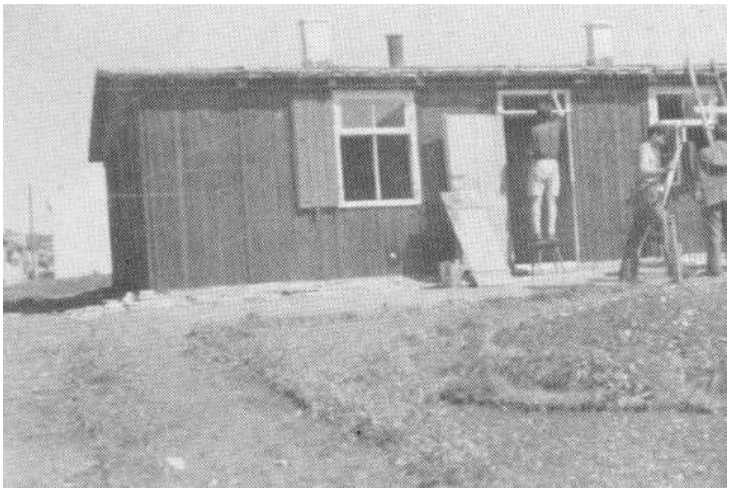

11. Voluntari ai Comitetului Român din Salzburg la lucrări de reparaţie şi de amenajare ale barăcii

12. Nivelarea terenului

13. La tăiat de lemne pentru iarnă, în pădure

14. Lecţii de limba engleză la Cămin

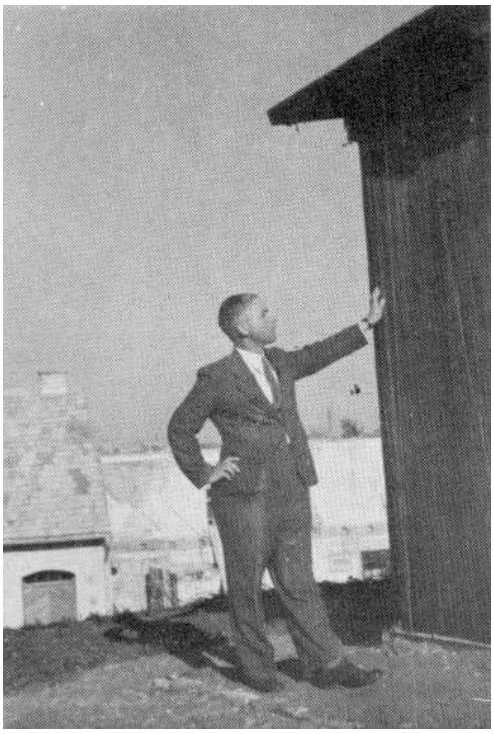

15. Camaradul Sandu Marin pe al cărui nume figura proprietatea barăcii

16. Locatari ai Căminului

17. Grupul legionar din Salzburg în excursie

18. Fraţii Golea la cantina din bunkăr

19. Lectură în Cămin. În stânga, Vasile Florescu, legionar din Prahova

20. Monseniorul Kirk, şeful misiunii catolice Române din Europa Occidentală, vizitează căminul din Salzburg

21. Grup de români în faţa căminului. În mijloc, preotul dr. Florian Müller

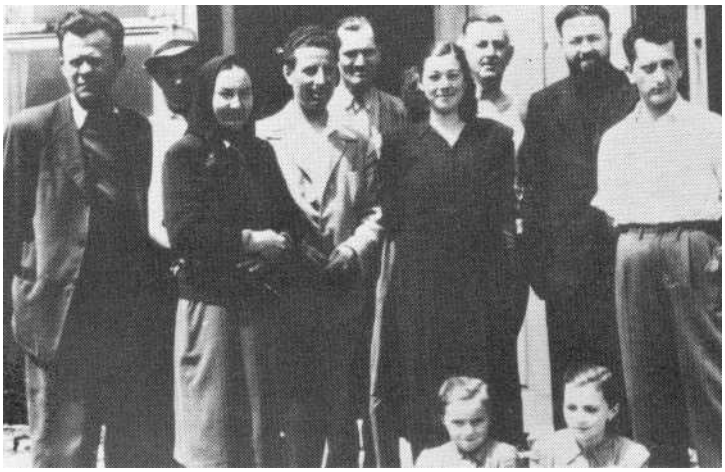

22. În faţa căminului cu părintele Vasile Zăpârţan, urmaşul preotului Müller la conducerea Misiunii Catolice Române din Austria

23. Echipa de dansatori a Comitetului Român din Salzburg

24. Traian Golea la maşina de multiplicat, în tipografia legionară din Salzburg

25. Sandu Marin şi Neaţă Spiridon la bătutul matriţelor

26. Horia Sima şi Mircea Dimitriu în vara lui 1951, prin locurile străbătute în 1945, al plecare din Alt-Aussee

27. La scorbura unde a fost ascuns manuscrisul lui Corneliu Georgescu

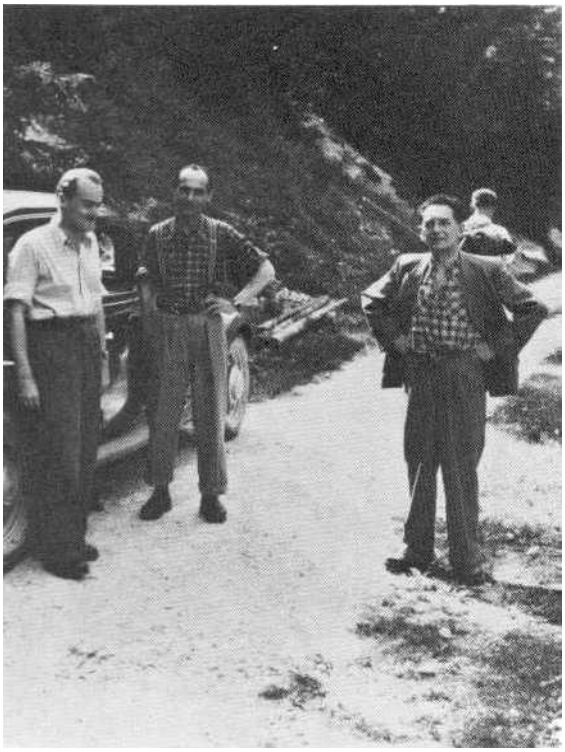

28. Pe drumul care intră în pădure

29. Vedere generală de la opalele lui Dachauergebirge, de unde începe oraşul

30. Locul unde au fost aflate osemintele lui Corneliu Georgescu în cimitirul din Mittersill-Austria. Dr. Fleşeriu şi Mailat la deshumare

31. O coroană este depusă de legionari pe locul unde îşi doarme somnul de veci Comandantul Bunei Vestiri

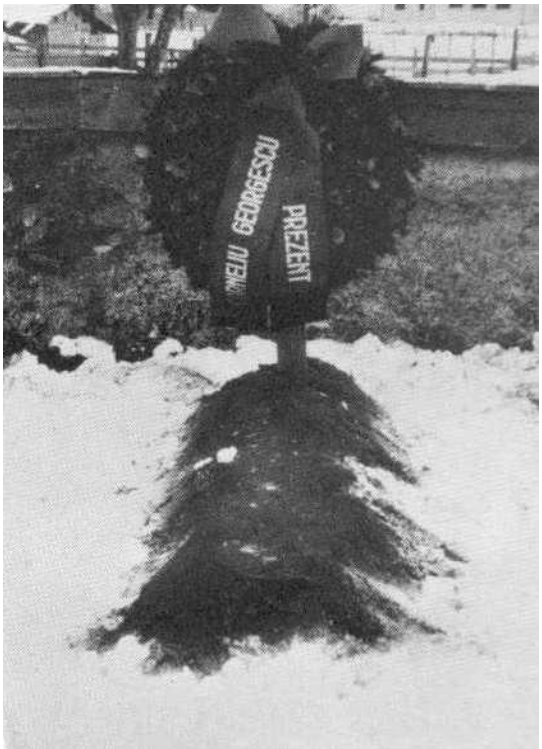

32. Mormântul după reînhumare

33. Reculegere la mormânt

34. 22 iunie 1974. Sfinţirea crucii de pe mormântul Comandantului Bunei Vestiri, Corneliu Georgescu, la Mittersill-Austria

35. Legionarii prezenţi la sfinţire. De la stânga: Boacă, Neaţă, Mailat, Golea, Marinescu, Onciu şi Zimermann

36. Crucea lui Corneliu Georgescu cu inscripţia de pe ea

2. Germania

Din perioada dispariţiei totale din circulaţie a Comandantului Legiunii sunt primele patru fotografii. Horia Sima, Petre Ponta şi Traian Borobaru aveau paşapoarte germane, dându-se drept germani din România, transplantaţi în Reich în cursul războiului. De la Alt-Aussee, după ce au trecut frontiera austriacă, au străbătut toată Germania de la est la vest, lucrând pe la gospodăriile ţăranilor.

Ceilalţi legionari au făcut la fel sau şi-au găsit adăpost prin diverse lagăre. Profesorul Sângiorgiu nesimţindu-se în siguranţă la Bad Gastein, se refugiază în zona engleză la Udem, unde a locuit până la moartea lui, întâmplată în 1950.

Tot în Germania s-au pregătit, începând cu 1950, legionarii care s-au anunţat voluntari să se întoarcă în ţară, cu scopul de a întări mişcarea de rezistenţă: Ion Tolan, Ică Tănase, Ion Golea, Alexandru Popovici şi Ion Samoilă. Instructorii lor au fost Petre Ponta şi Dr. Mircea Muşetescu.

În vara anului 1951, au loc importante consfătuiri la Traunstein - Bavaria între Horia Sima, Generalul Chirnoagă şi cadrele conducătoare ale Legiunii din Austria şi Germania. Se procedează la reorganizarea mişcării şi se iau măsuri pentru intensificarea acţiunii ei propagandistice.

Îndată după capitulare, legionarii din Germania au luat iniţiativa de a constitui organizaţii româneşti în toate zonele libere. Sub impulsul legionarilor au luat naştere Asociaţia Românilor din Sudul Germaniei, cu sediul la München; Asociaţia Românilor din Vestul Germaniei, cu sediul la Köln; Asociaţia Românilor din Sud-Vestul Germaniei, cu sediul la Freiburg.

Manifestaţiile legionare din Germania au fost extrem de numeroase şi nu s-au întrerupt niciodată. Activitatea mişcării se confundă în Germania cu toate marile iniţiative de luptă contra comunismului. În 1954 se creează, sub conducerea lui Traian Golea, micul complex tipografic din Dachauerstr. 119, unde se tipăresc de acum înainte publicaţiile legionare. Tot la München s-a întemeiat în 1953 „Institutul Român", sub preşedinţia lui Grigore Manoilescu. În fiecare an s-au săvârşit acte comemorative în memoria Căpitanului şi a eroilor Moţa şi Marin. În 7 Noiembrie 1954 a avut loc la München o mare manifestaţie, denumită „Închinare eroilor români şi germani căzuţi în lupta contra comunismului". Serbarea a fost organizată de Institutul Român din Germania şi de Misiunea Catolică Română din Germania.

Pierderi grele a suferit mişcarea prin moartea lui Traian Borobaru în 1971, a Generalului Chirnoagă în 1974 şi a lui Dumitru Leontieş, care, împreună cu Preotul Vasile Zăpârţan, şi-a găsit sfârşitul într-un tragic accident de maşină în August 1976.

1. Petre Ponta la Memmingen, lucrând la culesul fânului

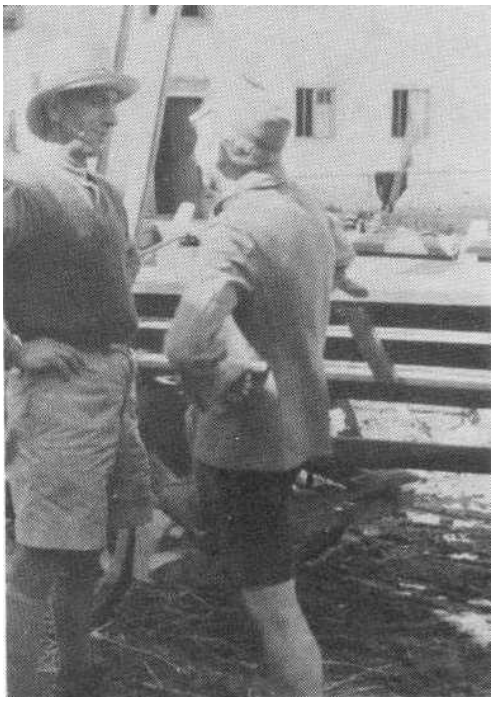

2. Cu un alt lucrător

3. Horia Sima şi Petre Ponta străbătând Pădurea Neagră

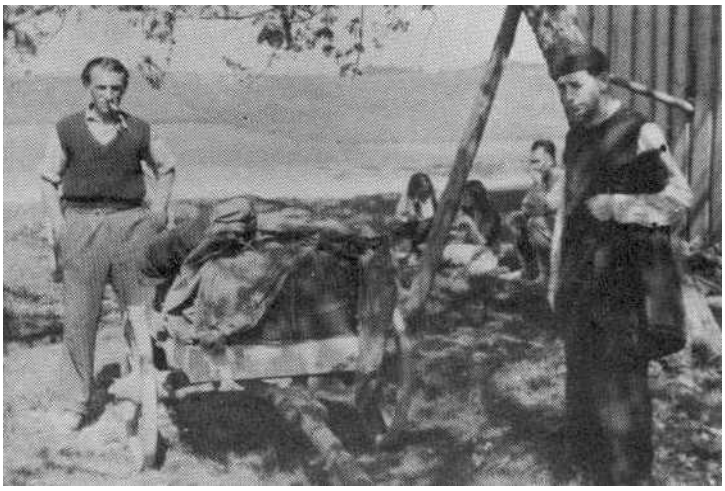

4. Horia Sima şi Petre Ponta străbătând Pădurea Neagră

5. Lagărul din Wingate-Hanover. În centru, Arhimandritul Lucaci şi Ion Vinţan

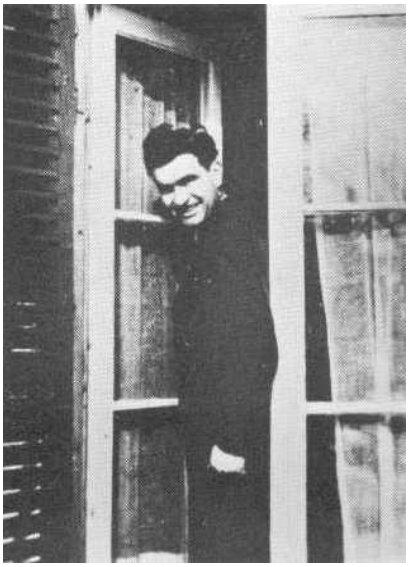

6. Ică Tănase în zona engleză

7. Grup de legionari din nordul Germaniei

8. Ion Sângiorgiu în zona engleză

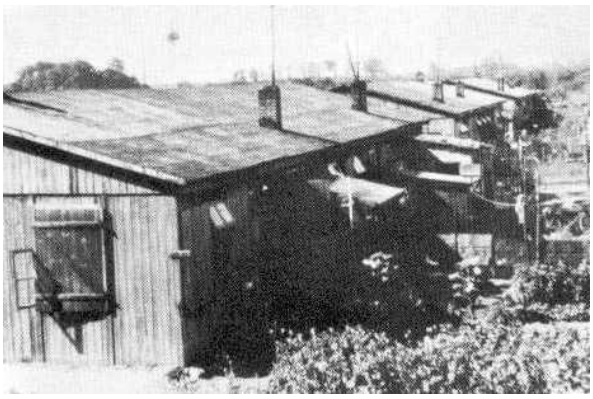

9. Lagărul Lutzen. Baraca românilor prizonieri

10. Lagărul Weidach (Kempten), 1946-47

11. Stralsund-Germania. Legionari la mormintele prizonierilor români din primul război

12. Legionari le Freising, 1945: Creţu, Velescu şi Bucur Stănescu

13. Ică Tănase şi Verca

14. Lala, fata lui Ion Samoilă

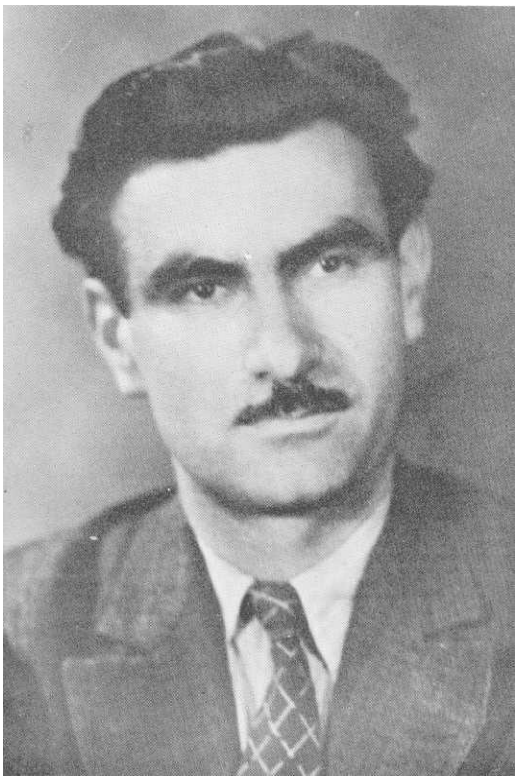

15. Ică Tănase. O eroică figură a Gărzii de Fier. Împuşcat de comunişti în 30 octombrie 1953

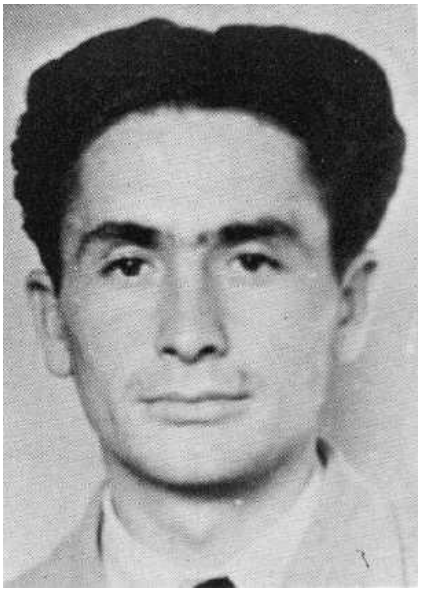

16. Ion Golea. Figură legendară a mişcării de rezistenţă. Este împuşcat de comunişti în 30 octombrie 1953

17. Petre Ponta, instructor al echipelor

18. Ion Samoilă. Se duce cu Golea în ţară şi are aceeaşi soartă

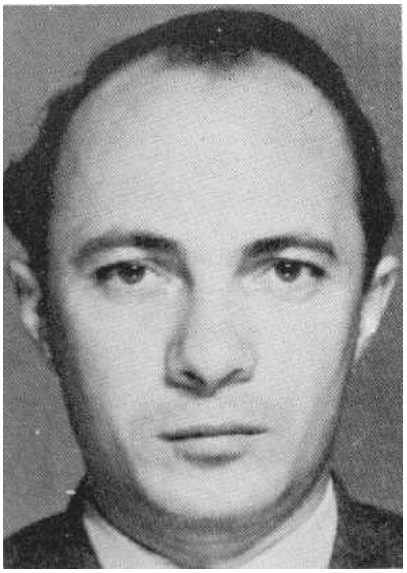

19. Alexandru Popovici. Moare împuşcat cu tot grupul de 13, în 30 octombrie 1953

20. Ion Golea la Lindau. Vara lui 1951

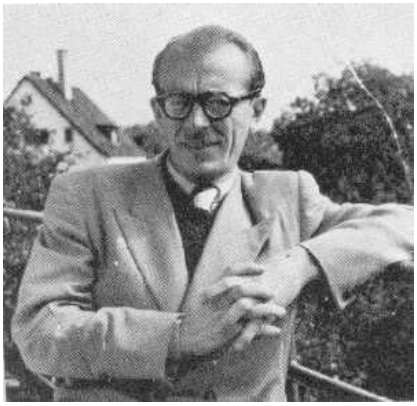

21. Dr. Mircea Muşetescu

22. Gogu Gheorghiu. Ultimul plecat în ţară

23. Ion Tolan, primul plecat în ţară. Împuşcat la 30 octombrie 1953

24. Vara lui 1951 în Germania. Horia Sima cu Marinescu şi Dimitriu

25. Mircea Dimitriu şi Mircea Muşetescu

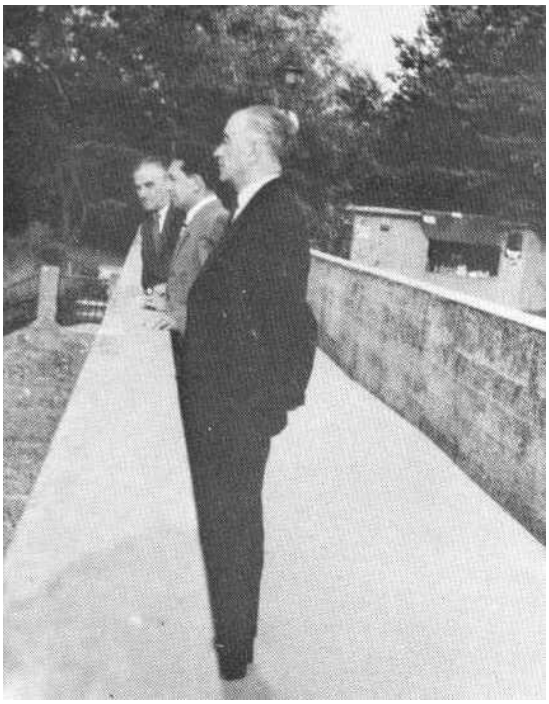

26. Horia Sima cu generalul Chirnoagă şi colonelul Alexandrescu la Traunstein

27. Cu Costea şi dr. Apostolescu la Erding

28. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neaţă, Sandu Marin şi Traian Borobaru

29. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neaţă, Sandu Marin şi Traian Borobaru

30. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neaţă, Sandu Marin şi Traian Borobaru

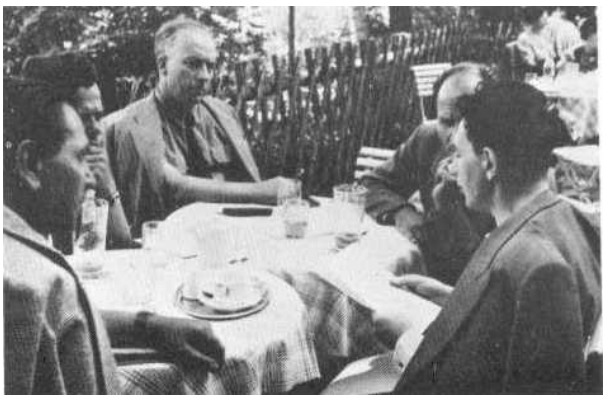

31. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neaţă, Sandu Marin şi Traian Borobaru

32. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neaţă, Sandu Marin şi Traian Borobaru

33. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neaţă, Sandu Marin şi Traian Borobaru

34. Parastas pentru pomenirea eroilor Moţa şi Marin la München. Servesc preoţii Menges şi Zăpârţan

35. Dumitru Leontieş slăvind memoria eroilor

36. Momentul veşnicei pomeniri

37. Se stinge din viaţă Traian Borobaru la 25 august 1971. Înmormântarea la Owen-Stuttgart

38. Traian Golea azvârlind un pumn de ţărână

39. Crucea de la mormânt

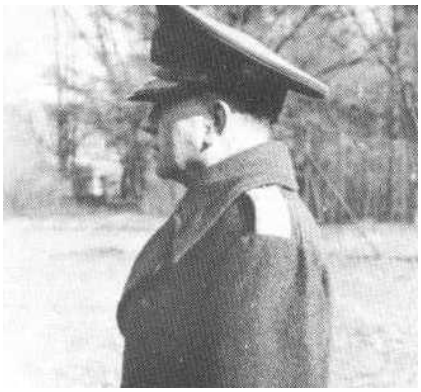

40. Generalul Platon Chirnoagă

41. Martie 1974. Moare generalul Chirnoagă. Mormântul din cimitirul Stuttgart

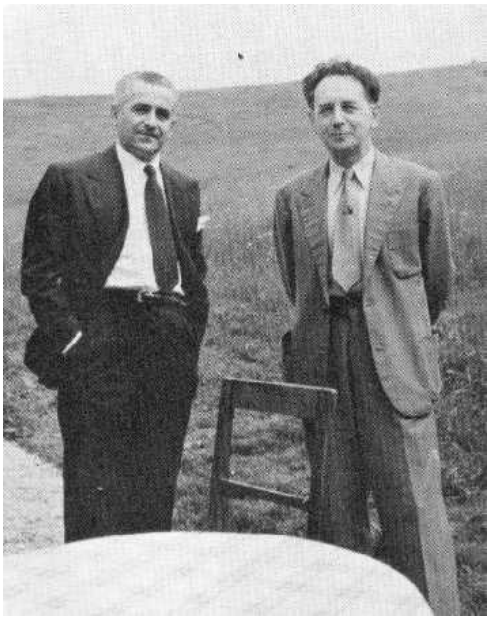

42. Octavian Roşu în Germania, 1955

43. Manifestaţie anticomunistă la Bonn, 17 mai 1976. În centru, Alexandru Şuga

44. Dr. Dumitru Leontieş, vorbind la Congresul tineretului naţionalist european, la München, septembrie 1972

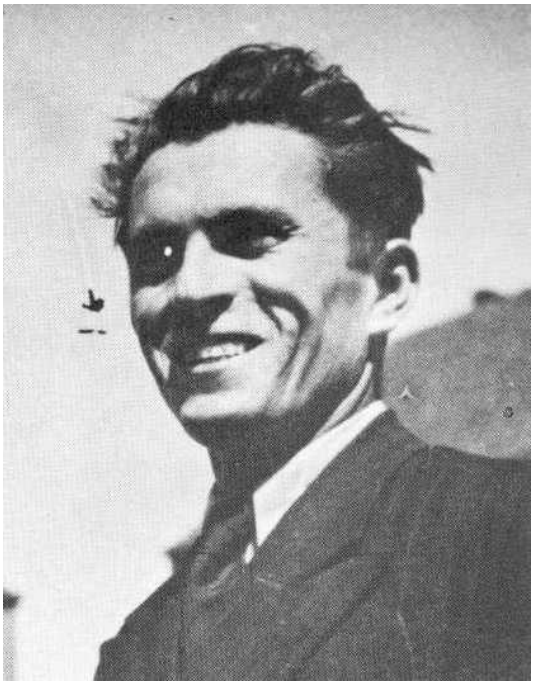

45. 5 august 1976. Moartea fulgerătoare a camaradului Dumitru Leontieş, victimă a unui accident de automobil

3. Franţa

Activitatea legionară a fost extrem de intensă între anii 1947-1952 la Paris, dar fotografii sunt puţine, deoarece fotograful oficial, Traian Borobaru, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Austria şi Germania.

În Franţa s-au constituit numeroase asociaţii cu participarea legionarilor şi tot cu ajutorul lor s-a dat bătălia pentru cucerirea Bisericii Ortodoxe din Paris din mâinile comuniştilor, sub conducerea preotului Vasile Boldeanu.

Grupul legionar din această ţară a fost foarte numeros, ajungând până aproape de o sută, dar rând pe rând s-a împrăştiat, unii plecând în America de Sud, alţii în America de Nord, iar alţii au trecut în Spania.

Organizaţia legionara din Franţa a avut durerea să piardă, în 1961, pe Petre Ponta, care din 1939 a luptat neclintit în primele linii ale frontului legionar. În Iulie 1967 moare în Spania, tocmai în anul în care se sărbătoreau 40 de ani de la întemeierea Legiunii, Dr. Mircea Muşetescu, un alt element de elită al acestei organizaţii.

În Septembrie 1971, legionarii din Franţa, Germania şi Spania fac un pelerinaj la Pinet d'Uriage, lângă Grenoble, satul de munte unde a locuit Căpitanul în timp ce îşi făcea studiile în Franţa.

1. Horia Sima cu preotul Boldeanu la Paris în 1948

2. Un grup de legionari la Paris. În mijloc, Crişu Axente

3. Elvira Sima la Paris, în 1948

4. Pinet d'Uriage. În casa din dreapta, camera de sus, a locuit Căpitanul cu soţia lui în timpul studiilor la Grenoble

5. Biserica din sat

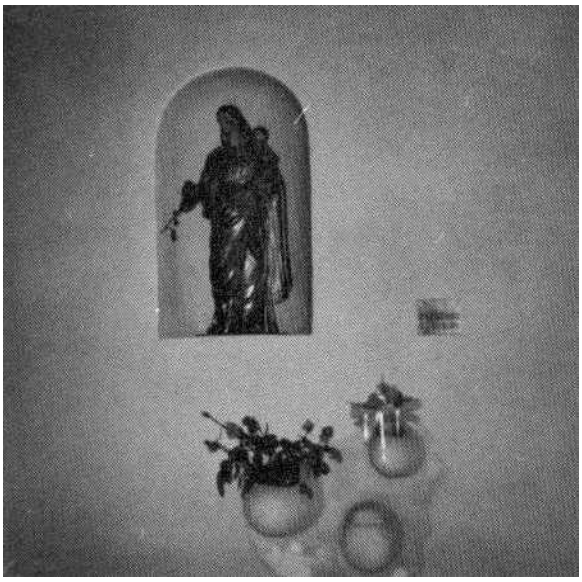

6. O placă de recunoştinţă este depusă de Căpitan la picioarele statuii Maicii Domnului din biserică

7. O placă de recunoştinţă este depusă de Căpitan la picioarele statuii Maicii Domnului din biserică

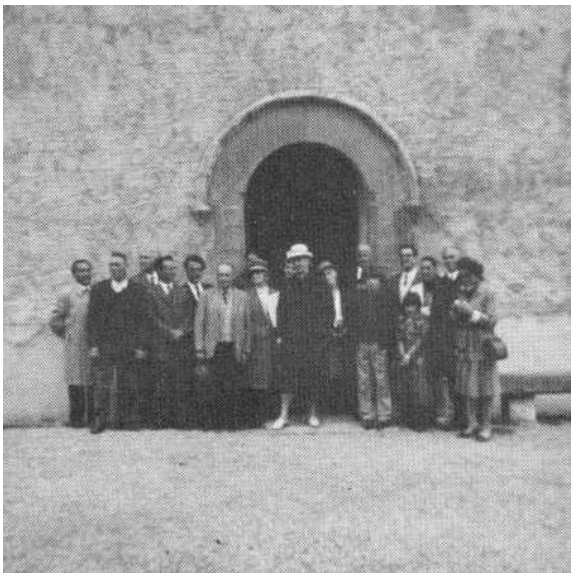

8. În faţa bisericii. Grupul legionarilor împreună cu persoanele din sat care mai trăiesc şi l-au cunoscut pe Căpitan

9. La restaurantul din sat. Faust Brădescu, d-şoara Davy şi Maria Roşca

10. În capul mesei, dl. Belmain cu soţia lui

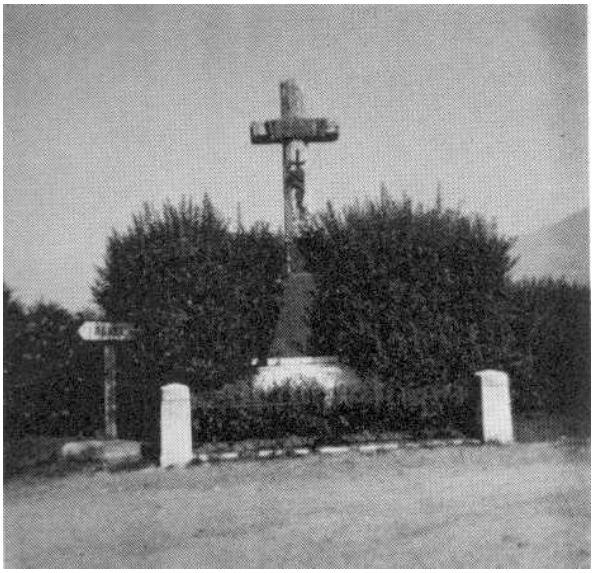

11. Crucea din sat în faţa casei unde a locuit Căpitanul

12. Sub fereastra odăii Căpitanului, de la stânga: Ion Mării, Leontieş, Maria Roşca şi Ernst Mochnatzki

13. Un grup de muşchetari din Paris

4. Italia

Aceasta parte cuprinde o serie de fotografii din perioada când Comandantul Legiunii pribegea prin Italia, în anii 1946-1947, la Roma, în lagărul Fossoli, la Florenţa şi Milano.

1. Cu Emil Bulbuc la Roma

2. Prin ruinele romane

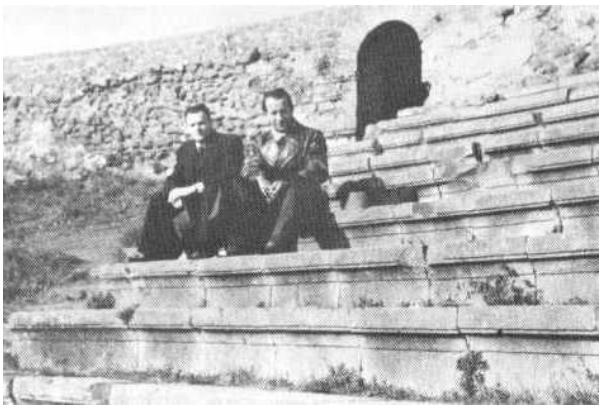

3. Traian Borobaru şi Emil Bulbuc

4. Necrologul lui Bulbuc

5. La Ventimiglia înainte de trecerea în Franţa

6. Fotografie de pe actele de identitate ale lui Horia Sima din timpul clandestinităţii în Austria şi Italia

7. Fotografie de pe actele de identitate ale lui Horia Sima din timpul clandestinităţii în Austria şi Italia

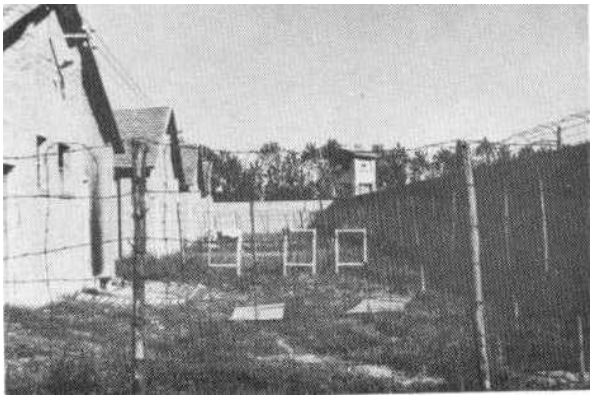

8. Lagărul Fossoli de lângă Carpi-Modena, unde au fost internaţi Horia Sima şi Borobaru, mai-noiembrie 1946

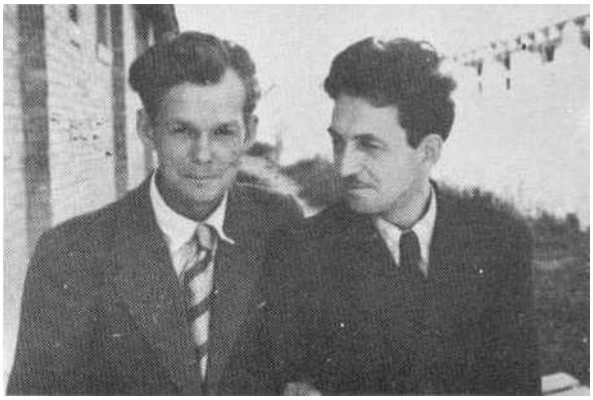

9. În lagăr cu un ofiţer german

10. La Florenţa cu Alex. Popovici, în iarna anului 1947

11. Cu Ioraș, Bergamo, 1947

12. Cu Ioraș, la plecarea din Milani

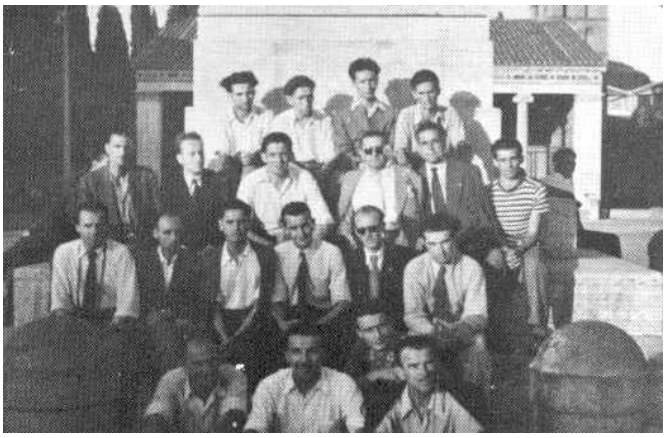

13. Anul Sfânt 1950. Studenţi din Austria, Franţa, Germania şi Italia în pelerinaj la Roma

5. Spania

Activitatea principală a Legiunii gravitează tot mai mult spre Spania, atât din cauza condiţiilor politice speciale existente în această ţară cât şi datorită faptului că Comandantul Legiunii îşi fixează reşedinţa la Madrid în 1956.

Numeroşi legionari îşi găsesc refugiu în Spania, mai ales după ce Misiunea Catolică Română înfiinţează un cămin la Madrid, în calle Homero 12, în vara anului 1951.

Şeful Misiunii Catolice Române pentru Europa Occidentală, Monseniorul John Kirk, se stabileşte la Madrid în 1952 şi, cu prezenţa lui aici, dă un puternic impuls tuturor activităţilor româneşti din Spania. Două mari evenimente domină perioada 1952-1953: Congresul Euharistic de la Barcelona din 1952 şi Săptămâna Românească de la Madrid din 1953.

Grupul legionar din Spania, în afară de grija ce o are pentru Cultul de la Majadahonda, participă la actele care se săvârşesc de guvernul spaniol în memoria lui José Antonio, mai întâi la Escorial şi apoi la Valle de los Caidos.

O menţiune specială merită casa din Jorge Juan 183, unde au locuit Comandantul cu soţia lui. În această casă aşezată la marginea unui parc, şi-au găsit o caldă primire mulţi legionari. Aici se dezbăteau problemele locale cu legionarii din garnizoană şi s-au făurit multe planuri, care au şi fost aduse la îndeplinire cu grele sacrificii din partea tuturor. Casa din Jorge Juan a devenit din 1956 centrul operativ al mişcării pentru întreg exilul.

În August 1967, s-au comemorat la Madrid 40 de ani de la întemeierea Legiunii. Au participat delegaţi ai tuturor grupărilor legionare din alte ţări. Legionarii, în număr de

peste 40, s-au concentrat la Majadahonda, unde s-a săvârşit o slujbă religioasă şi apoi s-a împărţit o insignă comemorativă. Au vorbit cu acest prilej Comandantul şi reprezentanţii grupurilor legionare din alte ţări. Legionarii au fost în pelerinaj la Valle de los Caidos şi la Alcazarul din Toledo, unde au depus coroane de lauri. Tot cu acest prilej s-a dezbătut şi aprobat o „Declaraţie politică a mişcării legionare", care a fost publicată.

Grupul legionar din Spania a fost greu încercat prin moartea lui Crişu Axente, Grigore Manoilescu şi Radu Ghenea. Tot la Madrid şi-au găsit sfârşitul Vasile Florescu, Ion Braşoveanu, Doamna Alice Ponta, soţia camaradului Petre Ponta, Valeriu Vinţan, Doamna Zoe Sturdza şi Ion Baicu.

În 13 Aprilie 1974 se stinge în Spania şi soţia Comandantului, Elvira Horia Sima, după o lungă suferinţă.

Ultima manifestare care apare în acest album este împlinirea a 25 de ani de la întemeierea Comunităţii Românilor din Spania. Cu acest prilej şi-au dat întâlnire la Madrid numeroşi legionari veniţi din Europa şi America.

1. Arhanghelul Mihail, îngerul ocrotitor al popoarelor

2. Generalissimul Francisco Franco, Caudillo de Espańa

3. José Antonio Primo de Rivera, întemeietorul mişcării falangiste

4. José Antonio salutând după ieşirea din biserică, la o manifestaţie

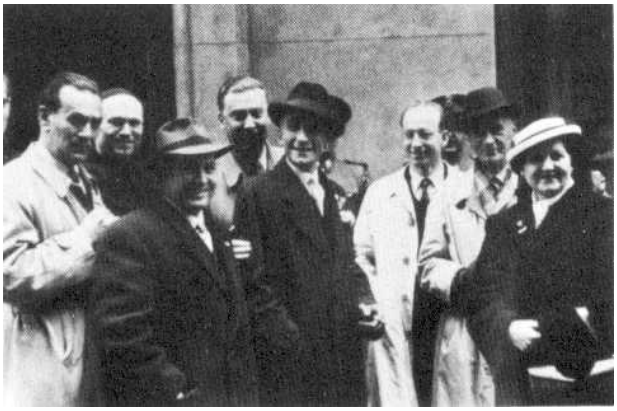

5. Festivitatea de 10 mai 1951 la Madrid. În centru, Crişu Axente

6. Magazinul de coloniale „Los Cárpatos” de la Madrid, deschis de legionari în 1952. În uşă, camaradul Braşoveanu

7. Delegaţia română la Congresul Euharistic de la Barcelona, mai 1952. În centru, Msr. Kirk

8. Delegaţia română în cursul procesiunii

9. Congresul Euharistic Barcelona. De la stânga: Msr. Bârlea, Msr. Kirk, Gh. Demetrescu şi ministrul N. Dimitrescu

10. Altar ridicat pe Via Layetana-Barcelona pentru biserica prigonită din România

11. Comunitatea românilor din Spania aduce omagiul său Msr. Kirk. În stânga lui, părintele Orduna şi Stelian Popescu. În dreapta, preotul Murillo, S.J.

12. Săptămâna Românească, mai 1953, la Madrid. Msr. Kirk cu preşedintele şi vicepreşedintele comunităţii, Gh. Demetrescu şi Traian Popescu

13. Horia Sima cu Maestrul Cotruş

14. Recepţie la Primăria oraşului Madrid

15. În cursul recepţiei

16. Grup de participanţi la Săptămâna Românească

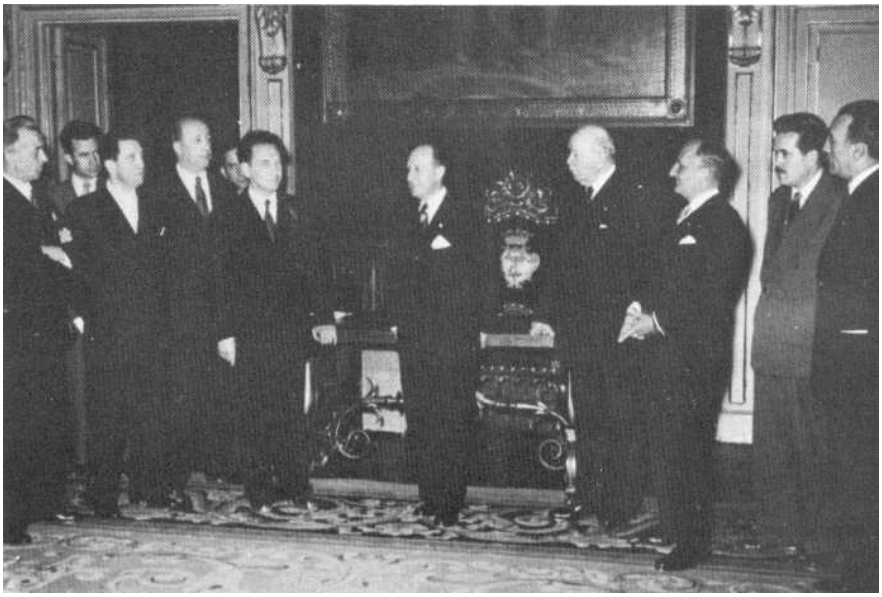

17. Săptămâna Românească - Madrid. Primarul oraşului, contele Mayalde, salutând pe participanţi

18. Înmormântarea camaradului Crişu Axente în 19 februarie 1953

19. Înmormântarea camaradului Crişu Axente în 19 februarie 1953

20. Pelerinaj la Escorial, octombrie 1953. În primul plan, Horia Sima, Vasile Iasinschi și Luis Beneyto, fost consul al Spaniei la București

21. Depunerea unei coroane pe mormântul lui José Antonio

22. Grupul pelerinilor după ceremonie

23. În vizită oficială la Toledo

24. Horia Sima cu autorităţile locale

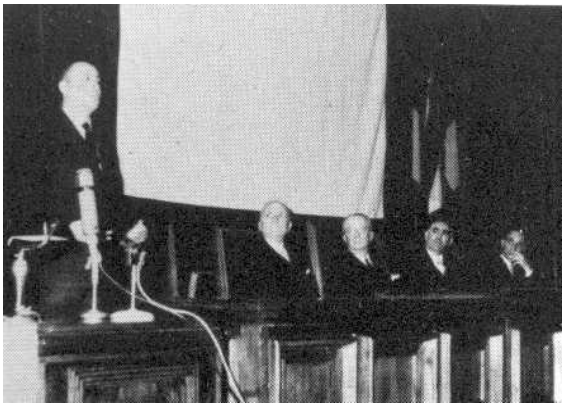

25. Centenarul unirii Principatelor. Conferinţa lui Blas Pińar

26. Blas Pińar cu George Demetrescu după conferinţă

27. O delegaţie legionară la actul comemorativ pentru José Antonio, în închisoarea Alicante, 1962

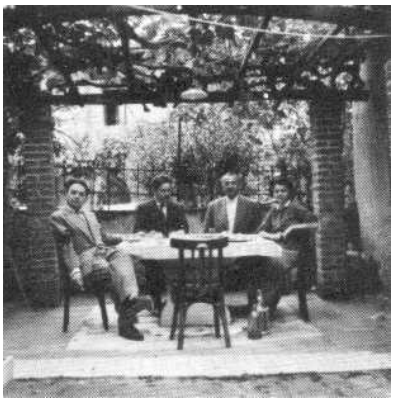

28. Casa din Jorge Juan 183. Masa de sub bolta de viţă

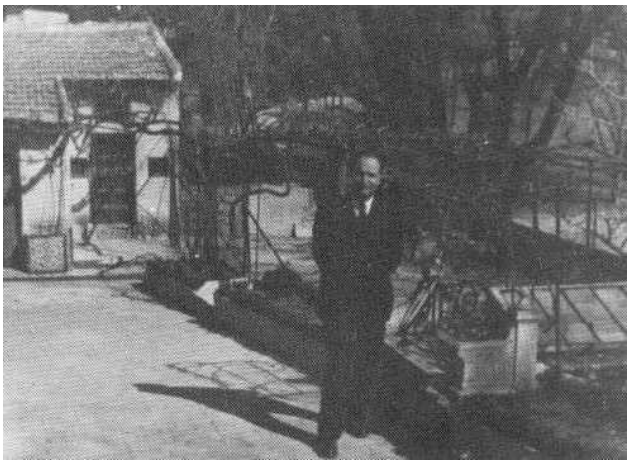

29. Puiu Traian în Jorge Juan. Vara lui 1953

30. Puiu Traian şi soţia Comandantului

31. Cu Petre Ponta şi Golea, 1957

32. Cu Maria Roşca şi Costea

33. Cu generalul Chirnoagă în grădina casei din Jorge Juan

34. Horia Sima cu Generalul

35. Generalul Moscardo în incinta Alcazarului din Toledo

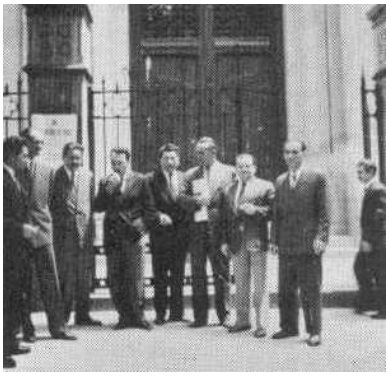

36. În faţa Bisericii „Las Salesas”. În dreapta, camaradul Ion Baicu

37. Înmormântarea lui Grigore Manoilescu, 3 mai 1963

38. Gh. Demetrescu rosteşte cuvântul de despărţire

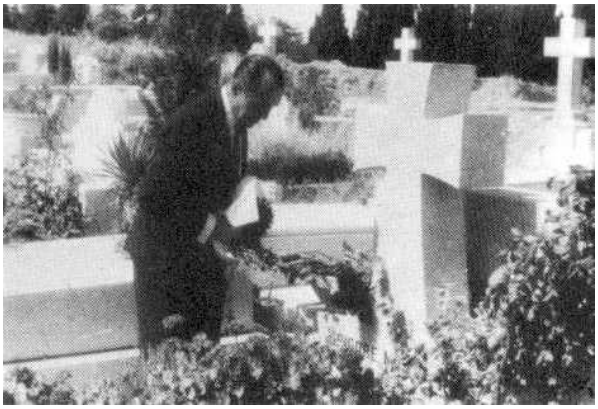

39. Radu Ghenea în faţa crucii

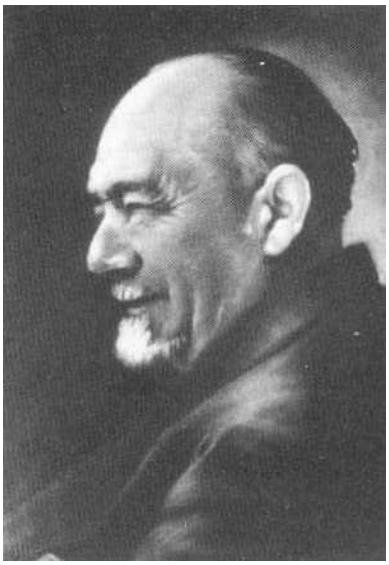

40. Grigore Manoilescu

41. După înmormântare în Piaţa Cibles

42. Alcazarul din Toledo aşa cum arăta la sfârşitul războiului

43. Foştii combatanţi din Franţa şi Spania în faţa Alcazarului din Toledo

44. Textul românesc al convorbirii dintre generalul Moscardo şi fiul său, aşezat pe peretele sălii din Alcazar

45. Actul înmânării textului

46. Comemorarea a 40 de ani de la întemeierea Legiunii, 1967

47. Serviciul religios la Majadahonda

48. Apelul celor căzuţi

49. Octavian Roşu în faţa crucii

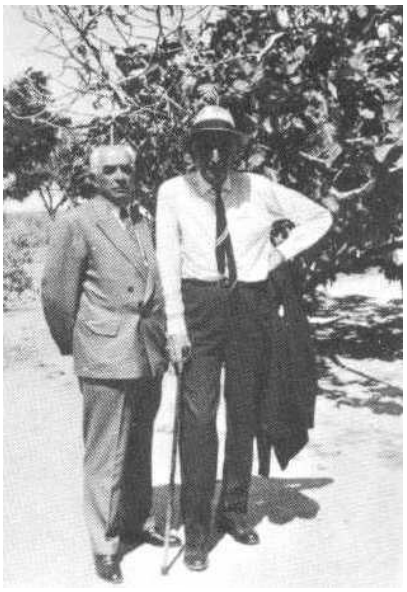

50. Gen. Chirnoagă cu Mihail Sturdza

51. Grupul legionar adunat la Majadahonda cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la înfiinţarea Legiunii

52. Comandantul Legiunii vorbeşte camarazilor

53. Garnizoana Brazilia, prezentă prin Nicu Iancu

54. Chirilă Ciuntu aduce salutul legionarilor căzuţi din Canada şi SUA

55. Dumitru Leontieş în numele legionarilor din Germania

56. Nicolae Teban din Argentina

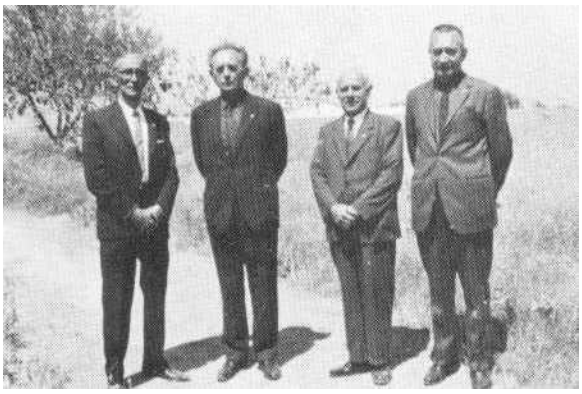

57. La Majadahonda: Horia Sima cu Nicu Iancu, Nicolae Teban şi Ovidiu Ţârlea

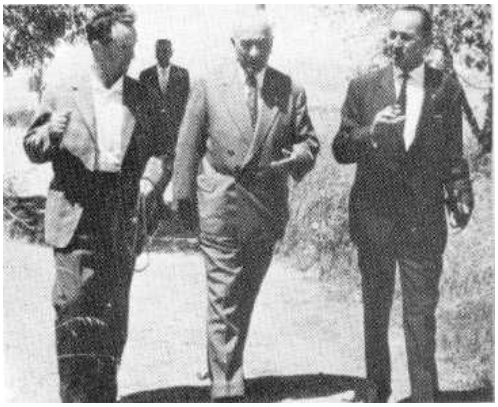

58. Generalul Chirnoagă cu Verca şi Radu Ghenea

59. 40 de ani de la întemeierea Legiunii. Pelerinaj la Valle de los Caidos

60. Depunerea unei coroane pe mormântul lui José Antonio

61. Fotografie de la Valle de los Caidos

62. În Alcazarul din Toledo. O coroană se depune pe mormântul gen. Moscardo

63. În cimitirul Madrid. Legionarii depun flori pe mormintele camarazilor

64. Anul 1967. Familia Sturdza reunită cu Comandantul şi soţia lui la Viladrau - Spania

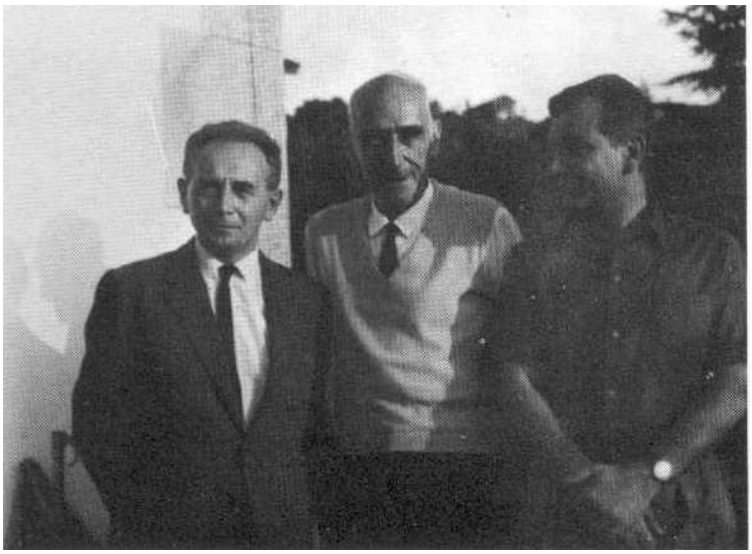

65. În aceeaşi localitate: Horia Sima, Mihail Sturdza şi Nicolae Roşca

66. Doamna Zoe Sturdza

67. Radu Ghenea, fost ministru la Madrid al României Legionare

68. Înmormântat la Madrid, 1973. Lângă mormânt, soţia lui, D-na Jeana Ghenea

69. Elvira Horia Sima

70. Se stinge la 13 aprilie 1974

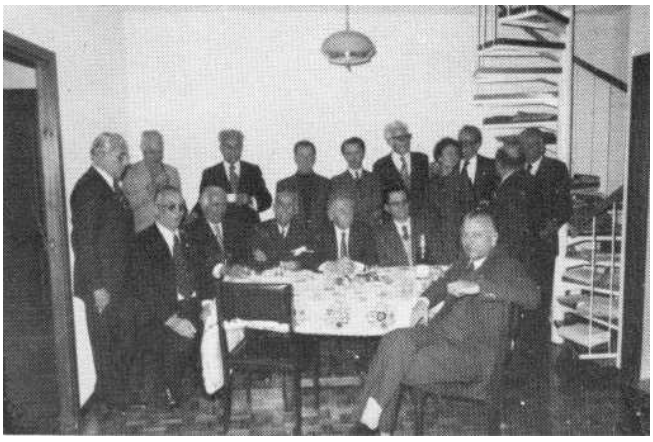

71. 25 de ani de la întemeierea Comunităţii Românilor din Spania, 1951-1976. Legionarii concentraţi la Madrid

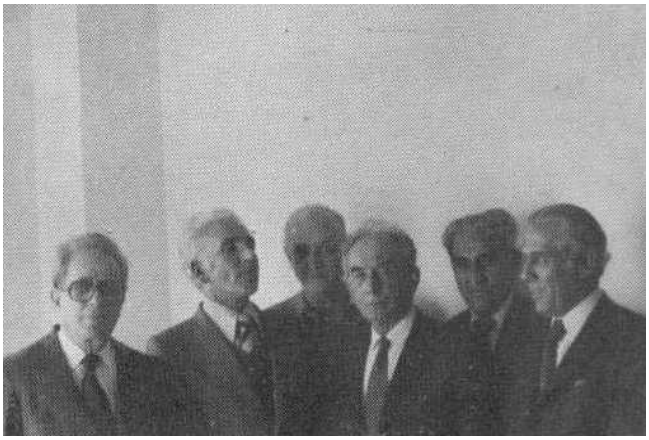

72. 25 de ani de la întemeierea Comunităţii Românilor din Spania, 1951-1976. Legionarii concentraţi la Madrid

73. O coroană depusă pe mormântul generalului Franco în Valle de los Caidos

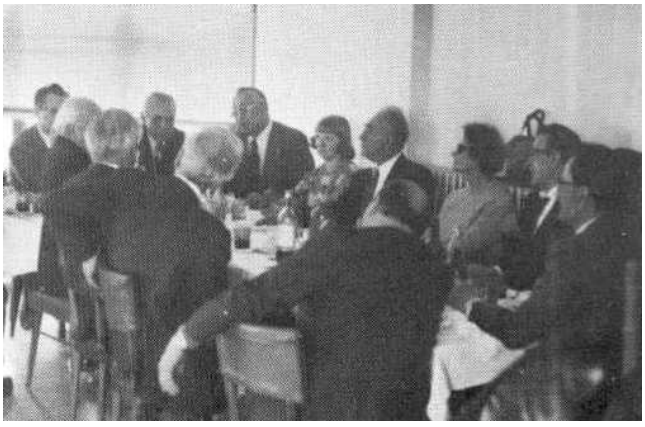

74. Masă de camaraderie după festivităţi

75. Valle de los Caidos

6. America de Sud

Începând din anul 1946, un mare număr de legionari din Europa emigrează în Argentina şi Brazilia.

Sub impulsul lor s-au constituit în aceste ţări asociaţii de afirmare naţională şi creştină, care au desfăşurat o puternică şi perseverentă activitate în slujba luptei de eliberare.

Cel dintâi legionar mort pe pământul noului continent a fost muncitorul Marin Cristea din Buenos Aires, o aleasă figură a Corpului Muncitorilor Legionari.

În 1973 se stinge tot la Buenos Aires comandantul legionar Ionel Roşu, care s-a distins atât în ţară cât şi în exil prin marea lui credinţă legionară.

Şeful garnizoanei din Argentina, Nicolae Teban, este autorul unui volum de amintiri legionare, publicat în Colecţia „Omul Nou", şi şi-a câştigat tot timpul existenţa muncind la strung.

În Brazilia s-au constituit două comunităţi legionare, una la Sao Paulo şi cealaltă la Rio de Janeiro. Amândouă s-au făcut cunoscute în întreg exilul prin dârzenia cu care au apărat cauza României robite. Atât la Sao Paulo cât şi la Rio s-au organizat numeroase manifestaţii de protest contra opresiunii comuniste din România.

Românii din Brazilia au fost reprezentaţi printr-o delegaţie la Congresul Anticomunist Mondial, care s-a ţinut la Rio de Janeiro în Aprilie 1975.

1. Români în drum spre Argentina. Mai 1948

2. Ionel Roşu la spital, puţin timp înainte de a muri. Cu Nicu Iancu şi Teban

3. Dr. Cicală

4. Ionel Roşu

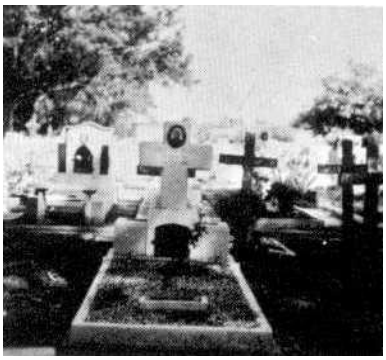

5. Mormântul lui Marin Cristea, 1948

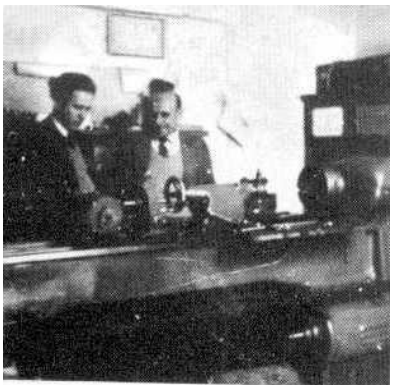

6. În atelierul lui Teban din Buenos Aires

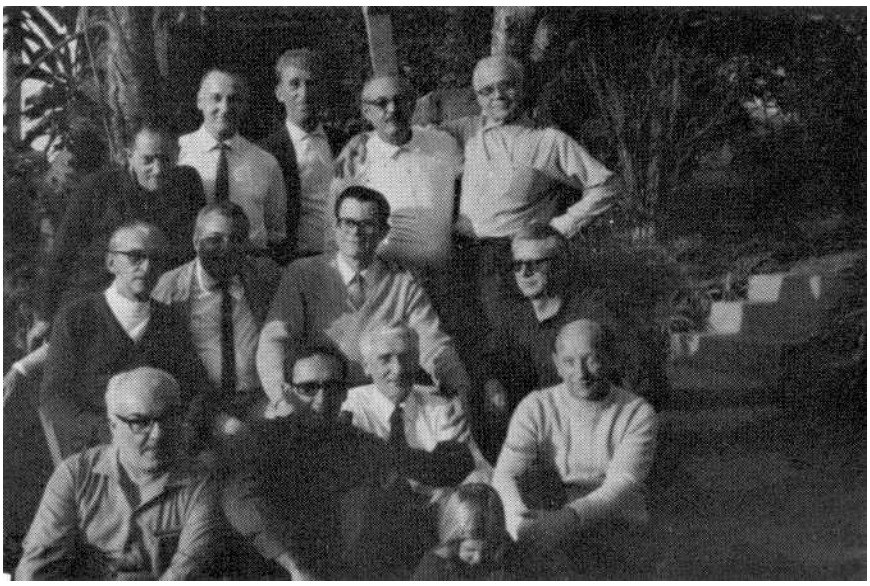

7. Legionarii din Brazilia, reuniţi la Sao Paulo, 19 iulie 1969

8. Manifestaţie la 10 mai 1967 la Sao Paulo. Foştii combatanţi români depun o coroană la Monumentul Independenţei

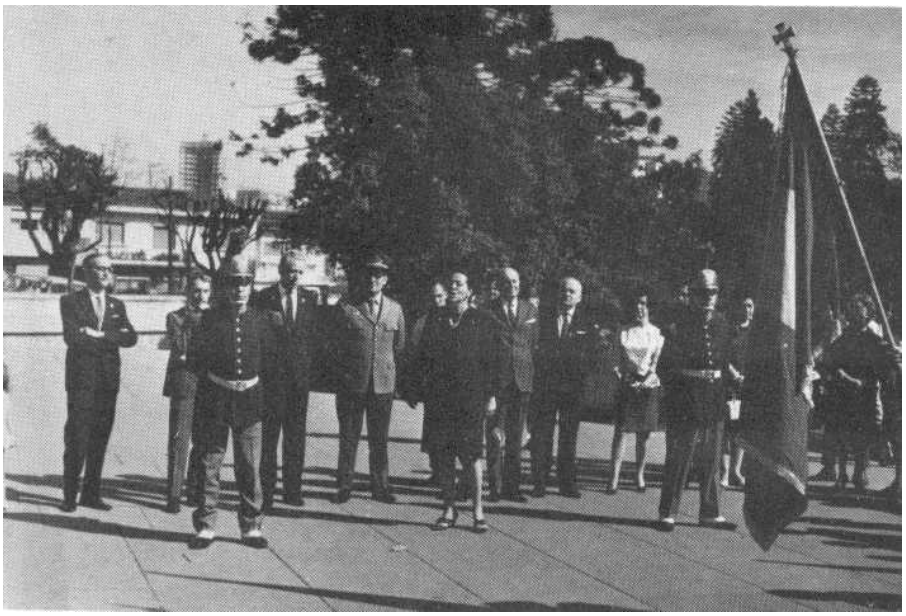

9. Deputata Dulce Salles Cunha vorbeşte la 10 mai 1967, solidarizându-se cu popoarele robite

10. Nicu Iancu cu un grup de personalităţi braziliene ce au asistat la serbare

11. Pomenire victimelor terorii comuniste la Sao Paulo, 11 noiembrie 1973

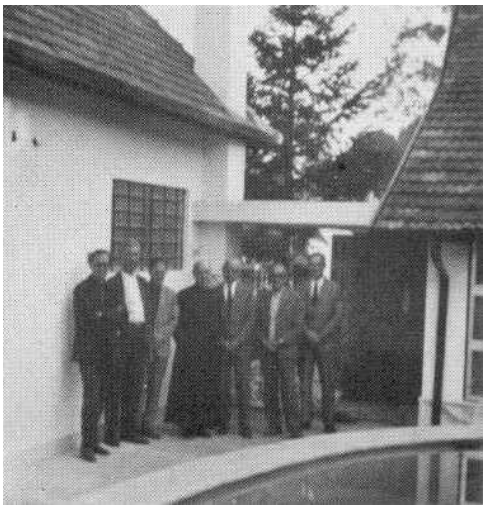

12. Românii din Sao Paulo cu Arhimandritul Roman Braga, 27 iunie 1970

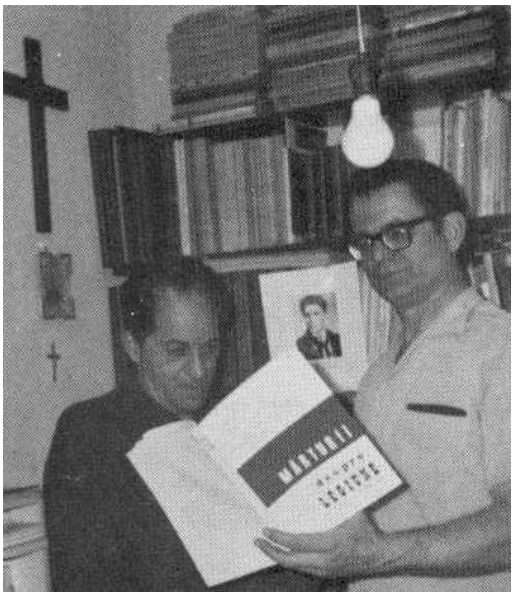

13. Faust Brădescu şi Alexandru Silistreanu în redacţia *Dacia Rio*

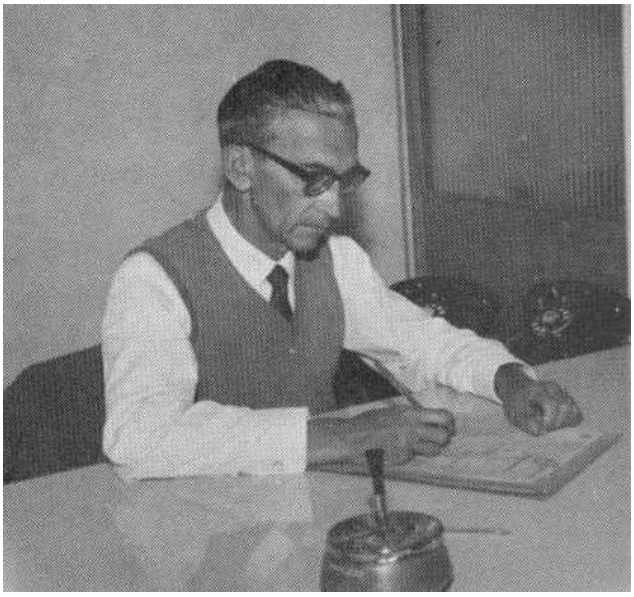

14. Nicu Iancu, actualul (1977) secretar al mişcării legionare din exil

15. 13 ani de martiriu românesc. Manifestaţia românilor din Rio de Janeiro

16. Protestul popoarelor subjugate contre opresiunii bolşevice, 7 iulie 1957

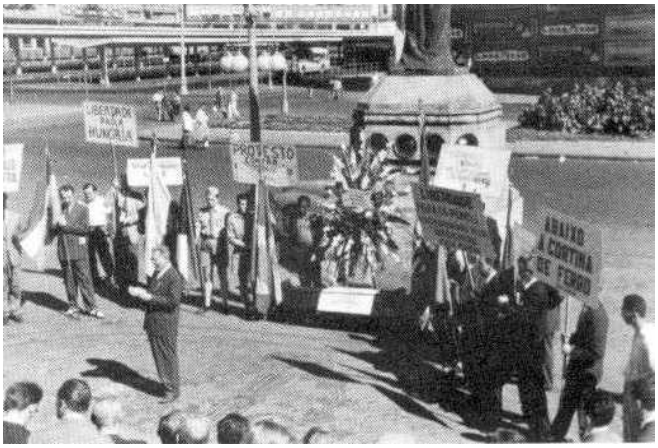

17. Vorbeşte Dumitru Mihăescu, preşedintele Casei Române din Rio

V. America de Nord

În Statele Unite şi Canada au emigrat mulţi legionari după război, dar totuşi, în comparaţie cu comunitatea românească aflătoare aici dinainte de primul război mondial nu reprezentau decât un mic procent.

Activitatea lor s-a desfăşurat cu precădere în cadrul marilor instituţii româneşti existente aici de multa vreme, Episcopia Ortodoxă Română, Biserica Unită şi numeroasele societăţi concentrate în Uniune şi Ligă.

Dar deşi trăind în acest puternic mediu româno-american, ei nu şi-au uitat de originile lor politice şi spirituale şi au comemorat an de an cu pioasă aducere aminte marile evenimente din istoria Legiunii.

Sacrificiul echipei Samoilă-Golea-Tănase a zguduit adânc sufletul Românilor din America, ceea ce a determinat pe Dl. Ion Simicin din Chicago ca să ia iniţiativa să le ridice o troiţă în faţa Bisericii „Sf. Gheorghe" din Indiana Harbor.

La Biserica „Sf. Nicolae" din Detroit - Michigan în fiecare an s-au făcut slujbe pentru pomenirea Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor. Cu o numeroasă participare şi întru o adâncă reculegere s-a comemorat aniversarea a 30 de ani de la moartea Căpitanului la Detroit, fiind prezent şi dl. Mihail Sturdza, care tocmai atunci era în călătorie prin America.

Legionarii au fost prezenţi apoi şi au dat tot concursul la organizarea actelor festive de 10 Mai, ziua independenţei naţionale, la Detroit şi alte oraşe.

O pierdere ireparabilă a suferit grupul legionar din America prin moartea poetului şi luptătorului Vasile Posteucă, întâmplată în 6 Decembrie 1972.

1. Biserica „Sf. Gheorghe” din Indiana-Harbor, în faţa căreia s-a ridicat o troiţă în amintirea sacrificiului eroilor legionari din echipa Tănase-Golea-Samoilă. În partea dreaptă, troiţa. Prin acest act, românii din America şi-au adus prinosul lor de recunoştinţă acelora care în patria lor de origine luptă şi mor pentru recuceri independenţa României

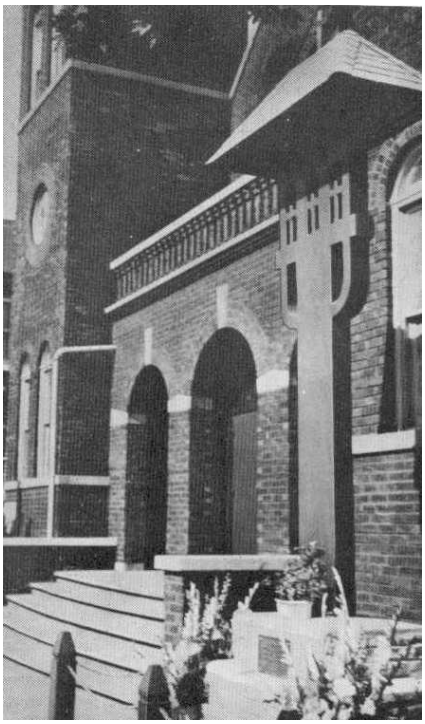

2. Biserica „Sf. Gheorghe” din Indiana-Harbor, în faţa căreia s-a ridicat o troiţă în amintirea sacrificiului eroilor legionari din echipa Tănase-Golea-Samoilă. În partea dreaptă, troiţa. Prin acest act, românii din America şi-au adus prinosul lor de recunoştinţă acelora care în patria lor de origine luptă şi mor pentru recuceri independenţa României

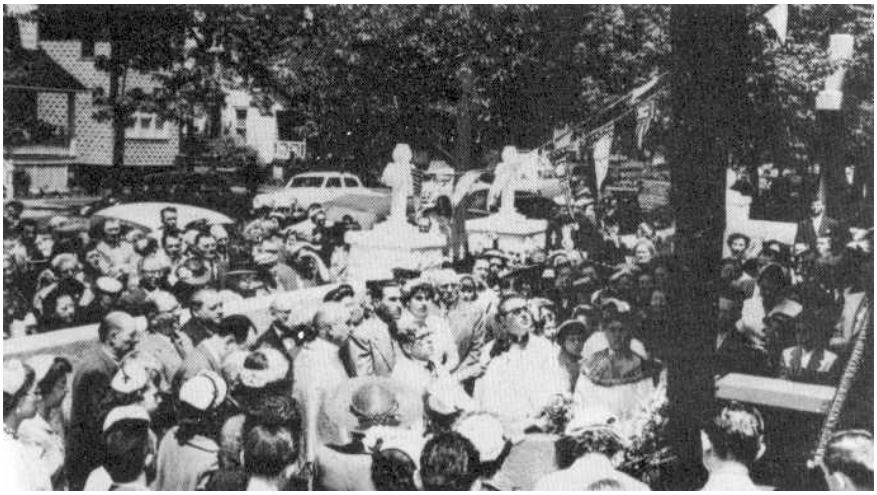

3. Actul sfinţirii troiţei, în faţa Bisericii Sf. Gheorghe

4. Un grup de români din Windsor - Canada, sprijinitori ai luptei naţionale

5. Ziua Legiunii la Detroit. De la stânga, şezând: Octavian Roşu, Mihail Sturdza, preotul D. Mihăescu şi Chirilă Ciuntu

6. 30 noiembrie 1968. Comemorarea a 30 de ani de la asasinarea Căpitanului. Slujba de la Biserica Sf. Nicolae

7. Mihail Sturdza, vorbind asistenţei

8. O nouă generaţie de legionari de gardă la altar

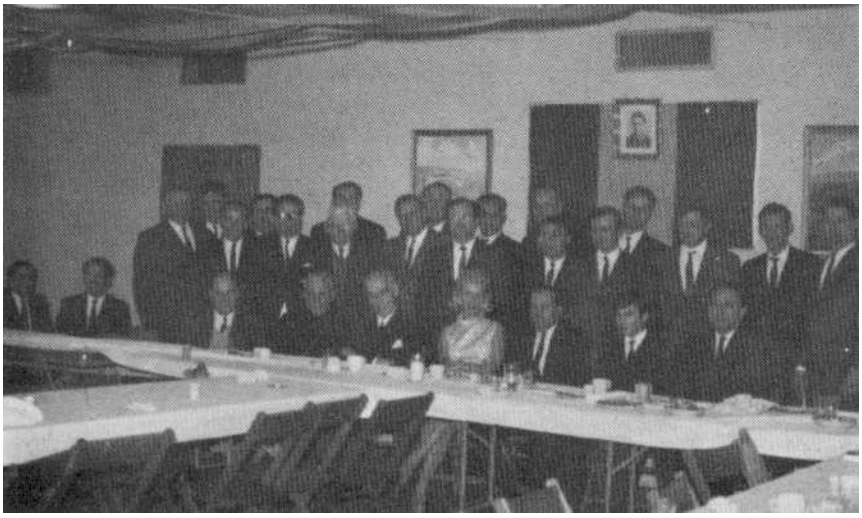

9. Mihail Sturdza în mijlocul legionarilor şi enoriaşilor de la Biserica Sf. Nicolae, 1968

10. Serbare de 10 mai, 1972, la Detroit. Conducătorul corului, Petre Lupşor

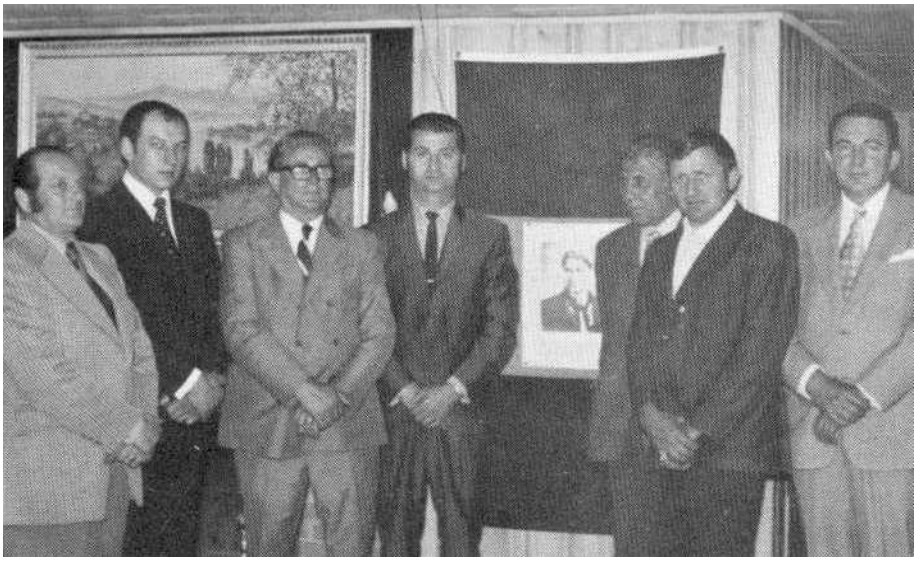

11. Pavel Onciu de ziua Legiunii la Detroit, 24 iunie 1972

12. Parastas pentru Căpitan la Detroit

13. Legionarii la slujba de pomenire

14. Fraţii Simion cu Vasile Posteucă (la mijloc)

15. Ultimul salut al lui Vasile Posteucă

16. Înmormântarea lui Vasile Posteucă la Vatră

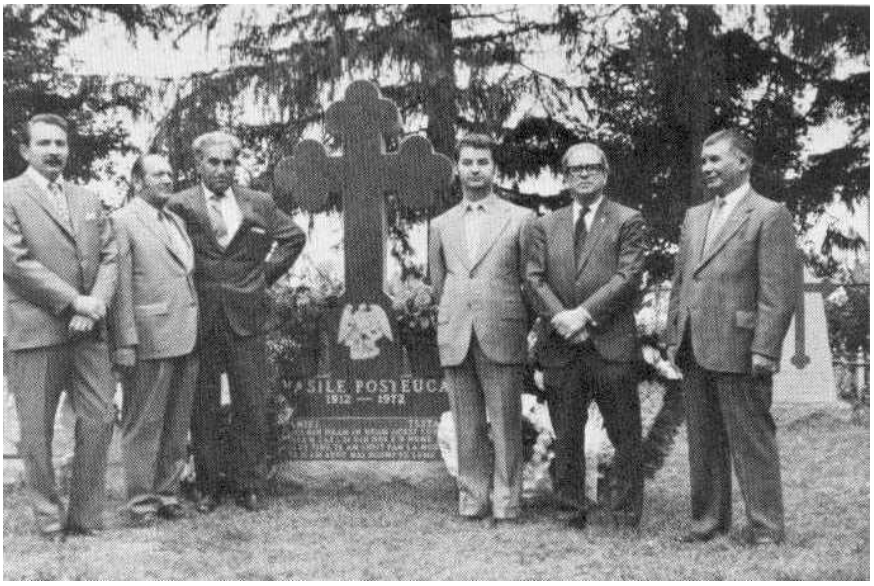

17. În faţa crucii

VII. MAJADAHONDA

Majadahonda a devenit centrul spiritual al exilului şi un punct de sprijin în lupta contra comunismului pentru toată suflarea naţionalistă şi creştină.

Veneraţia de care se bucură locul unde au căzut Moţa şi Marin în Spania se datorează purităţii jertfei lor, concepţiei ce i-au determinat să vină şi să lupte în Spania. „Se clătina aşezarea creştină a lumii" - este strigătul de durere şi de alarmă al lui Ion Moţa către contemporanii lui - „puteam noi să stăm nepăsători?" Astăzi situaţia creştinătăţii este mult mai grea decât acum 40 de ani. Hoardele Antichristului se pregătesc să dea ultimul asalt contra unei civilizaţii care nu mai crede în destinele ei.

Fotografiile sunt aşezate în ordine cronologică, începând cu cele dintâi pâlpâiri ale cultului de la Majadahonda până la ultima ceremonie din 13 Ianuarie 1976.

Vedem mai întâi tranşeea goală, aşa cum a rămas după război, îmbibată de sângele eroilor, la marginea căreia s-au rostit primele rugăciuni şi s-au depus cele dintâi coroane, în 13 Ianuarie 1941. Asistăm apoi la ridicarea Crucii pe înălţimea unde au căzut Moţa şi Marin. Tot mai multă lume participă la ceremonie, până ce în 1955 actele de la Majadahonda se bucură de sprijinul oficial al autorităţilor spaniole.

În sfârşit, în 1970, se ridică măreţul Monument, construit din darurile Românilor din exil.

Personalităţi ilustre ale exilului şi ale vieţii publice spaniole se perindă prin aceste imagini - prieteni şi camarazi care astăzi nu mai sunt. Dar peste durerea ce ne străbate inimile, un fapt se impune şi ne umple de mândrie: focul sacru de la Majadahonda nu s-a stins niciodată. An de an, Românii, Spaniolii şi alte naţionalităţi vin să se adape de la acest izvor de eternă tinereţe a spiritului şi să-şi reîmprospăteze forţele de luptă.

1. Arhanghelul Mihail veghează deasupra Majadahondei

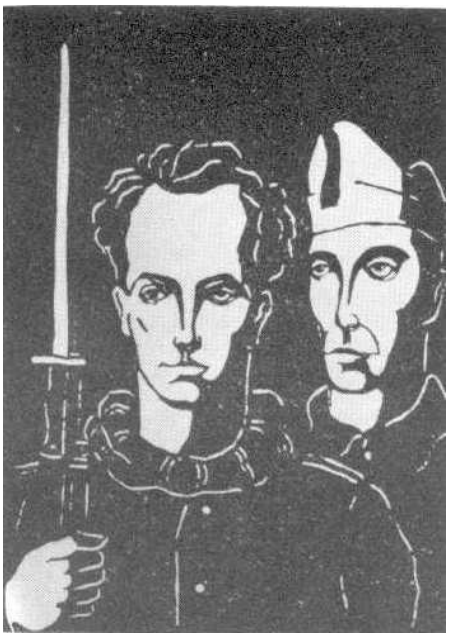

2. Moţa şi Marin. Desen de pictorul Basarab

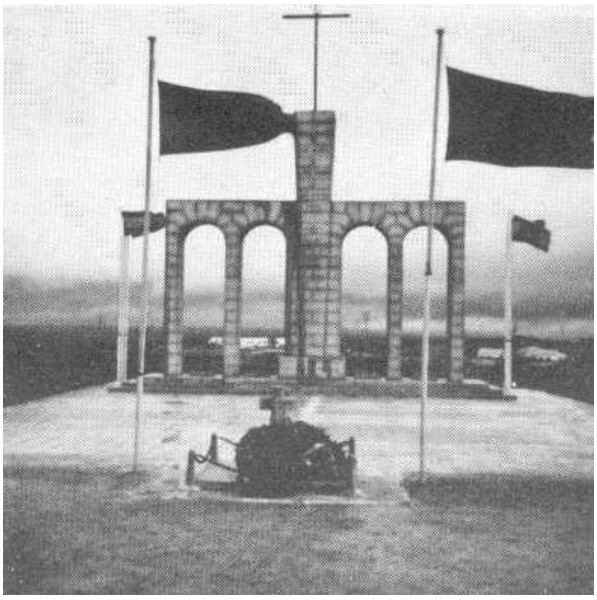

3. Monumentul de la Majadahonda cu crucea

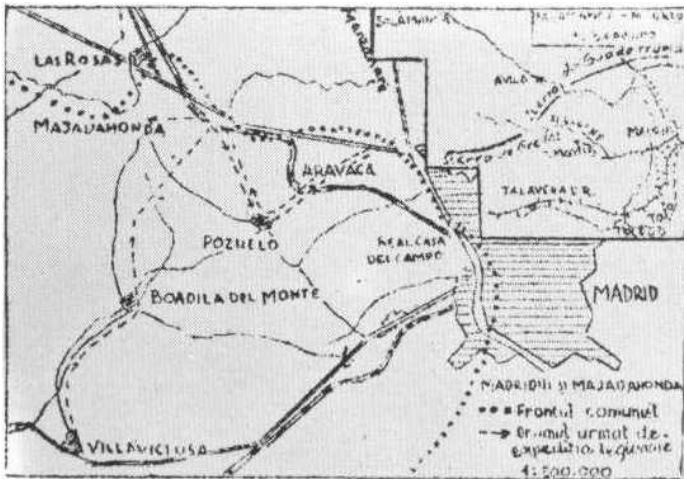

4. Frontul Madridului cu drumul urmat de expediţia legionară

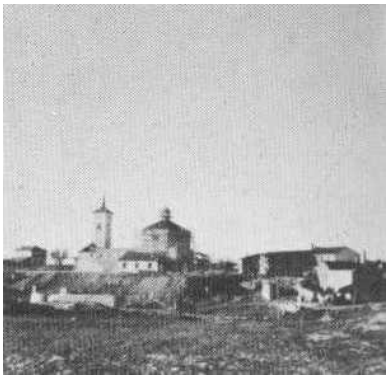

5. Majadahonda la sfârşitul războiului

6. Vederea terenului unde s-a dat bătălia, cu tranşeea şi cimitirul

7. O casă distrusă de bombardament

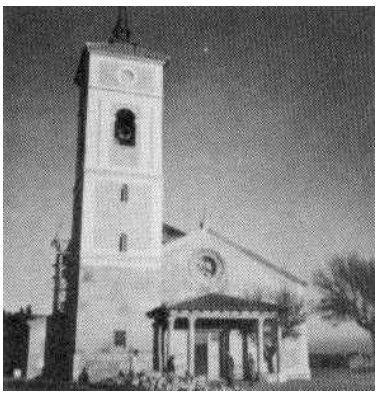

8. Biserica din Majadahonda

9. Altarul bisericii

10. 13 ianuarie 1941. Cea dintâi ceremonie la Majadahonda

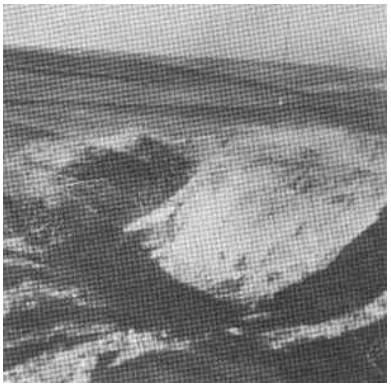

11. Tranşeea de la Majadahonda

12. Postul de mitralieră unde au căzut eroii

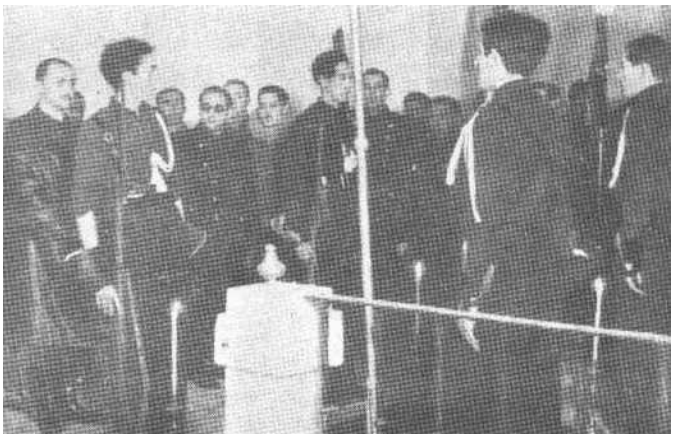

13. Radu Ghenea cu tineri falangişti la parastas

14. Radu Ghenea, Aron Cotruş şi reprezentanţi spanioli depun o coroană la 13 ianuarie 1941

15. Grupul legionar din Madrid la Majadahonda în 1948

16. Comemorarea eroilor

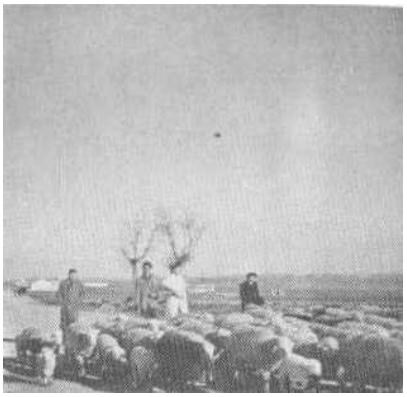

17. În jurul Majadahondei

18. Reculegere

19. Parastas la biserică în 1948

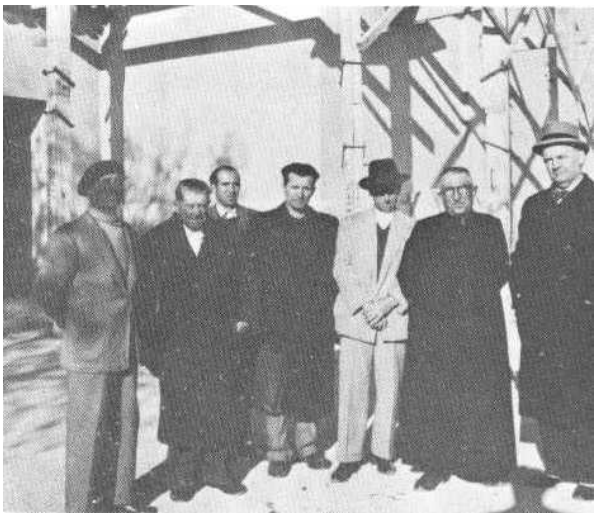

20. Autorităţile satului, preotul şi Aron Cotruş

21. Grupul legionar cu preotul din sat

22. La ieşirea din biserică, 13 ianuarie 1948

23. Traian Popescu ia iniţiativa ridicării unei cruci. Legionarii din Madrid pe şantierul de lucru

24. Traian Popescu ia iniţiativa ridicării unei cruci. Legionarii din Madrid pe şantierul de lucru

25. Traian Popescu ia iniţiativa ridicării unei cruci. Legionarii din Madrid pe şantierul de lucru

26. Un moment de popas

27. Camaradele la lucru

28. Cu sape, târnăcoape şi voioşie legionară

29. Cu sape, târnăcoape şi voioşie legionară

30. Crucea se ridică din efortul tuturor

31. Crucea se ridică din efortul tuturor

32. Crucea se ridică din efortul tuturor

33. Misiune îndeplinită

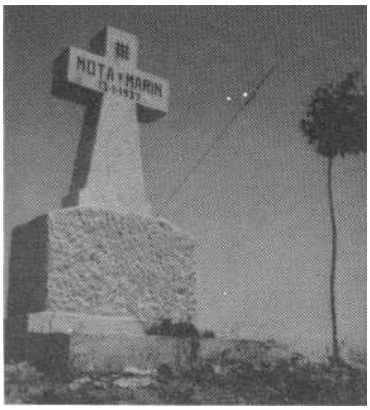

34. Crucea de la Majadahonda

35. Actul sfinţirii. 13 ianuarie 1949

36. Coroanele depuse

37. „Moţa, Marin, prezenţi!”

38. Victor de la Serna la solemnitate

39. Falangişti spanioli

40. Doamna Nieto în asistenţă

41. Alte momente de la ceremonia din 13 ianuarie 1949

42. Alte momente de la ceremonia din 13 ianuarie 1949

43. Grupul legionar cu maestrul Cotruş în mijlocul lor

44. Se intonează imnul Legiunii

45. Majadahonda, 13 ianuarie 1950. Dl. Luis Beneyto, preotul Orduna şi Aron Cotruş

46. În drum spre cruce

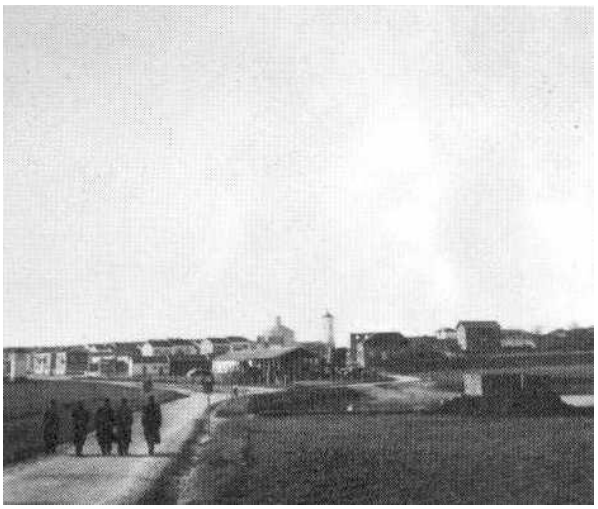

47. Drumul de la Las Rozas la Majadahonda

48. Vasile Iasinschi vizitează Majadahonda

49. Pelerinajul de la 13 ianuarie 1951

50. Horia Sima la Majadahonda, octombrie 1951

51. Acelaşi moment. La dreapta lui Horia Sima, Protopopescu, Florescu şi Crişu

52. 13 ianuarie 1952. Participă generalul Moscardo

53. 13 ianuarie 1953. Horia Sima şi Vasile Iasinschi depun coroane de aluri

54. Vorbeşte Traian Puiu

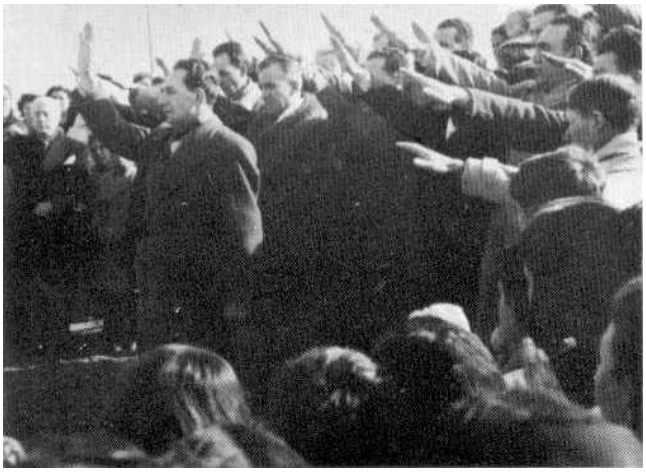

55. „Pentru onor, înainte!”

56. Imnul legionarilor căzuţi

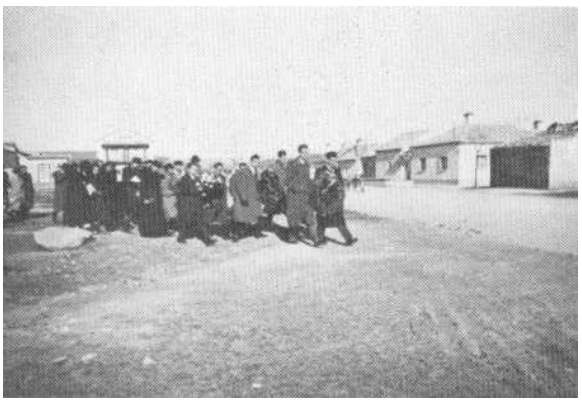

57. De la biserică spre locul jertfei

58. Preotul Orduna face rugăciunile de pomenire

59. Asistenţa e tot mai numeroasă

60. La dreapta, colonelul Murga, şeful gărzii lui Franco

61. Elvira Sima la cruce

62. Cu Demetrescu şi doamna Popescu

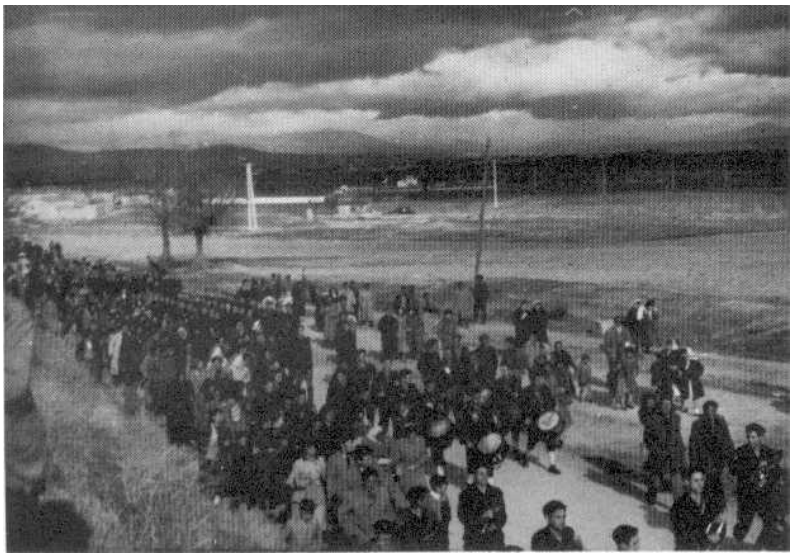

63. Coloane de falangişti şi locuitori din sat în marş spre locul jertfei

64. Elevi de la Academia „José Antonio” cu drapelul

65. Preotul Mircea Boac slujeşte

66. Comandantul depune coroana

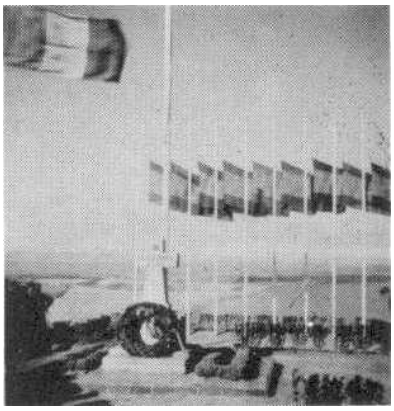

67. Drapele la locul comemorării

68. Anul 1955. Elevii falangişti de la Academia „José Antonio” cu trompetele

69. Pe drumul care duce la locul de închinare

70. O parte din asistenţă

ARRIBA.—Domingo 13 de enero de 1957

NOTA INTERNACIONAL

MOTZA Y MARIN, VEINTE AÑOS DESPUES

71. 20 de ani de la căderea lui Moţa şi Marin

72. Slujba cu sobor de preoţi la biserica din sat

73. O comemorare excepţională, cu participarea a numeroşi reprezentanţi oficiali spanioli

74. Drapele şi coroane

75. O centurie de falangişti

76. Drumul până la cruce pavoazat cu drapele

77. Notabilităţile spaniole străbat distanţa pe jos

78. Ca în toți anii, populația și copiii din Majadahonda participă la actul comemorativ

79. Generalul Rodrigo depune coroana în numele armatei spaniole

80. Comandantul depune coroana

81. Frăţietate româno-spaniolă în jurul crucii de la Majadahonda

82. Coroanele străjuiesc gloria celor căzuţi

83. Se intonează *Cara de Sol*, imnul falangist

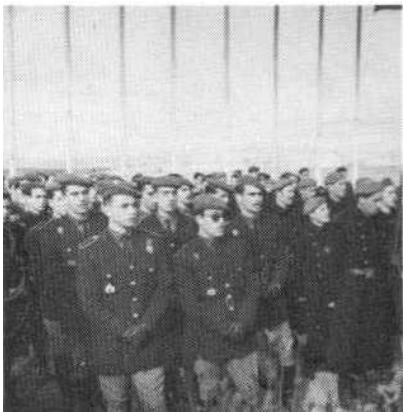

84. Centurie de falangişti la solemnitatea din 1957

85. 13.01.1957. Vorbeşte Salas Pombo. La stânga lui, gen. Garcia Rebull, gen. Rodrigo şi Elola Olaso

86. În stânga, ambasadorul Prat y Soutzo

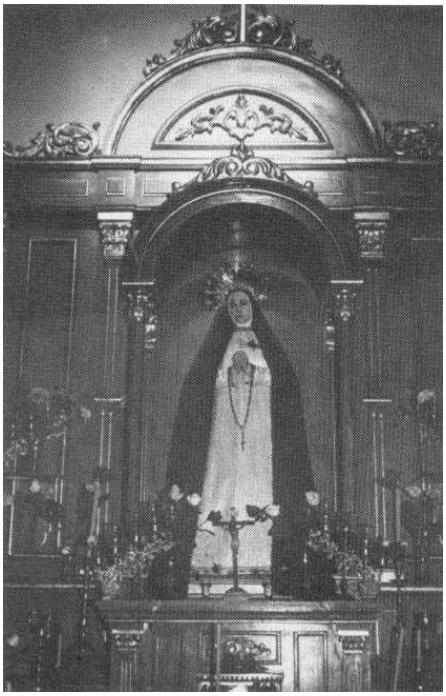

87. Maica Domnului din altarul bisericii

88. Comandantul cu un grup de legionari şi prieteni spanioli. La dreapta lui, Luis Nieto şi Sergio Cifuentes

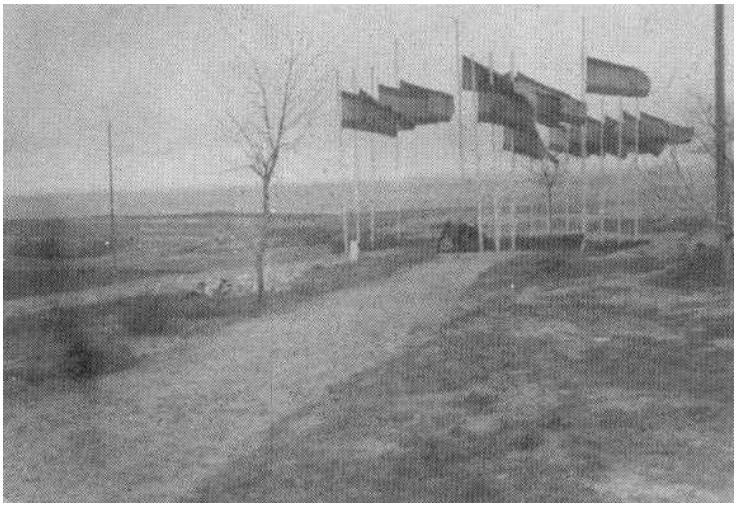

89. După ceremonie

90. Aniversarea din 13 ianuarie 1958. Depunerea coroanelor

91. Falangişti şi legionari cântă *Sfântă Tinereţe Legionară*

92. 13.01.1958. Generalul Iniesta Cano depune coroana în numele armatei spaniole

93. Vorbeşte Grigore Manoilescu

94. Se dau strigătele de onor pentru Spania

95. O fotografie de la sfârşitul ceremoniei din 1958. În centru, generalul Garcia Rebull, ambasadorul Prat, Horia Sima şi Jesus Suevos

96. Drapelul Legiunii fâlfâind deasupra crucii

97. Aniversarea din 1959. Vorbeşte Prat y Soutzo. Alături, Jimenez Millas, vicesecretarul general al Falangei

98. Coroanele purtate de falangişti şi legionari

99. Cortegiul se întinde din sat şi până la cruce

100. Oficialităţile spaniole la comemorare. Al patrulea din dreapta, Herrero Tejedor

101. Comemorarea din 13 ianuarie 1961. Un grup de legionari după comemorare

102. Slujba de la biserică. La dreapta comandantului, Blas Pińar

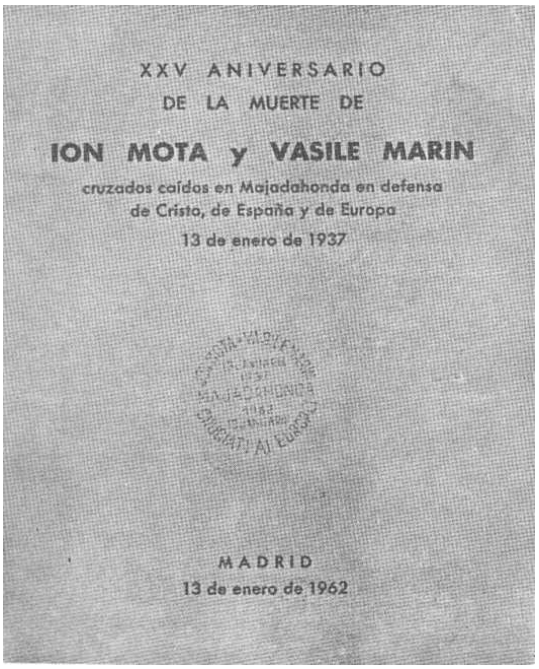

103. Un sfert de veac de la marea jertfă

104. Pe drumul Majadahondei ca în alţi ani

105. Ceremonia se desfăşoară sub ocrotirea steagurilor

106. Crupul legionar din Spania cu prieteni de-ai lor

107. 13 ianuarie 1962. Falangiştii onorează un sfert de veac de la moartea eroilor

108. La ceremonia din 1964 omagiază sacrificiul voluntarilor români generalul Chirnoagă

109. Generalul Ricardo Villalba Rubio, preşedintele Asociaţiei Majadahonda. Generalul Villalba a însoţit echipa legionară în Spania până la intrarea ei în Tercio şi a rămas cu o profundă admiraţie pentru Ionel Moţa

110. Comemorarea din 1965. Grupul românesc la ceremonie

111. 13.01.1969. Ia parte la comemorare Pilar Primo de Rivera, şefa Falangei Feminine

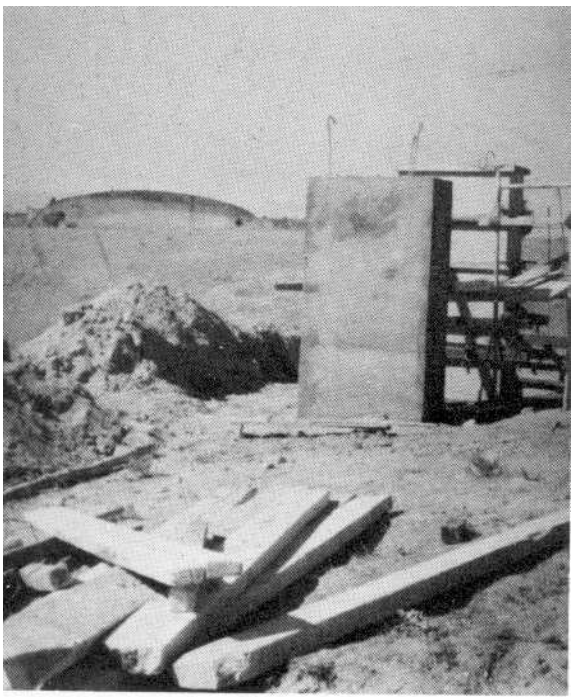

112. Monumentul în construcţie în vara anului 1970

113. Monumentul în construcţie în vara anului 1970

114. Sergio Cifuentes, autorul proiectului de monument

115. Cu primarul din Majadahonda

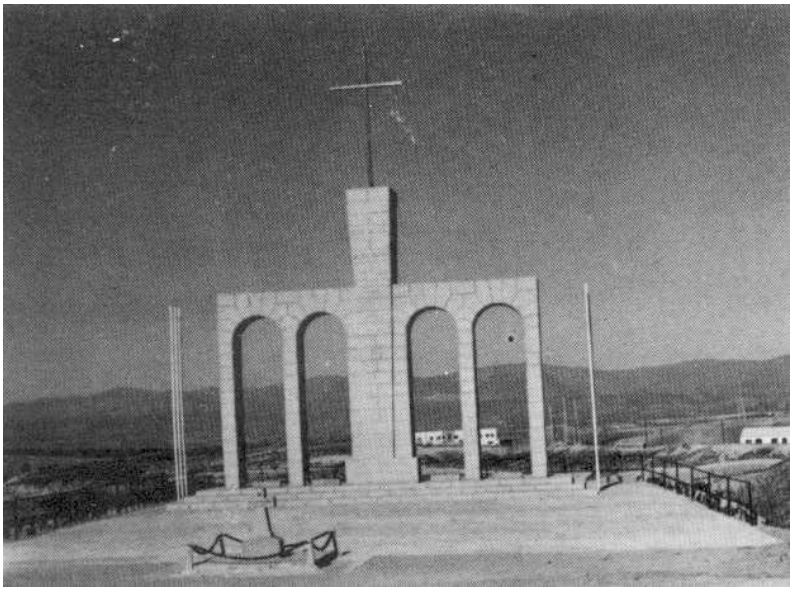

116. Monumentul de la Majadahonda

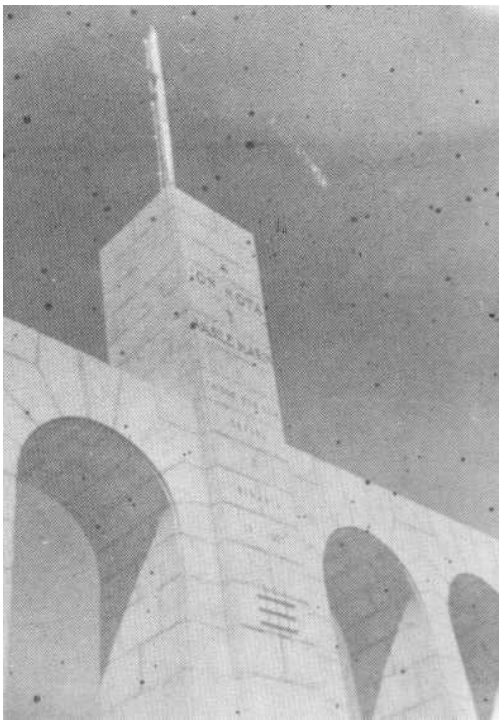

117. Monumentul de la Majadahonda

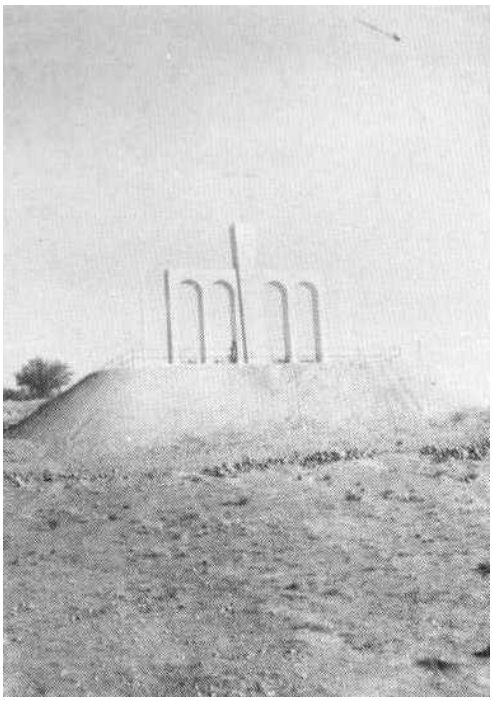

118. Monumentul de la Majadahonda

119. Monumentul de la Majadahonda

120. 13 septembrie 1970. Monumentul Moţa-Marin înainte de dezvelire

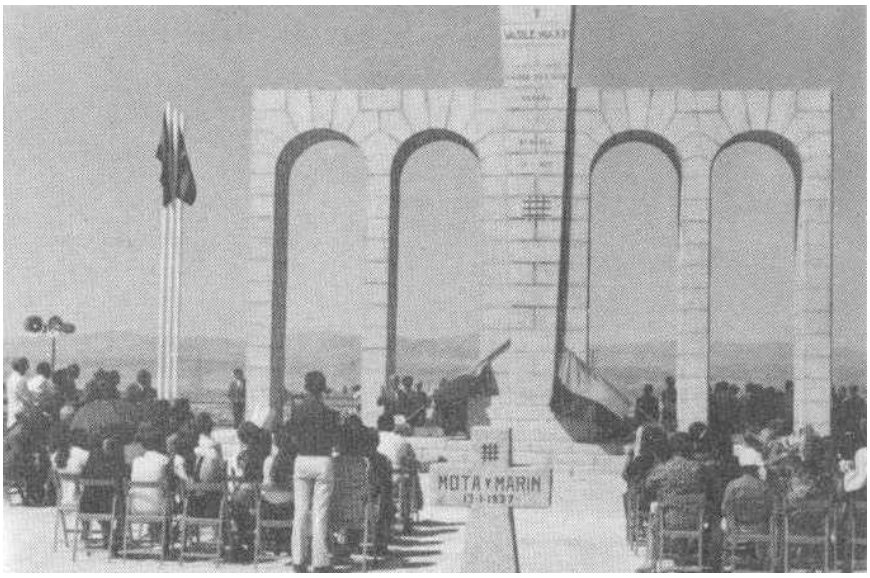

121. Asistenţa la actul inaugurării

122. Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, în cursul cuvântării de inaugurare

123. Blas Piñar, deputat în Cortes, vorbind despre însemnătatea jertfei de la Majadahonda pentru România, Spania şi creştinătate

124. Preotul Orduna vorbind

125. Traian Popescu

126. Mihail Sturdza

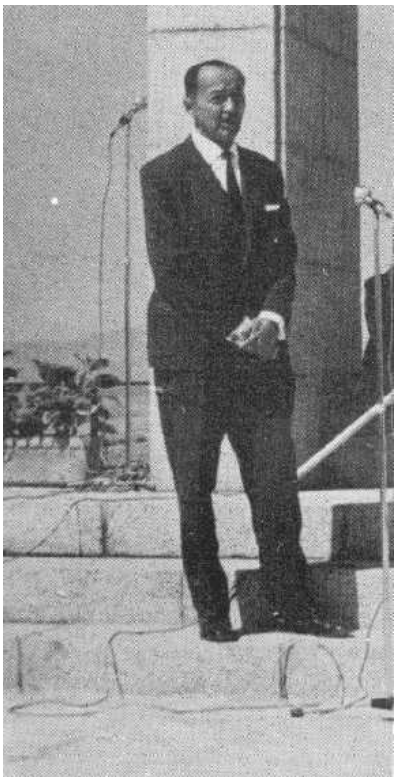

127. Vorbeşte Radu Ghenea

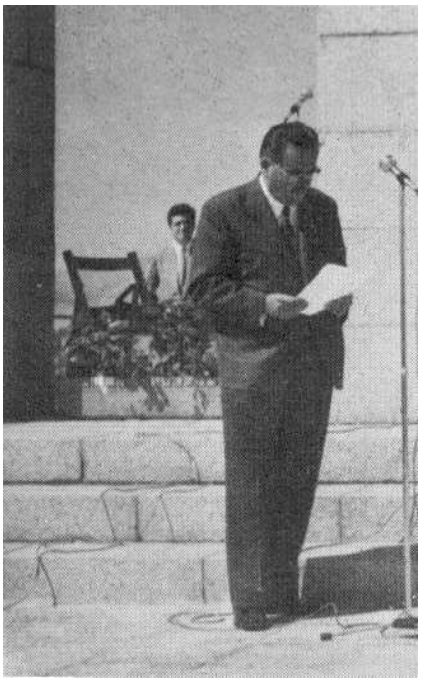

128. Gheorghe Costea

129. Dumitru Leontieş aduce salutul legionarilor din Germania

130. Legionarii din Spania şi alte ţări după inaugurare. În primul plan, de la stânga: Simicin, Başiu, Roşca, Ciuntu, Horia Sima, Costea, Onciu şi George Demetrescu. Se mai văd pe trepte: Costea-Paris, Bozoşan, Brădescu, Leontieş, iar dintre oaspeţi Dr. Nicolae Cârja

131. Comemorarea din 1972

132. Majadahonda, 1974. Ultima slujbă a părintelui Orduna

133. Falangişti şi falangiste la comemorare

134. Aniversarea din 1974

135. Aniversarea din 1974

136. Vorbeşte generalul Villalba

137. George Demetrescu îşi rosteşte cuvântul comemorativ

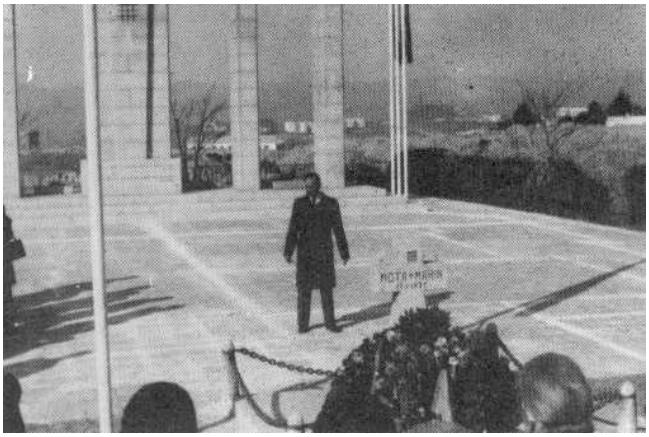

138. 13.01.1976. Ultimul discurs al generalului Garcia Rebull

139. Faust Brădescu rosteşte omagiul Legiunii

140. Gh. Demetrescu depune coroana Comunităţii Române

141. Gen. Villalba în numele Asociaţiei Majadahonda

142. „Arriba Espańa!”

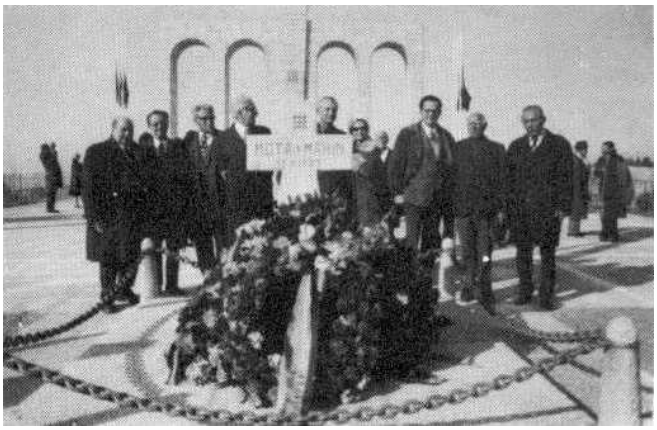

143. După ceremonie

VIII. RĂZLEŢE

În această parte am aşezat toate acele fotografii pe care nu le-am putut încadra în capitolele anterioare sau ne-au sosit prea târziu, când lucrarea era încheiată.

1. Nicolae Petraşcu cu familia lui după 16 ani de închisoare sub comunişti. Datorită unei rezistenţe supraomeneşti, iese cu viaţă din teribilele chinuri la care a fost supus, pentru a fi asasinat apoi de zbirii regimului din ordinul partidului comunist în 1968

2. Prof. Ilie Ghenadie, martir legionar. Moare în ţară după 20 de ani închisoare sub comunişti

3. Mormântul lui Nicolae Petraşcu în cimitirul din Sibiu

4. *Dacia*, cea dintâi gazetă românească din Exil, Paris, Decembrie 1945

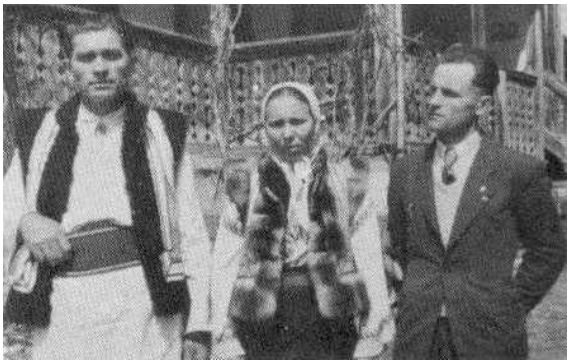

5. Erhan Sebastian şi Dumitru Paulescu în Alt-Aussee, 1944

6. D. Străchinaru (mijloc), comandantul arcaşilor din Bucovina, mort 1936

7. Horia Sima şi Octavian Roşu la Belgrad, 8 noiembrie 1939

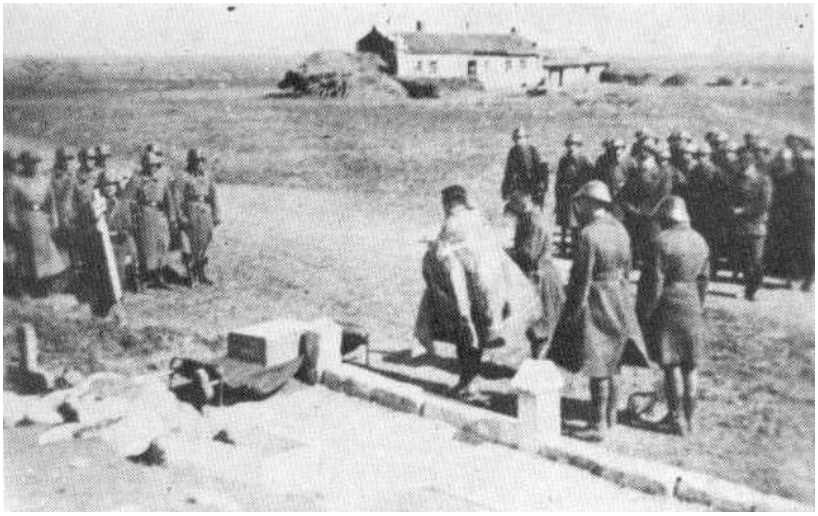

8. Înmormântarea camaradului Ion Nemţeanu în Crimeea

Au fost identificate rămăsitele pământesti al Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor

Scene impresionante la mormântul din curtea fortului Jilava. Cele patrusprezece sicrie cu osemintele martirilor au fost depuse la biserica Gorgani

9. Deshumarea de la Jilava

Căpitanul, Nicadorii și Decemviri

și-au regăsit odihna vecinică în mausoleul legionar dela „Casa Verde"

(Continuare din pag. 2-a

10. Înmormântarea Căpitanului. Coloanele legionare cu sicriele

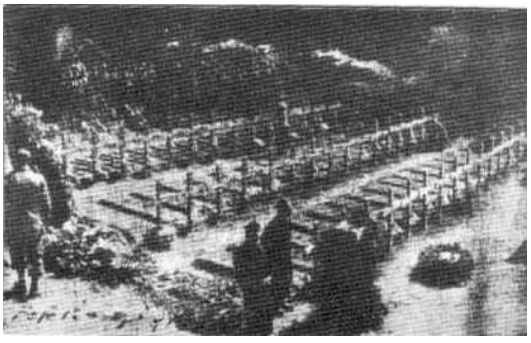

11. Cimitirul legionar de le Predeal

Premiere der „Achsenmächte" in Bukarest

Zwei Jahre nach Codreanus Ermordung fand in der rumänischen Hauptstadt ein pompöse Trauerfeier für den toten Antitürker der Grünhemden statt. In der ersten Reihe Staatschef Antonescu mit Codreanus Nachfolger Sima, in der zweiten Reihe als dritter von rechts Gauleiter Bohle.

12. Reprezentanţii Axei la înmormântarea Căpitanului

13. Pomenirea lui Moţa şi Marin la Casa Verde, 13 ianuarie 1941

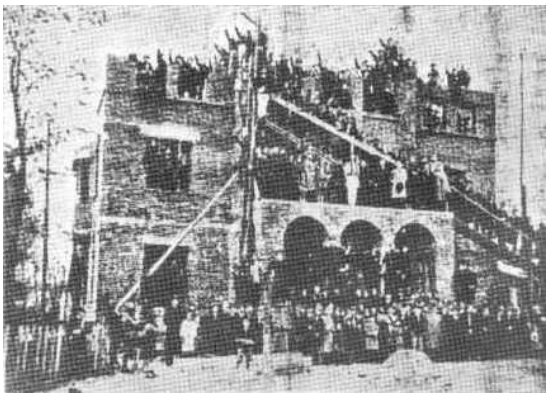

14. Casa Verde în ajunul prigoanei din 1933

„Sus la creasta învingătoare, pe vârful Muntelui Suferinții, cu sufletul creștin și românesc".

Sărbătorirea zilei Căpitanului în al 13-lea an de luptă al Mișcării Legionare

REVISTELE ÎNCHISORII LEGIONARE

15. Ziua Căpitanului la Casa Verde, 13 septembrie 1940

16. Ziua eroilor legionari la Bucureşti, 22 septembrie 1940. Horia Sima şi profesorul Tase spre locul unde au fost împuşcaţi Miti Dumitrescu şi echipa lui

17. Scene de consternare şi durere de la 21 ianuarie 1941

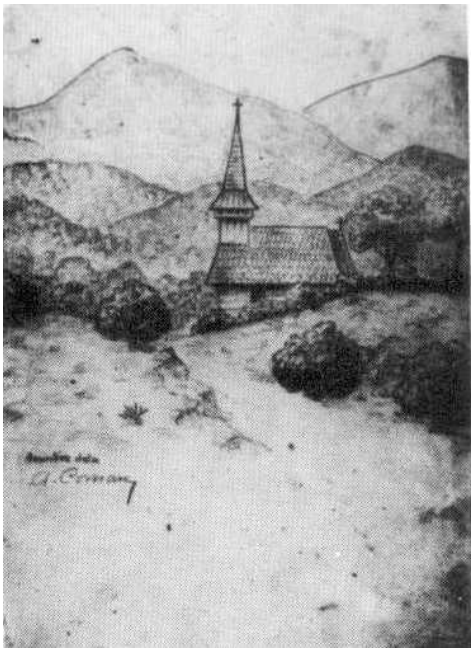

18. Desen al studentului A. Coman din Maramureș, Vaslui 1939

19. Înmormântarea cu onoruri militare a studentului Șerban Ghermani la Novarra - Italia

20. Emil Bulbuc la mormântul lui Şerban Ghermani

21. Horia Sima şi Emil Bulbuc la Roma în 1946

22. Vizitând ruinele din Ostia

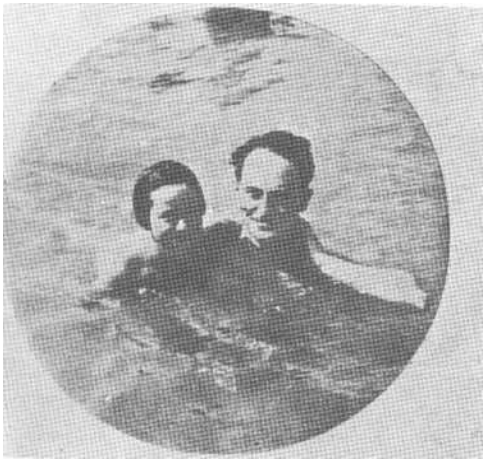

23. Ione Moţa şi fetiţa lui, Gabriela, la mare

24. Grupul studenţesc legionar din Berlin. Primăvara 1942

25. Garnizoana Berlin în şedinţă la Pichelsberg, primăvara 1942. În centru, şeful garnizoanei, Nicolae Smărăndescu

26. Horia Sima, Comandantul Legiunii, primeşte raportul legionarilor de la Berkenbrück, 19 aprilie 1941

27. Dl. Sturdza şi generalul Chirnoagă în 1967

28. Un grup de legionari din garnizoana Paris la o întâlnire în Bois de Boulogne, toamna 1945. De la dreapta la stânga: Dumitru Paulescu, Ilie Smultea, Vasile Boldeanu, Crişu Axente

29. Baracă de prizonieri români din armata naţională la Johannesdorf - Schleswig-Holstein, anul nou 1946

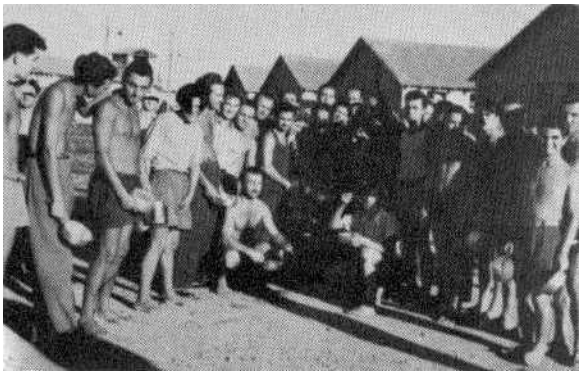

30. Privelişte din lagărul Fossoli-Italia

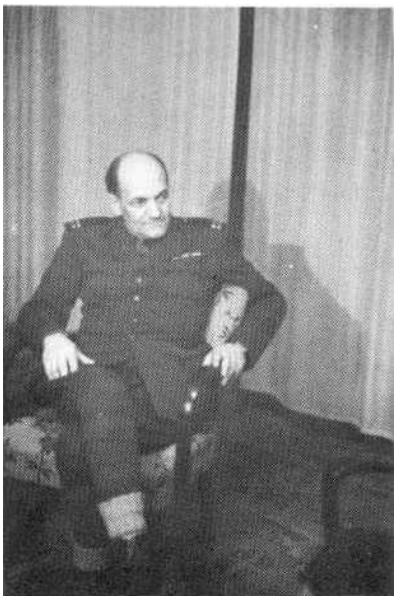

31. Prof. Ion Sângiorgiu în uniformă de ofiţer român, cu care s-a strecurat printre linii la Viena

32. Săptămâna Românească, Madrid 1953

33. Săptămâna Românească la Madrid. În dreapta Angeles Matas şi José Matas

34. Grigore Manoilescu, preşedintele Institutului Român din Germania, vorbind la marea manifestaţie „Ceasul de reculegere închinat eroilor români şi germani căzuţi în lupta contra comunismului", 7 noiembrie 1954 la München

35. Asistenţa la serbare

36. Corul Filarmonicii din München la serbare

37. Biblioteca „Satul” din Brasilia, cu întemeietorul ei, prof. Dumitru Paulescu

38. Prof. Ion Vinţan la schi cu legionari din grupul de acţiune, Isny 1952

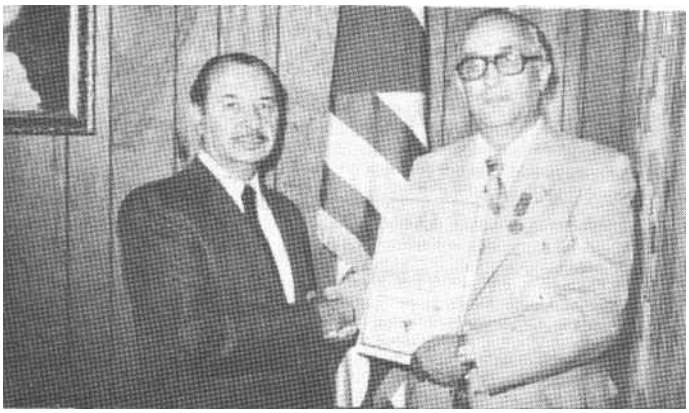

39. Dr. Alexandru Ronnett, onorat în Statele Unite pentru lupta anticomunistă de Frontul Naţional Bulgar, 1975

40. Abatele José Maria de Lojendio de la Valle de los Caidos din Spania primeşte o delegaţie română, 12 ianuarie 1976

41. Grup de legionari lucrători la Heinkel. Între ei, Ţâlnaru, Humiţa, Ghimbăşanu

42. Gheorghe Costea în Canada, 1956, cu un grup de români

43. Delegaţia română la Congresul Ligii Anticomuniste Mondiale (WACL), Rio de Janeiro, aprilie 1975

44. Horia Sima cu Emil Bulbuc, Traian Borobaru, în drum spre Napoli, cu o camionetă, ianuarie 1946

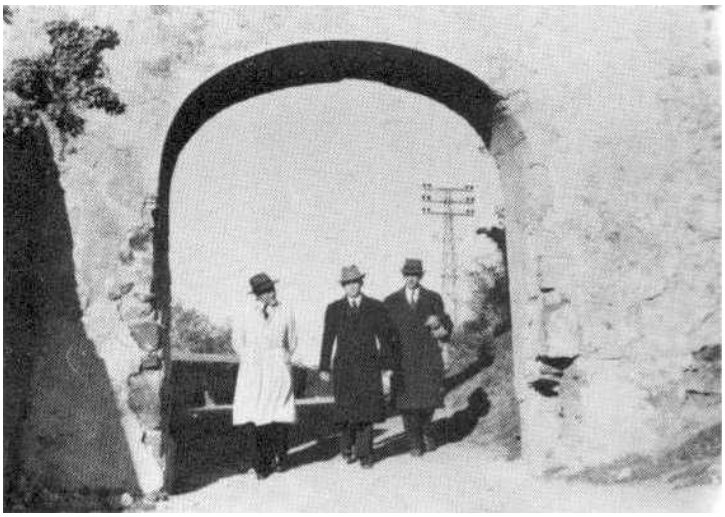

45. Cu Grigore Manoilescu şi Petre Ponta în drum spre Grota Ferrara, martie 1946

46. Horia Sima, Ioraş, Roşu şi Borobaru, Italia, primăvara 1947

47. Elvira Horia Sima

48. Căpitanul la muncă în tabăra Carmen Sylva

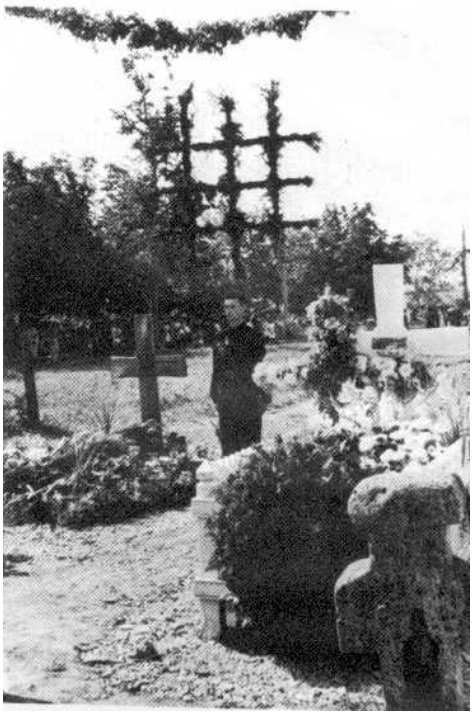

49. 22 septembrie 1940. Cimitirul din Râmnicu Sărat. Pomenirea martirilor legionari

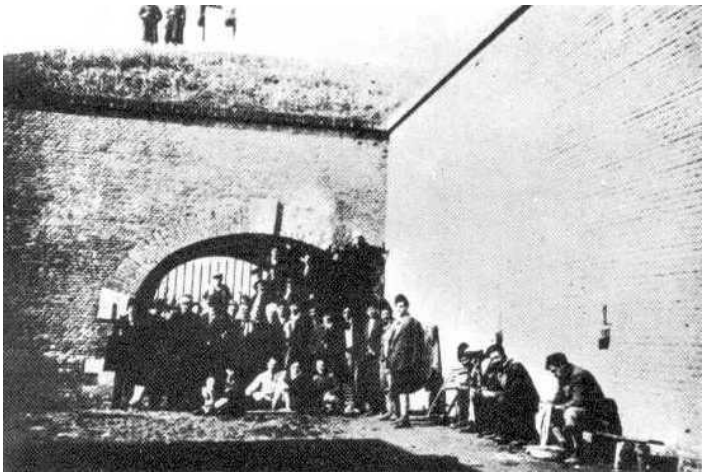

50. Fortul Jilava. Închisoarea în care au pătimit toate generaţiile de legionari

51. Coloane legionare la Casa Verde. Ziua Căpitanului, 13 septembrie 1940

52. Sobor de preoţi la Casa Verde, 13 septembrie 1940, cu Mitropolitul Nicolae Bălan

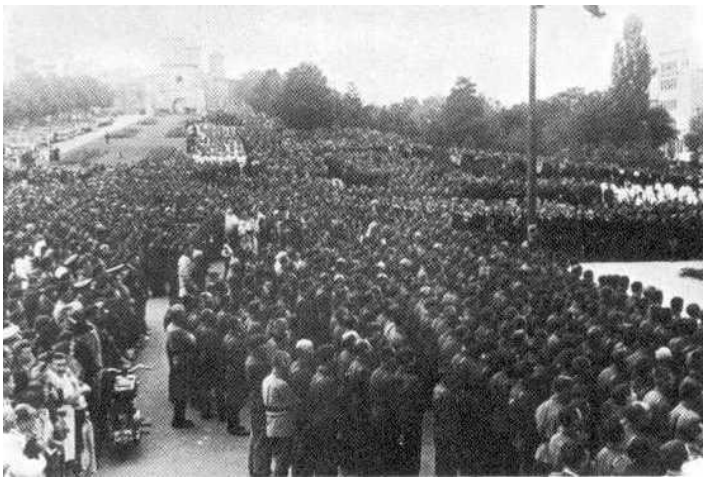

53. Piaţa Mitropoliei la Bucureşti. Masele legionare la manifestaţia din 6 octombrie 1940

54. Mulţimea întâmpină în gara Predeal trenul cu rămăşiţele pământeşti ale legionarilor ucişi la Vaslui, 27 octombrie 1940

55. Familiile legionarilor plâng pe sicriele celor uciși la Vaslui. Predeal, 27 octombrie 1940, cu prilejul reînhumării

56. Concentrare legionară la locul unde au fost uciși legionarii din echipa lui Miti Dumitrescu, 22 septembrie 1940

57. Deschiderea cursurilor universitare la Bucureşti cu slujbă religioasă, 1 noiembrie 1940

58. Horia Sima, în aula liceului Andrei Şaguna din Braşov, rostindu-şi conferinţa despre relaţiile româno-maghiare

ROMÂNIA
POLONIA
UNGARIA